Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Iubirile lui Chico

CUPRINS:

Capitolul 1
Ideile Juanei 2
Capitolul 2
Fausta şi El Torero 28
Capitolul 3
Fiul regelui 62
Capitolul 4
Conversaţia lui Pardaillan cu El Torero 99
Capitolul 5
În arenă 125
Capitolul 6
Planul Faustei 149
Capitolul 7
Corida 159
Capitolul 8
Chico îl reîntâlneşte pe Pardaillan 184
Capitolul 9
Izbucneşte furtuna 202
Capitolul 10
Triumful lui Chico 223
Capitolul 11
Trăiască regele don Carlos 237
Capitolul 12
Sabia lui Pardaillan 264
Capitolul 13
Iubirile lui Chico 307
Capitolul 14
Fausta 352
Capitolul 15

Prânzul lui Tantal 384
Capitolul 16
Podeaua mişcătoare 427
Capitolul 17
Filtrul călugărului 444
Capitolul 18
Schimbarea rolurilor 461
Capitolul 19
Liber 487
Capitolul 20
Bib-Alzar 499
Capitolul 21
Barba Roja 511
Capitolul 22
Mărturisirea lui Chico 524
Capitolul 23
Evadatul din iad 538
Epilog 558
Michel Zevaco: 06. Iubirile lui Chico

Capitolul 1
Ideile Juanei.

Am spus că Pardaillan, profitând de momentul în care conjuraţii se retrăgeau, a avut o discuţie destul de înfierbântată cu Chico:

Pardaillan îi ceruse micuţului să-i spună dacă nu cumva exista şi o intrare secretă, necunoscută celor care se găseau în acel moment în subterane şi pe unde Pardaillan ar fi putut să intre şi să iasă după cum i-ar fi convenit.

La început tânărul s-a făcut că nu pricepe. Pentru el, să intre singur în subterană fără nici o altă armă decât un pumnal, era curată sinucidere. Nu putea înţelege cum, seniorul francez care tocmai scăpase de la o moarte

înfiorătoare, se putea expune astfel, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere.

Dar Pardaillan a insistat şi, cum avea un fel al lui de a fi irezistibil, când cerea ceva, micuţul a sfârşit prin a ceda şi l-a condus într-un tunel unde, afirma el, exista o intrare pe care nimeni altul nu o cunoştea.

După cum s-a văzut, nu se înşelase şi într-adevăr, nici Fausta şi nici ceilalţi conjuraţi nu cunoşteau intrarea.

În timp ce Pardaillan se găsea în sală, tânărul, extrem de neliniştit, îngheţat în tunel cu mâna pe resortul care acţiona trapa invizibilă, nevăzând şi neauzind nimic din ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a zidului, îndoindu-se totuşi că ar putea avea loc o luptă şi aşteptând îngrijorat semnalul convenit pentru a deschide trapa, asigurând retragerea celui pe care acum îl considera marele său prieten.

Când Pardaillan a ciocănit în zid semnalul convenit, trei lovituri, micuţul se grăbi să deschidă şi-l primi pe cavaler cu o bucurie pe cât de zgomotoasă, pe atât de sinceră, manifestare care avu darul să-l emoţioneze profund pe acesta.

— Credeam că nu veţi mai ieşi viu de-acolo, spuse tânărul când se mai calmă.

— Ei aş! răspunse Pardaillan surâzând, am pielea destul de groasă şi de altfel nu sunt prea uşor de atins.

— Sper că acum putem pleca? zise Chico care tremura la gândul că francezul ar mai vrea să rămână, expunându-se inutil după părerea sa.

Spre marea lui satisfacţie, Pardaillan îi răspunse:

— Pe legea mea, da! Locul acesta o fi plăcut poate pentru animalele de noapte, dar nu este prea atractiv pentru oameni cinstiţi precum Chico. Să plecăm, deci!

Răsărea soarele când Pardaillan, însoţit de Chico, îşi făcu intrarea în hanul Turnului.

În uriaşul cămin din bucătărie ardea un foc vesel, iar Barbara, bătrâna doică, pentru a nu-şi pierde obiceiul, bombănea împotriva tinerelor stăpâne care nu fac nimic

decât după capul lor, care după ce şi-au petrecut în picioare aproape toată noaptea, se scoală primele şi, împodobite cu cele mai frumoase panglici, se încurcă printre harnicii şi cinstiţii servitori care-şi văd de munca lor cu conştiinciozitate.

Într-adevăr, mica Juana coborâse prima, neputându-se odihni toată noaptea.

Palidă, cu ochii încercănaţi, strălucind de febră, mica Juana arăta o mare oboseală sau poate pentru faptul că a vărsat multe lacrimi. Dar, oricât ar fi fost de neliniştită, de obosită şi dezorientată, nu a putut ceda cochetăriei. Se împodobise cu cele mai bogate şi cele mai frumoase veşminte, se pieptănase cu grijă, se încălţase cu botinele cele mai frumoase şi astfel, cu urechea şi ochii spre uşă, se mişca de colo-colo prin bucătărie aşteptând neliniştită reîntoarcerea.

Astfel că intrarea cavalerului arborând un aer triumfător, însoţit de Chico, o văzu din prima clipă. Şi astfel, surâsul îi înflori pe buzele-i purpurii, obrajii palizi se îmbujorară şi ochii săi neliniştiţi, împăienjeniţi de lacrimi, îşi regăsiră strălucirea, ca prin minune.

— Ah! Domnule cavaler, iată-vă reîntors! exclamă ea. Ştiţi că prietenii dumneavoastră, don Cervantes şi don César, sunt foarte neliniştiţi în ceea ce vă priveşte?

— Bine! zise Pardaillan surâzând, îi voi linişti peste câteva clipe.

Dar, lucru bizar, Juana, care cu câteva ore mai devreme l-a obligat cu vehemenţă pe Chico să-l salveze pe cavaler dacă este posibil, Juana, care făcuse risipă de promisiuni sincere de recunoştinţă şi afecţiune, Juana nu adresă nici un cuvânt omuleţului, al cărui aer triumfător i se schimbă în consternare. Ea părea că nici nu-l vede sau mai degrabă, da. Îi aruncă o privire. Dar ce privire, furioasă, ca şi cum i-ar fi reproşat o trădare ticăloasă.

Juana, fără să se mai preocupe de tânăr, întrebă:

— Seniore, doriţi să urcaţi spre a vă odihni acum, sau mai înainte doriţi să gustaţi ceva?

— Juana, frumoasa mea, mai întâi aş vrea să-mi vin în fire, aşa că, dă ordin să-mi aducă o porţie de pateu şi două sticle de vin de Franţa.

— Vă voi servi chiar eu, seniore, spuse Juana.

— Onoare care mă emoţionează, frumoasă copilă! Între timp, dacă domnii Cervantes şi El Torero nu dorm, asigură-i că m-am întors teafăr şi nevătămat.

— Imediat, seniore!

Vioaie, uşoară şi fericită, Juana urcă scările în fugă pentru a-i anunţa pe prietenii seniorului francez despre nesperata lui reîntoarcere, făcând totodată semn unei servitoare să aranjeze masa.

În momentul în care Juana a dispărut, Pardaillan se întoarse spre Chico şi izbucni într-un râs vesel şi sonor. Şi cum micuţul îl privea cu o figură de dureros reproş, exclamă!

— Nu înţelegi, ei? Asta arată că nu cunoşti femeile!

— Dar ce i-am făcut? murmură tânărul, interzis.

Pardaillan ridică din umeri:

— Ce i-ai făcut? I-ai făcut că mi-ai salvat viaţa.

— Dar ea m-a rugat.

— Exact!

Şi cum micuţul făcea ochii din ce în ce mai mari, izbucni din nou în râs.

— Nu încerca să înţelegi, zise el. Ceea ce trebuie să ştii este că te iubeşte.

— Oh! exclamă Chico neîncrezător, nu mi-a spus nici un cuvânt şi nu a făcut altceva decât să mă fulgere cu privirea.

— Tocmai din cauza asta spun că te iubeşte.

Tânărul, mâhnit, îşi plecă cu durere capul.

Lui Pardaillan i se făcu milă.

— Ascultă, spuse el şi înţelege dacă poţi. Juana este mulţumită să mă vadă viu…

— Ei vedeţi, asta e…

— Dar este furioasă pe tine.

— De ce? … Nu am făcut decât s-o ascult.

— Tocmai asta e! … Juana n-ar fi vrut să fiu ucis. Nici n-ar fi vrut ca tu să fii acela care să mă salveze.

— De ce?

— Pentru că sunt rivalul tău. Femeia care iubeşte nu poate admite ca iubitul său să nu fie gelos. Dacă tu ai fi iubit-o pe Juana, ai fi fost gelos. Gelos fiind, nu m-ai fi salvat! Asta îşi spune ea. Înţelegi?

— Dar dacă nu v-aş fi salvat, mi-ar fi întors spatele. M-ar fi tratat drept asasin. Şi atunci?

— Atunci, lasă lucrurile aşa cum sunt, e mult mai bine. Nu te nelinişti, Juana te iubeşte… sau te va iubi, la naiba! Ai încredere în mine? Da sau nu?

— Da, bineînţeles.

— Atunci lasă-mă pe mine să aranjez şi nu mai lua aerele astea de amorez apucat. Treburile îţi merg bine, răspund eu.

Pentru a nu-l supăra pe Pardaillan, Chico încercă să-şi alunge supărarea şi să arate dacă nu o mutră veselă, cel puţin una mai puţin morocănoasă.

În acest timp, Juana coborî şi anunţă:

— Domnii se îmbracă. Într-o clipă vor coborî şi vor veni la Senioria Voastră. Aşteptându-i, masa este servită şi dacă aveţi bunăvoinţa de a lua loc, veţi gusta un excelent pateu până când va fi gata omleta.

Pardaillan, apropiindu-se de masă, simula o mare mânie.

— Cum, numai un tacâm? Dar nefericito, nu ştii că vreau să cinstesc un viteaz? Am spus: un viteaz. Şi cred că mă pricep la aşa ceva.

Şi cum Juana căuta uluită cine putea fi acela care să merite onoarea de a fi numit viteaz de seniorul francez, viteazul-vitejilor:

— Repede! adăugă Pardaillan, încă un tacâm pentru acest om brav, care-mi este de asemenea şi un prieten iubit.

Pe drept cuvânt, dacă Juana era surprinsă şi intrigată, Chico era şi el, la rândul său. Ca şi ea, se întreba cine putea să fie acest prieten de care vorbea Pardaillan.

Oricum, Juana se grăbi să repare răul şi, curioasă ca orice fiică a Evei, aşteptă. De altfel nu a fost nevoie să aştepte prea mult.

Pardaillan, cu o privire maliţioasă, se apropie de masă şi, arătând un taburet micuţului, încurcat de această onoare, spre marea uluire a Juanei care nu-şi putea crede ochilor şi nici urechilor:

— Asta este, prietene Chico, făcu el vesel, aşează-te în faţa mea şi să mâncăm, la naiba! O meritǎm, nu ţi se pare?

Chico începu să-l considere pe Pardaillan ca o fiinţă extraordinară, mai mare, mai nobil, oricum ceva mult mai demn de respect decât ceea ce fusese el obişnuit să respecte. În acest timp, Cervantes şi El Torero tocmai coborau şi imediat luară loc la masă ciocnind paharele cu Pardaillan şi Chico.

Bineînţeles, dacă Cervantes şi El Torero s-au mirat văzându-l pe Pardaillan la aceeaşi masă cu micul vagabond, n-au lăsat să li se vadă mirarea. Şi, pentru că Pardaillan îl trata pe Chico ca pe un egal, bineînţeles că avea motive să o facă şi se grăbiră să-l imite. Astfel încât Juana văzu cu stupoare aceste înalte personaje arătându-i o mare consideraţie păpuşii sale, acestei păpuşi căreia considera că-i făcea o mare onoare permiţându-i să-i sărute vârful pantofului.

Mica Juana nu mai spunea nimic, dar Pardaillan, amuzat, citea pe faţa ei nobilă şi cinstită toate întrebările pe care şi le punea fără a îndrăzni să le facă auzite.

— Puteţi crede, spuse el la un moment dat, că acest mic afurisit a îndrăznit să mă ameninţe cu pumnalul? Şi încă foarte hotărât, încât stau şi mă întreb cum de mai sunt în viaţă.

— Ei, la naiba! făcu Cervantes, micuţul e viteaz?

— Mai mult decât puteţi crede, zise grav Pardaillan. În micul piept al acestui omuleţ bate o inimă vitează şi generoasă. Nu este o vitejie mai mare decât a celui care nu şi-o cunoaşte. Poate că o dată vă voi povesti ceea ce a făcut acest copil. Pentru moment pot să vă spun că îl iubesc şi îl stimez şi vă rog să-l consideraţi prieten, nu din dragoste pentru mine, ci pentru el însuşi.

— Cavalere, zise grav Cervantes, din moment ce-l consideraţi demn de prietenia voastră, vom fi onoraţi să facem ca voi.

În acest timp, Chico nu ştia ce să facă. Era fericit, bineînţeles, dar complimentele primite din partea unor oameni pe care îi considera eroi, îi dădeau o sfială de care nu ştia cum să scape. Totuşi, trebuie să o spunem, privirile-i alunecau deseori spre Juana pentru a observa efectul pe care îl produceau laudele la adresa lui. Şi avea motive să fie fericit, deoarece Juana, de acum, îl privea cu alţi ochi şi-i acordă unul dintre cele mai frumoase surâsuri…

După ce a pregătit astfel, indirect, sufletul fetei, Pardaillan îi spuse direct, pe jumătate glumeţ, pe jumătate serios:

— Ţie, graţioasă Juana, care ai avut grijă de acest orfan, tovarăşul tău de copilărie, prin el, care m-a salvat, îţi sunt dator. Dar trebuie să ştii un lucru şi anume că femeia care va avea fericirea să fie iubită de Chico poate să fie sigură că va fi iubită până la moarte. Niciodată o inimă mai vitează şi mai credincioasă nu a bătut în pieptul unui bărbat.

Juana nu răspunse, dar făcu o mutriţă care voia să spună: „Nu-mi spuneţi nici o noutate”.

Pardaillan se arătă zgârcit în explicaţii. Era de altfel obiceiul său. Se feri să spună vreun cuvânt din ce surprinsese despre El Torero şi nu spuse decât exact ceea ce trebuia pentru a sublinia rolul jucat de Chico, rol pe care-i făcu plăcere să-l exagereze, cu sinceritate de altfel, deoarece era dintre naturile de elită care exagerau binele pe care-l primeau din partea cuiva.

Aceste explicaţii fiind date, pretextă o uriaşă oboseală, asupra acestui fapt nu exagera, deoarece oricare altul în locul lui s-ar fi prăbuşit de mult şi urcă să se întindă între cearşafurile albe care-l aşteptau.

Pardaillan plecând, se retrase şi Cervantes. El Torero urcă să o salute pe Giralda şi astfel Chico rămase singur.

Juana, micuţa vicleană, nu catadicsi să-i adreseze nici un cuvânt. Numai că, după ce s-a învârtit prin patio, sigură că bietul de el n-o pierde din ochi, se îndreptă cu un aer nepăsător înspre un mic colţ pe care şi-l aranjase după gustul său şi care-i servea drept budoar, e drept, destul de modest. Şi, în timp ce se retrăgea, hoţomana privi peste umăr să vadă dacă este urmată. Cum ea dorea acest lucru, îşi întoarse capul pe jumătate şi-i aruncă un zâmbet care-l subjugă. De-abia atunci, sărmanul Chico îndrăzni să se ridice şi să o urmeze în micul budoar, cu inima bătând mai să-i spargă pieptul deoarece se întreba cu teamă ce primire i se va face.

Juana se aşează pe unicul fotoliu care-i mobila micuţul locşor. Era un fotoliu uriaş din lemn sculptat şi cum ea era destul de scundă, îşi odihnea picioarele pe un taburet de stejar lustruit.

Chico se strecură în budoar şi rămase în faţa ei mut şi cu un aer încurcat. Văzând că nu se hotărăşte să vorbească, începu ea conversaţia şi, cu o figură serioasă, fără ca el să-şi poată da seama dacă este mulţumită sau supărată, întrebă:

— Aşadar, se pare că eşti un viteaz, Chico?

Cu naivitate el îi răspunse:

— Nu ştiu.

Nerăbdătoare, Juana reluă cu un început de nervozitate:

— Domnul de Pardaillan a afirmat-o cu hotărâre. El cunoaşte vitejia, el care este vitejia însăşi.

— Dacă el o spune, poate că aşa este… Dar eu, eu nu ştiu.

Micuţele tocuri ale Juanei începură să lovească lemnul taburetului, un sunet neliniştitor pentru Chico, care

cunoştea semnele care-i arătau că mica-i stăpână începea să se mânie. Bineînţeles că asta nu făcu decât să-i crească tulburarea.

— Este adevărat ce a spus domnul de Pardaillan, că aceea pe care tu o vei iubi, o vei iubi până la moarte? întrebă ea deodată.

Ne-am înşela foarte mult dacă am crede că prin această întrebare Juana dădea dovadă de neruşinare sau era o destrăbălată. Juana era neştiutoare şi această neştiinţă putea justifica prin ea însăşi riscul întrebării sale. Destrăbălată fiind, s-ar fi ferit să o pună. În afară de asta, trebuie să spunem că moravurile epocii erau de altfel mult mai libere decât cele din zilele noastre, când totul este fardat şi ascuns sub masca ipocriziei.

Chico, roşind, bolborosi:

— Nu ştiu!

Ea lovi din picior furioasă.

— Nu ştiu! … Nu-ţi dai seama? E enervant. Pentru ca el să fi spus asta, bineînţeles că i-ai vorbit despre aşa ceva.

— Nu i-am vorbit, jur!

— Şi atunci, cum de ştie că iubeşti pe cineva şi că acea persoană o vei iubi până la moarte? E adevărat că iubeşti pe cineva, spune, Chico? Cine e? Eu o cunosc? Vorbeşte o dată! De ce ai rămas cu gura căscată. Mă enervezi.

Şi ochii lui Chico îi spuse: „Pe tine, numai pe tine te iubesc.”

Ea vedea foarte bine, dar voia ca el să o spună. Voia să audă.

Dar Chico nu avu curajul. Nu făcu altceva decât să bolborosească din nou:

— Nu iubesc pe nimeni… în afară de tine. O ştii bine.

Sfântă Fecioară! Bineînţeles că ştia! Dar nu asta voia să audă de la el şi făcu o mutră dezamăgită. A fost o proastă că a putut crede un moment că Chico e un viteaz. Vitejia-i nu-l ajuta să spună două cuvinte: „Te iubesc!” Nu ştia micuţa

Juana, că aceste două cuvinte făceau să tremure şi pe cei mai viteji.

Şi, în dezamăgirea ei, îi veni ideea, deoarece nu era bun decât pentru asta, să-l umilească, să-l facă să i se trântească la picioare.

Agresivă, cu o figură rea şi cu o voce seacă:

— Dacă nu ştii nimic, dacă nu spui nimic, nu faci nimic, pentru ce ai venit? Ce vrei?

Palid, dar mai hotărât, cu mult mai hotărât decât putea crede el însuşi, spuse:

— Voiam să te întreb dacă eşti mulţumită.

Luându-şi aerul său de mică regină, întrebă:

— De ce anume ai vrea să fiu mulţumită?

— Păi… de faptul că l-am găsit pe francez… că l-am adus.

Cu acea obrăznicie obişnuită femeilor, Juana strigă cu un aer mirat şi scandalizat totodată:

— Ei şi? Ce-mi pasă mie de francez? Ce, ţi-ai pierdut capul?

Înspăimântat, nemaiştiind cărui sfânt să i se încredinţeze, se bâlbâi:

— Tu mi-ai spus… să-l salvez, să-l aduc…

— Eu? … Scorneli, ai visat!

Pe moment, Chico fu zdrobit. Cum adică? Într-adevăr a visat? Aşa cum afirma ea cu o tărie surprinzătoare. El ştie bine că nu, la naiba! Şi-a bătut joc de el? A vrut să-l pună la încercare? Să vadă dacă este gelos, dacă se revoltă? Seniorul Pardaillan, care cunoştea atâtea lucruri, tocmai i-o spusese: femeia care iubeşte, nu urăşte, dimpotrivă, se arată geloasă. Da! Asta este. Dar atunci şi Juana îl iubea?

Ea îl privea cu coada ochiului şi se bucura de tulburarea lui, de înspăimântarea lui, de umilinţa lui. L-ar fi vrut la picioarele ei, să-l facă să sufere, să-l rănească, să-l umilească, oh! Mai ales să-l umilească, pe el, pe care-l ştia aşa de mândru. Să-l umilească atât de mult încât poate că atunci, în cele din urmă s-ar fi revoltat şi poate şi-ar fi ridicat capul şi ar fi vorbit ca un stăpân.

Se putea spune că este rea? Deloc. Nu se cunoştea, asta-i tot.

Am fi exagerat spunând că este îndrăgostită de Chico. Se afla şi ea la prima răscruce din viaţă. Până acum credea că nutreşte pentru bietul omuleţ doar o dragoste de soră, dar care totuşi era mult mai profundă decât ar fi crezut.

Nu era nevoie decât de un mic motiv pentru a schimba această afecţiune în dragoste profundă, cum tot atât de bine un şi mai mic motiv ar fi făcut ca această dragoste să rămână pur şi simplu frăţească.

Şi tocmai când aceste sentimente contradictorii o frământau, apăru Pardaillan, care produse o impresie profundă asupra caracterului ei, mai degrabă romantic. Pardaillan îi apăruse precum eroul visat din basme. Prea inocentă încă pentru a-şi analiza sentimentele, i se dărui cu ochii închişi. De aceea am văzut-o plângând cu lacrimi amare la gândul că cel pe care ea-l alesese era poate mort.

Spovedindu-se lui Chico, cu acea cruzime inconştientă a femeilor a căror dragoste se împărtăşeşte altuia, iată că Chico, fără a se revolta, gonindu-şi cu stoicism durerea, iată că Chico, cu acea clarviziune pe care o dă o dragoste adâncă, a întrebat simplu, fără să insiste, chiar fără a-şi da seama exact de valoarea argumentului său, Chico i-a pus poate singura întrebare care ar fi fost în stare să o oprească din drumul periculos pe care o luase:

— Ce speri?

Fără să ştie, fără să vrea, întrebarea micuţului căzu ca o măciucă. Fără ca el să-şi dea seama, întrebarea îl salvă, deoarece după plecarea lui, Juana îi întoarse cuvintele pe toate feţele.

Nu era decât fiica unui modest hangiu, care putea trece drept avut, dar totuşi hangiu. Şi asta era un cusur destul de mare într-o epocă şi într-o ţară în care oricine nu era nobil, nu exista. Ce-ar fi putut să spere? Nimic, bineînţeles. Niciodată acest senior nu ar fi consimţit s-o ia de soţie, iar

pentru a-i deveni amantă, fusese prea binecrescută pentru a consimţi la aceasta.

Rezultatul gândurilor sale a fost că dragostea-i pentru Pardaillan scăzu simţitor. Ori, terenul pe care cavalerul îl pierduse, fu câştigat de Chico. De asta ea nici măcar nu se îndoia. Şi tocmai în acest moment Pardaillan se întoarse. Desigur că se bucurase văzându-l teafăr, dar Chico scăzu în ochii ei, pierzând din terenul câştigat. Juana îi reproşa că prin aceasta se eclipsase, sacrificându-se. Ea îşi spunea că şi-ar fi apărat iubirea cu ghearele şi cu dinţii, dar nu s-ar fi sacrificat. De aici primirea rece făcută bietului Chico.

Ori, Pardaillan povesti cum acesta s-a apărat ca un turbat, mai să-l ucidă, pe el, Pardaillan. Iarăşi crescuseră acţiunile lui Chico. De ce să spere în visuri. Fericirea ei poate asta era.

N-ar fi fost o nebunie să o lase să-i scape? De aici şi revenirea asupra omuleţului. Astfel avu loc întâlnirea lor în budoar. Trebuia ca, totuşi, Chico să-i declare dragostea. Şi iată că bietul de el se lăsă copleşit de timiditate. Ea se înfurie cu atât mai mult cu cât făcuse totul pentru a-i uşura mărturisirea, neputându-se împiedica să gândească la faptul că Pardaillan s-ar fi descurcat de minune şi fără aceasta.

Dar Chico, în loc să se indigneze pentru nedreapta-i acuzaţie, după ce rămase câteva clipe tăcut, îşi plecă fruntea acceptând refuzul şi părând că se scuză, o întrebase încetişor:

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut şi Dumnezeu ştie cât de greu mi-a fost! De ce te superi?

Iată ce găsise el de cuviinţă să spună. Ah! Dacă ar fi fost în locul lui şi cineva ar fi vrut să-şi bată astfel joc de ea, ar fi văzut persoana.

Hotărât lucru, Chico nu era un bărbat. Trecându-i acest gând prin minte, se hotărî să facă totul pentru a-l face să i se prosterne la picioare. Această hotărâre i se preciza cu

nestrămutare, luând forma unei dorinţe violente pe care o va împlini orice ar fi.

Pentru a-şi realiza voinţa, îşi calmă vocea, răspunzându-i:

— Dar nu m-am supărat.

Lăsând să-i scape aceste cuvinte, îşi încrucişa picioarele-i fine, mulate de ciorapi de mătase roşie şi surâzând în continuare, întinse un picior care ajunse la înălţimea pieptului bietului omuleţ. Îşi privi piciorul mulţumită, ca de un lucru drăguţ, aruncând o ocheadă spre Chico, ca pentru a-i spune: „Dar sărută-l odată, neghiobule!”

Şi picioruşul îşi continuă agitaţia, arătând talpa condurului de o curăţenie aproape perfectă care spunea în limbajul lui mut: „Hai odată! Îndrăzneşte!”

Astfel că bietul Chico nu mai putu rezista ispitei şi cum ea surâdea în continuare, arătând astfel că nu este supărată, căzu în genunchi în faţa ei.

Şi micul picior, în balansul lui, îi atinse uşor obrazul, ca şi cum ea n-ar fi observat că astfel îngenunchiat îi atinge faţa.

Nu exista un timid mai incorigibil decât bietul Chico, deoarece nu putea nici măcar gândi să-i atingă piciorul fără permisiunea ei. Ce ar fi spus? Nici nu se putea gândi măcar că dacă ar fi îndrăznit, ea i-ar fi întors sărutul.

Dar cum talpa pantofului trecu din nou prin apropierea figurii sale, tentaţia fiind din ce în ce mai mare, îşi adună rămăşiţa-i de curaj şi cu o voce rugătoare o imploră:

— Dacă nu te-ai supărat, vrei să…

Nu-şi putu termina fraza. Brusc, talpa condurului i se lipi de buze cu furie. Oricât de naiv şi de timid era, de data asta Chico înţelese. Beat de fericire, sărută talpa divină fără să vrea să ştie cât de curată este. Ei şi! Dacă a fost în stare să sărute pământul pe care călcase ea, nu putea săruta pantoful însuşi?

Piciorul începu să se retragă cu încetul părând a vrea să-l facă să-şi dea seama de marea onoare ce-i face, bietul băiat îşi lungi gâtul, urmându-l cu buzele, încovoindu-se până când atinse cu fruntea taburetul.

Bineînţeles că micuţul picior aici dorise să-l aducă, deoarece încetă retragerea. Atunci, cu un surâs triumfător şi cu un suspin de bucurie, ea îşi aşează celălalt picior pe capul băiatului cu o expresie de mulţumire, ca şi cum ar fi spus: „Vei fi mereu sub picioarele mele, pentru că numai aşa ceva meriţi. Te voi stăpâni mereu, mereu, deoarece eşti obiectul meu.”

Şi atunci, roşind uşor – de plăcere? De ruşine? De regret? Cine poate şti! – fără să-şi dea seama de ce, spuse:

— Ei, vezi că nu m-am supărat?

Şi cum ea îi surâdea în continuare, îndrăzni să depună o ultimă sărutare pe vârful pantofului, după care se retrase timid şi se scula exclamând, cu o recunoştinţă profundă:

— Eşti atât de bună! Bună precum Sfânta Fecioară.

Ea roşi mai mult. Nu, nu era bună, fusese mult prea rea. În loc să-i mulţumească, ar fi trebuit s-o bată. Ştia că o merita.

Certându-se astfel ea însăşi, cu un ultim efort şi roşie ca para focului, îl întrebă:

— Este adevărat că ai vrut să-l ucizi pe francez?

La rândul său Chico roşi, ca şi cum această întrebare ar fi fost o acuzaţie teribilă. Îşi plecă fruntea, recunoscând cu un aer ruşinat.

— De ce? întrebă ea nerăbdătoare sperând că acesta să-i răspundă în cele din urmă: „Pentru că te iubesc şi sunt gelos!”

Dar vai! Încă o dată bietul băiat pierdu ocazia, bolborosind:

— Nu ştiu!

Asta a fost sfârşitul. Nu mai era nimic de făcut, nimic de sperat.

Bătând furioasă din picioare, roşi de mânie de această dată, îi strigă:

— Iar! Nu ştiu! Nu ştiu! Mă scoţi din sărite! Să nu te mai văd!

Înclinându-se, bietul Chico se retrase umil.

Dacă s-ar fi întors pe neaşteptate, ar fi putut vedea două lacrimi, două perle scânteietoare, scurgându-se încetişor pe obrajii madonei părăsite în fotoliul său.

Dar Chico n-ar fi avut niciodată îndrăzneala să i se mai înfăţişeze înainte când ea îl respingea aşa brutal. Se îndreptă cu moartea în suflet aşteptând trecerea furtunii.

Capitolul 2

Fausta şi El Torero.

În timp ce Pardaillan îşi primea odihna binemeritată, ştim că El Torero s-a dus să-şi întâlnească logodnica, pe frumoasa Giralda. Don César nu mai înceta cu întrebările, voind să ştie ce-i spusese fetei misterioasa prinţesă despre naşterea şi, mai ales, despre familia sa pe care pretindea că o cunoştea. Din nefericire, Giralda îi mărturisise tot ceea ce ştia şi El Torero, tremurând de nerăbdare, aştepta ca să se facă dimineaţă cât mai degrabă pentru a se prezenta prinţesei necunoscute, deoarece hotărâse să o întâlnească pe Fausta.

Pe la ora nouă dimineaţa, la capătul răbdării, tânărul îşi încinse spada, spuse Giraldei să nu părăsească hanul, unde se afla în siguranţă, sub protecţia lui Pardaillan şi ieşi.

Coborând scara interioară, din stejar sculptat, ale cărei trepte lustruite alunecau precum parchetul unei săli de onoare ale celui mai strălucit palat, intră în bucătărie.

O lojă, asemănătoare aproape cu biroul de primire al unui hotel modern, fusese amenajată şi acolo se afla, de obicei, Juana.

Intrând în lojă şi înclinându-se cu graţie în faţa fetei îi spuse:

— Seńorita, ştiu cât sunteţi de bună, pe cât sunteţi de frumoasă, din această cauză îndrăznesc să vă rog să vegheaţi asupra logodnicei mele câteva momente. Sunteţi amabilă să faceţi în aşa fel încât nimeni să nu ştie că se află prin preajmă?

Cu cel mai graţios surâs, Juana-i răspunse:

— Senior César, puteţi fi liniştit. Într-o clipă voi urca la logodnica voastră şi atât timp cât va dura absenţa dumneavoastră, o voi ţine în apropierea mea, chiar în această lojă, unde nimeni nu va intra fără permisiunea mea.

— Mii de mulţumiri, seńorita! Nu mă aşteptam la atât din partea voastră. Aveţi amabilitatea să-l anunţaţi pe domnul cavaler de Pardaillan atunci când se va trezi, că o afacere, care nu suferă nici cea mai mică amânare, m-a obligat să plec. Sper să mă întorc într-o oră, ori cel mult în două.

— Domnul cavaler de Pardaillan va fi anunţat.

Odată ieşit, El Torero se îndreptă cu paşi repezi spre casa Des Chiparoşi unde spera să o găsească pe prinţesă. În caz contrar, desigur că vreun servitor ar fi putut să-l îndrepte spre locul unde se găsea, gândea el.

În această dimineaţă de duminică, ca şi în oricare alta, se pregătea prăjirea câtorva eretici. Cum regele onora cu prezenţa bunul său oraş Sevilla, Inchiziţia dădea acestei sinistre ceremonii o amploare neobişnuită, atât prin numărul victimelor – şapte, atâţia condamnaţi, câte zile are săptămâna – cât şi prin fastul ceremonialului.

Astfel încât, EI Torero era nevoit să traverseze mulţimea duminicală care se îndrepta spre locul supliciului, din piaţa Sfântului Francisc, locul obişnuit al desfăşurării unor asemenea ceremonii, care făceau bucuria publicului. Spunem bucurie şi este adevărat. Aşa era, nu numai arderea era prilej de desfătare, dar fuseseră convinşi să creadă că asistând la aceste hecatombe umane şi bucurându-se de moartea nefericitelor victime, îşi salvau sufletele.

În această mulţime de oameni, grăbiţi să găsească un loc cât mai bun, se găseau şi unii, care recunoscându-l îl arătau vecinilor, şoptind admirativ: „El Torero! El Torero!”

Unii dintre ei îl salutau cu mult respect. El le înapoia saluturile şi surâsurile cu un aer preocupat şi înainta tot atât de grăbit.

În cele din urmă ajunse la casa Des Cypres, traversă peronul şi imediat se grăbi în vestibulul pe care-l privise în treacăt chiar în acea noapte, când îi căuta pe Giralda şi pe Pardaillan.

Cum nu fusese preocupat să observe îndeaproape locul în seara precedentă, acum, dimineaţa, se simţi orbit de mulţimea bogăţiilor care mobilau camera, dar nu lăsă să se vadă nimic, deoarece patru găligani de valeţi, ţepeni precum statuile, îl priveau cu un aer pe cât de respectuos, cu atât mai arogant.

Fără să se lase intimidat de aceştia, făcu un semn care nu admitea replică unuia dintre ei şi-i ceru să anunţe stăpânei sale dacă binevoia să-l primească pe don César, gentilom castilian.

Valetul îi răspunse, cu mult respect:

— Înălţimea sa, ilustra prinţesă Fausta, nu se află în acest moment aici.

„Ei bine! gândi El Torero, ilustra prinţesă se numeşte Fausta. Am aflat totuşi ceva.”

Şi reluând:

— Trebuie să o văd pe prinţesa Fausta într-o problemă de cel mai mare interes şi care nu suportă amânare. Vrei să-mi spui unde o pot găsi?

Gândindu-se un moment, valetul îi răspunse:

— Dacă înălţimea sa, don César binevoieşte să mă urmeze, îl voi conduce la domnul intendent, care ar putea să-l informeze.

El Torero, urmându-l pe valet, străbătu un şir de încăperi, despre luxul cărora nici nu şi-ar fi putut imagina. La primul etaj, valetul îl introduse într-o cameră mobilată confortabil. Era camera domnului intendent, căruia valetul îi explică ce dorea vizitatorul.

Intendentul era un bătrânel simpatic, puţin cocârjat, de o politeţe aleasă.

— Valetul care v-a condus la mine, spuse importantul personaj, mi-a comunicat că vă numiţi don César. Gândesc

că este doar prenumele dumneavoastră… Scuzaţi-mă domnule, înainte de a vă conduce în faţa stăpânei mele, trebuie să vă cunosc, cel puţin şi numele cred că mă înţelegeţi.

Cu multă răceală, tânărul îi răspunse:

— Mă numesc don César şi atât. Mai sunt cunoscut şi sub numele de El Torero.

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, nu am putut să-mi dau seama… Sunt în culmea disperării din cauza stângăciei mele. Sper că înălţimea voastră va avea bunăvoinţa să mă ierte… Dar prinţesa îşi riscă viaţa în această ţară şi eu trebuie să veghez asupra ei… dacă monseniorul don César are bunăvoinţa să mă urmeze, voi avea cinstea de a-l conduce în faţa stăpânei mele care vă aşteaptă vizita cu nerăbdare, aş putea spune.

În faţa acestei politeţi nemăsurate, sub avalanşa de „înălţimea voastră”, El Torero rămase uluit. Îşi roti privirile prin cameră pentru a se convinge că lui i se adresează şi văzând că în afară de intendent nu mai e nimeni, îi răspunse cu blândeţe, ca pentru a nu-l enerva contrazicându-l:

— Vă înşelaţi, fără îndoială. V-am spus: mă numesc don César şi atât şi nu am nici un drept la titlul de „înălţimea voastră” cu care m-aţi onorat de atâtea ori.

Dar bătrânelul clătină din cap frecându-şi mâinile:

— Deloc! Deloc! spuse acesta. Este titlul la care aveţi dreptul… aşteptând altul mai potrivit.

El Torero păli şi întrebă cu glasul sugrumat de emoţie:

— Aşteptând altul mai bun? … Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic altceva decât am spus, Înălţimea Voastră. Prinţesa vă va explica ea însăşi.

— În acest caz, conduceţi-mă!

— Imediat, Înălţimea Voastră, imediat! consimţi intendentul, luându-şi la repezeală pălăria şi mantia.

Ieşind afară din casă, intendentul o luă înaintea lui don César şi cu un pas vioi şi hotărât îl conduse în oraş, în piaţa

Sfântului Francisc, deja plină de o mulţime gălăgioasă, dornică să vadă spectacolul promis.

Dacă piaţa era populată de mulţimea de rând, tribunele, balcoanele şi ferestrele palatelor care înconjurau piaţa nu erau mai puţin populate. Dar aceştia erau seniori şi nobile doamne.

Cu toţii, nobili sau poporeni, aşteptau cu aceeaşi nerăbdare.

În mijlocul pieţei se înălţa rugul, imens, din legături de nuiele şi lemne uscate pe care urmau să urce cei şapte condamnaţi.

În faţa rugului se afla altarul, împodobit cu dantele bogate, acoperit cu o ţesătură fină, de o albeaţă sclipitoare, înconjurat cu ghirlande de flori şi luminat ca pentru o mare sărbătoare: şi, într-adevăr, era mare sărbătoarea.

Din înălţimea marelui turn al mănăstirii franciscanilor care se găsea în apropiere, necontenit, clopotul suna rar, lugubru, înfricoşător. El anunţa că sărbătoarea urma să înceapă, adică atât condamnaţii cât şi judecătorii, călugării, curtea, regele, într-un cuvânt, întreg cortegiul, ieşea din catedrală, procesiunea urmând să străbată principalele străzi ale oraşului pline de curioşi, până să ajungă la locul unde victimele, din înaltul rugului, trebuiau să asiste la celebrarea messei, înainte de a se da foc lemnelor.

Ura, furia, nerăbdarea, bucuria, o bucurie hidoasă, cam astea erau sentimentele care se citeau pe feţele oamenilor. Nici un cuvânt de milă, nici un protest.

În spatele intendentului Faustei care îşi croia drum prin mijlocul mulţimii compacte cu o vigoare surprinzătoare la un bătrânel în aparenţă fragil, El Torero ajunse până la peronul uneia dintre cele mai somptuoase case din piaţă.

Contrar tuturor celorlalte locuinţe, la această casă nu se afla nici un spectator, nici la numeroasele ferestre, nici în balcoane.

Călăuzit de intendent, după ce au traversat câteva încăperi mobilate şi împodobite mult mai luxos decât casa

Des Chiparoşi, don César fu introdus într-un mic cabinet, gol în acel moment.

Intendentul îl rugă să aştepte un moment, cât să-şi anunţe stăpâna.

Pe coridorul pe care o luase, bătrânul intendent fragil îşi îndreptă trupul şi cu un pas grăbit urcă la primul etaj şi pătrunse într-un salon, al cărui balcon dădea spre piaţă.

Aşezată într-un fotoliu tapisat cu catifea, într-un costum de o simplitate deosebită, alb, de la picioarele neglijent aşezate pe un scăunel cu pernă de mătase roşie, brodată, până la colereta simplă, fără nici o bijuterie sau ornament, Fausta aştepta într-o atitudine visătoare.

Neobişnuitul intendent, care tocmai regăsise vigoarea omului aflat în plinătatea forţei, se înclină profund în faţa ei şi aşteptă.

— Ei bine, jupâne Centurion? întrebă Fausta.

Certurion, deoarece el era cel care, grimat cu pricepere, juca rolul de intendent, răspunse respectuos:

— Ei bine, a venit, doamnă.

— L-ai adus?

— Vă aşteaptă jos.

Fausta reflectă câteva clipe.

— Nu te-a recunoscut? întrebă ea cu oarecare curiozitate.

— Dacă m-ar fi recunoscut, n-aş mai fi avut onoarea să vi-l prezint.

Fausta avu un mic surâs.

— Da, ştiu că nu prea te iubeşte, spuse ea.

— Spuneţi mai degrabă că m-ar omorî, doamnă şi ar fi adevărat. Asta mă îngrijorează nemăsurat. Vedeţi, dacă proiectele voastre vă reuşesc şi dacă el va continua să mă deteste, se va ajunge la situaţia pe care aţi avut bunătatea să mi-o arătaţi.

— Liniştеşte-te, jupâne. Continuă să mă slujeşti cu credinţă şi nu fi îngrijorat de nimic. La momentul potrivit voi reuşi să vă împac. Răspund de faptul că regele va uita

injuriile aduse îndrăgostitului fără nume şi avere. Şi acum, introdu-l…

Centurion se înclină şi ieşi în grabă.

După câteva momente, îl introduse pe El Torero şi-l prezentă Faustei, după care închise uşa în urma sa, retrăgându-se cu discreţie.

Văzând-o pe Fausta, don César fu orbit. Niciodată o frumuseţe mai desăvârşită nu îi apăruse în faţa ochilor săi încântaţi.

Cu o graţie tinerească se înclină în faţa ei, atât pentru a-şi masca tulburarea, cât şi din respect.

Fausta observă efectul produs asupra tânărului şi schiţă un surâs. Sperase că va produce acest efect şi l-a căutat. Era chiar peste aşteptările sale şi avea de ce să fie mulţumită.

Cu o privire expertă îl studie pe tânărul prinţ care aştepta într-o atitudine plină de demnitate, nici umil, nici prea mândru. Ţinuta sa, plină de tact, frumuseţea bărbătească a tânărului, eleganţa sa sobră, dispreţuind orice exagerare, surâsul puţin melancolic, privirea dreaptă, plăcută, loialitatea care-i marca trăsăturile, fruntea înaltă care arăta o inteligenţă remarcabilă, în sfârşit forţa fizică pe care o iradiau membrele admirabil proporţionate taliei mijlocii, toate acestea Fausta le văzu dintr-o aruncare a privirii şi dacă impresia pe care o făcuse asupra tânărului îi era favorabilă, nu mai puţin şi el, la rândul lui, o impresiona deosebit, chiar dacă o ascunse cu prudenţă.

În urma acestei examinări rapide, pe care o susţinu cu o uşurinţă remarcabilă fără a părea că bănuia ceva, El Torero ieşi avantajat. Fausta, femeie şi artistă, se declară satisfăcută.

Planul Faustei depindea de hotărârea pe care o va lua El Torero şi aceasta depindea de efectul pe care avea să-l producă asupra lui.

Dacă ar fi refuzat să renunţe la dragostea lui pentru Giralda, planul ei era compromis.

Opera nu era totuşi irealizabilă, cel puţin aşa spera. Greutăţile, pentru o natură combativă ca a ei, o stimulau.

Cât despre Giralda, care putea să-i strice planurile, am văzut că Fausta luase deja o decizie în privinţa ei. Era simplu, Giralda va dispărea. Oricât de puternică ar fi fost iubirea lui EI Torero, va înţelege ireparabilul, adică moartea iubitei. Tânăr fiind, acest El Torero se va consola repede. Şi, de altfel, pentru a-i grăbi vindecarea, îi va oferi o coroană.

Fausta nu cunoştea decât o unică persoană pe lume care ar fi fost capabilă să rămână nepăsătoare în faţa acestei tentaţii: Pardaillan.

Dar Pardaillan nu-şi avea egal.

Da, opera de seducere era dificilă, dar nu imposibilă.

Îşi puse în joc deci toate resursele spiritului său subtil făcând apel la puterea ei de seducţie şi, cu o voce armonioasă, învăluitoare ca o mângâiere, îl întrebă:

— Voi sunteţi, domnule, cel ce vă numiţi don César?

El Torero se înclină, confirmând.

— De asemenea, vi se mai spune şi El Torero?

— Da, doamnă, eu sunt.

— Nu vă cunoaşteţi adevăratul nume. Nu cunoaşteţi nimic despre naşterea voastră şi despre familia voastră. Presupuneţi că sunteţi născut în urmă cu aproape douăzeci şi doi de ani, la Madrid. Aşa este?

— Chiar aşa, doamnă.

— Scuzaţi-mă, domnule, dacă insist asupra acestor detalii mărunte. Ţin să evit orice greşeală asupra persoanei, care ar putea avea consecinţe grave. Vreţi să luaţi loc?

Şi mâna ei îi indică un scaun aşezat aproape de fotoliu, în timp ce gestul era însoţit de un surâs graţios.

El Torero asculta şi ea îi admiră uşurinţa perfectă a gesturilor sale, supleţea atitudinii şi murmură aparte: „Da, se vede că prin vine îi curge sânge regal! … Din acest aventurier, voi face un monarh strălucitor.”

În acest moment, strigăte furioase izbucniră în piaţă. Cortegiul condamnaţilor se apropia de locul supliciului şi

mulţimea îşi arăta sentimentele prin strigăte furioase.

— La moarte! … Moarte ereticilor! …

Urmate de alte strigăte:

— Regele! … regele! … Trăiască regele! …

Pe deasupra tuturor strigătelor şi uralelor, acoperindu-le cu totul, se făcea auzit un Miserere intonat puternic de miile de voci ale călugărilor, penitenţilor, fraţilor din peste o sută de confrerii diverse.

Şi, dominând totul, clopotul continua să-şi facă auzită vocea, lent, funebru, sinistru.

Dominând neajunsurile iscate din hărmălaia de afară, făcând un efort deosebit pentru a trece peste tulburarea produsă de frumuseţea Faustei şi pe care o simţea crescând, El Torero întrebă blând:

— Aţi avut bunătatea de a arăta un oarecare interes unei persoane foarte dragi mie. Permiteţi-mi doamnă, ca înainte de orice să vă mărturisesc recunoştinţa mea. Într-adevăr, sărmanul îndrăgostit era cum nu se poate mai emoţionat. Nici o fiinţă umană nu i-a produs o impresie comparabilă cu aceea pe care i-o produsese Fausta. Nici o persoană nu i se impusese în aşa măsură.

Fausta îi citea sufletul şi în interiorul ei era tot mai satisfăcută. Haida de! O iubire constantă la un bărbat, iată ceva foarte fragil. Această mică ţigăncuşă, căreia el i-a făcut onoarea de a-i acorda oarecare importanţă, conta prea puţin. Victoria îi apărea acum sigură şi dacă un lucru o mira, era acela că se îndoise un moment.

Dar aluzia lui El Torero la Giralda îi displăcu, de aceea îi răspunse cu puţină răceală căutată:

— Nu m-am interesat decât de dumneavoastră, chiar dacă nu vă cunoşteam. Ceea ce am făcut, am făcut numai pentru dumneavoastră. De aceea nu are rost să-mi mulţumiţi pentru terţi care nu există pentru mine.

La rândul său, El Torero fu şocat de puternicul dispreţ cu care ea vorbea despre persoana pe care el o iubea.

Din momentul în care această prinţesă Fausta păru că vrea să atace obiectul dragostei sale, îşi regăsi o parte din sângele rece şi cu o voce mai sigură, spuse:

— Totuşi, acest terţ care nu există pentru dumneavoastră, doamnă, m-a asigurat că aţi fost plină de bunăvoinţă şi de atenţii în ceea ce o priveşte.

— Bunătate, atenţii – dacă au fost cu adevărat – spuse Fausta cu un ton îndulcit şi surâzând, vă repet că totul se adresa dumneavoastră.

— De ce, doamnă? întrebă cu ingenuitate El Torero, mai ales că nu mă cunoşteaţi.

Fausta îl privi profund, cu o privire plină de o gingăşie învăluitoare:

— Un suflet de cavaler ca acela pe care consider că-l aveţi, va înţelege cu uşurinţă motivul de care am ascultat. Dacă din întâmplare aţi afla, domnule că se premeditează asasinarea a unei fiinţe inofensive, care vă este necunoscută, ce aţi face?

— Dumnezeule! Doamnă, zise impetuos El Torero, aş avertiza persoana să se ferească şi, la nevoie, i-aş oferi ajutorul meu.

— Ei bine, domnule, iată secretul interesului ce vi-l port, chiar fără să vă cunosc. Am aflat că vor să vă asasineze şi am căutat să vă salvez. Tânăra de care vorbeaţi acum un minut, trebuind să fie, în mod inconştient desigur, instrumentul morţii voastre, am făcut în aşa fel încât să nu puteţi să fiţi în preajma ei. Când am socotit pericolul îndepărtat, v-am uşurat drumul, conducându-vă până la ea. Toate acestea, domnule, le-am făcut din omenie, cum aţi fi făcut şi dumneavoastră şi oricine altcineva care ar fi avut o inimă de om. Nici nu credeam că vă voi cunoaşte vreodată. Şi drept să vă spun, nici nu o doream, altfel v-aş fi aşteptat la mine în acea noapte. Unele acte îşi pierd meritul dacă par a urmări mulţumiri sau laude. Nu ştiam atunci multe lucruri în ceea ce vă priveşte, pe care le-am aflat mai târziu şi care m-au făcut să doresc să vă cuceresc. Astăzi, când v-

am cunoscut, sunt mulţumită de puţinul pe care l-am făcut şi vă rog să mă consideraţi ca pe o prietenă devotată, gata să facă orice pentru a vă salva.

Sfârşitul acestei tirade fu pronunţat cu o astfel de emoţie, încât îl impresiona profund pe El Torero. Emoţionat la rândul său, se înclină adânc şi cu un accent de gratitudine sinceră, zise:

— Într-adevăr, doamnă, mă copleşiţi şi nu ştiu cum să vă mulţumesc. Dar, nu cumva, v-aţi neliniştit prea uşor? Sunt oare chiar aşa de ameninţat?

Grav, cu un accent care-l înfiora pe El Torero, îi răspunse:

— Mai mult decât vă imaginaţi. Nu spun că zilele vă sunt numărate, vă spun: nu mai aveţi de trăit decât câteva ore… dacă vă complaceţi în această încredere nepăsătoare.

Oricât de viteaz ar fi fost, El Torero păli uşor.

— Şi într-atât?

Din nou, cu gravitate, ea făcu un semn afirmativ şi reluă:

— Nu regret decât un singur lucru: acela de a vă fi apropiat din nou de acea tânără. Dacă aş fi ştiut atunci ceea ce ştiu acum, n-aţi mai fi regăsit-o niciodată.

O uşoară neîncredere se ivi în inima lui El Torero. La rândul său, regăsindu-şi tot calmul:

— De ce, doamnă? întrebă el uşor ironic.

— Deoarece, zise Fausta cu aceeaşi gravitate şi cu un impresionant accent convingător, deoarece această tânără va fi cauza morţii voastre.

El Torero o fixă un moment. Ea îi susţinu privirea cu un calm desăvârşit.

Începutul bănuielii vagi se frânase în acel moment, sub focul acestei priviri. Din nou fu cuprins de strania tulburare care-l încercase şi pe care crezuse că o poate stăpâni.

— Dar, la urma urmei, doamnă, zise el trecând la altă idee, cine este acel duşman de moarte aşa de înverşunat asupra mea? Îl cunoaşteţi?

— Îl cunosc.

— Numele lui?

— Numele lui, o să-l dezvălui mai târziu. Totuşi e necesar să ştiţi cine vă urmăreşte cu ura sa, măcar pentru a vă putea apăra viaţa ameninţată. Vă spun deci că acest duşman este…

Se opri, ca şi cum ar fi ezitat o lovitură prea dureroasă.

— Este? …

— Tatăl vostru! zise brusc Fausta.

Şi, în aparenţă emoţionată, ea îl studia cu răceală şi o atentă curiozitate ca a practicianului care încearcă o experienţă.

Efectul, de altfel, a fost fulgerător, depăşind tot ce-şi imaginase.

El Torero se sculă dintr-o săritură şi livid, cu o voce bubuitoare care nu mai avea nimic omenesc, exclamă:

— Ce-aţi spus? …

Fermă, ea repetă cu un ton energic:

— Tatăl vostru!

Privirea lui El Torero se stinse şi ochii săi păreau a cere îndurare.

— Tatăl meu! … Şi totuşi mi s-a spus…

— Ce anume?

Privirea ei părea mângâietoare, cu toate acestea îl cerceta cu o maximă curiozitate. Ştia sau nu adevărul?

— Mi s-a spus că a murit cu mai bine de douăzeci de ani în urmă…

— Tatăl vostru trăieşte! exclamă ea cu o energie crescândă.

— Mort sub satârul călăului, sfârşi de spus El Torero.

Ridicând din umeri, Fausta zise:

— Poveste inventată. Trebuia evitată orice bănuială asupra adevărului!

Şi spunând acestea, privirea îi cercetă chipul. Nu! Precis el nu ştia nimic, deoarece El Torero exclamă, lovindu-şi fruntea:

— Într-adevăr, neghiob ce sunt! Cum de nu m-am gândit la asta! … Atunci, e adevărat? zise el cu o voce rugătoare,

trăieşte? … Tatăl meu trăieşte? … Tatăl meu! … Şi continuă să repete cu duioşie acest cuvânt ca şi cum i-ar fi produs o încântare deosebită pronunţarea lui.

Oricine altcineva, ar fi fost înduioşat şi ar fi avut milă de el. Dar Fausta trebuia să-şi atingă scopul. Rece, neînduplecată sub chipul ei tandru, reluă:

— Tatăl vostru este viu… din nenorocire pentru dumneavoastră. El este acela care vă urmăreşte cu ura sa puternică, el, care v-a jurat moartea… şi care vă va ucide, nu vă îndoiţi de asta, dacă nu vă veţi apăra cu dârzenie.

Aceste cuvinte îl treziră la realitatea pe moment uitată. Dar, ca tatăl său să-i dorească moartea, asta-i părea imposibil, împotriva firii. Instinctiv, căută o scuză acestei monstruozităţi. Şi, deodată, izbucni în râs, exclamând cu veselie:

— Asta e! … La naiba! Doamnă, ce spaimă m-aţi făcut să trag! Se poate ca un tată să încerce asasinarea propriului copil, carne din carnea sa? Ei, bine! Nu, e imposibil! Tatăl meu nu ştie cine sunt. Spuneţi-mi numele său, doamnă, îl voi găsi şi vă jur că ne vom înţelege.

Rar, încât cuvintele ei să-i pătrundă mai adânc în suflet, Fausta reluă:

— Tatăl vostru ştie cine sunteţi… Pentru acest motiv vă doreşte moartea.

El Torero se dădu câţiva paşi înapoi ducându-şi mâna crispată la piept, ca şi când ar fi vrut să-şi smulgă inima.

— Imposibil, bolborosi el.

— Aşa este! zise Fausta cu asprime.

— Blestemată fie această clipă! strigă El Torero. Pentru că tatăl meu să-mi dorească moartea ar trebui să fiu un bastard… Ar trebui ca mama mea…

— Opriţi-vă! îl certă Fausta, ridicându-se tremurând. Nu huliţi! Să ştiţi, nefericit ce sunteţi, că mama voastră a fost întotdeauna o soţie castă şi nevinovată! Mama voastră pe care eraţi gata să o blestemaţi într-un moment de rătăcire pe care îl înţeleg, a murit ca o martiră… şi călăul ei, l-aş

putea numi asasinul ei, fu tocmai acela care vă respinge, care vă doreşte moartea acum când vă ştie viu, după ce vă crezuse mort de mulţi ani. Asasinul mamei voastre este acela care astăzi vrea să vă asasineze şi pe voi: e tatăl vostru!

— Ce oroare! Dar dacă nu sunt un bastard…

— Sunteţi copil legitim, îl întrerupse Fausta, vă voi dovedi… când va sosi clipa.

Şi liniştită se reaşează pe fotoliu.

El, în schimb, pe jumătate nebun de durere şi ruşine exclamă:

— Dacă aşa este, înseamnă că tatăl meu e un monstru sângeros.

— Voi aţi spus-o, zise Fausta cu răceală. Mama voastră a fost o sfântă.

— Mama! repetă El Torero cu o nesfârşită duioşie.

— Înainte de a fi plânşi, morţii sunt răzbunaţi, insinuă Fausta.

El Torero se îndreptă, fulgerând şi cu o voce furioasă exclamă:

— Răzbunare! O! Da! Răzbunare! Trebuie deci să-mi ucid tatăl pentru a-mi răzbuna mama? … este imposibil!

Fausta surâse sinistru, un surâs pe care el nu-l văzu. Era răbdătoare Fausta. Asta o făcea atât de puternică şi atât de temută. Nu mai insistă. Semănase sămânţa morţii şi trebuia să o lase să încolţească.

— Înainte de a vă răzbuna mama, trebuie să vă apăraţi pe voi înşivă. Nu uitaţi ce vă ameninţă.

— Deci tatăl meu este o persoană importantă.

— Cea mai importantă.

În starea în care se găsea, El Torero nu dădu importanţă acestor cuvinte.

— Doamnă, spuse privind-o pe Fausta drept în faţă, nu cunosc motivele de care ascultaţi spunându-mi aceste lucruri teribile.

— V-am spus, domnule, că ascult mai întâi de omenie, de când v-am văzut şi nu văd de ce v-aş ascunde-o, mi-aţi devenit simpatic. Acestei simpatii dezinteresate, vă rog să credeţi, se datorează viul interes pe care vi-l port şi pe care îl meritaţi.

— Nici nu mă îndoiesc de puritatea intenţiilor voastre, doamnă, ferească sfântul. Dar ceea ce mi-aţi dezvăluit este atât de neobişnuit, de necrezut, încât…

— Vă înţeleg, domnule şi vă aprob, spuse cu vioiciune Fausta. Nu fac nimic dacă nu sunt în stare să vă ofer dovezi de netăgăduit.

— Şi-mi veţi oferi aceste dovezi? Îmi veţi spune numele… tatălui meu?

— Da.

— Când, doamnă?

— Nu vă pot spune când… peste o clipă poate. Poate în câteva zile…

— Bine, doamnă, reţin promisiunea dumeavoastră şi orice ar fi, fiţi sigură de recunoştinţa mea, viaţa mea vă aparţine…

— E necesar ca mai întâi să vi-o păstraţi, viaţa voastră!

— Ceea ce am de gând să fac, doamnă. Şi fiţi sigură că „el” nu mă va ucide uşor, oricât de puternic ar fi.

— Şi eu cred la fel, zise Fausta cu un aer convins.

— Dar, reluă El Torero, pentru a mă apăra, este nevoie să cunosc şi să înţeleg unele lucruri. Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări?

— Faceţi-o, domnule şi cât pe cât voi şti, voi răspunde cu sinceritate.

— Ei bine, doamnă… cum, în ce fel, Giralda ar putea să fie cauza morţii mele?

În acest moment, strigătele, urletele, cântecele sacre, izbucniră în piaţă cu o mai mare putere. Neîndoios, cortegiul pătrundea la locul supliciului şi mulţimea îşi arăta satisfacţia prin aceleaşi urale şi aceleaşi strigăte de moarte.

Fără a-i răspunde lui El Torero, Fausta se sculă şi se apropie cu paşi maiestuoşi de balcon. Aruncă o privire asupra pieţei şi văzu că nu se înşelase. Se întoarse spre El Torero care o urmărise din priviri şi rămăsese surprins văzând-o aşa de calmă.

— Apropiaţi-vă domnule, veniţi să vedeţi.

Din ce în ce mai surprins, don César dădu din cap şi spuse blând:

— Iertaţi-mă doamnă, acest fel de spectacole sunt oribile. Mă revoltă.

— Credeţi domnule, zise liniştită Fausta, că pe mine nu mă dezgustă? El Torero înţelese că voia să-i arate ceva. Cu tot dezgustul său, se sculă şi i se alătură.

Încet, cortegiul funebru dădea înconjur pieţii. În frunte se mişcau în cercuri largi o companie de puşcaşi călare cu archebuzele pe coapsă. În spatele cavalerilor, venea o a doua companie, de pedestraşi. Cavalerii şi pedestraşii aveau sarcina să elibereze drumul, croind loc de trecere cortegiului. În spatele soldaţilor urma o lungă procesiune de penitenţi negri, cu glugi pe cap şi cu câte o lumânare în mână. În fruntea călugărilor, un uriaş cu capul acoperit cu o glugă ca şi ceilalţi, ducea cu greutate o cruce imensă de fier.

Toţi aceştia murmurau un De Profundis.

După nesfârşita procesiune, de călugări, urmau gărzile Inchiziţiei: pe cai sau pedeştrii şi imediat, urma tribunalul Inchiziţiei cu marele inchizitor în frunte.

În spatele tribunalului, sub un baldachin roşu sclipitor, un episcop în haine sacerdotale purtând cu braţul întins sfintele taine şi, în spatele lui, cei şapte condamnaţi, în cămăşi, cu picioarele goale şi cu câte o lumânare uriaşă în mână.

În spatele mulţimii de preoţi şi călugări, un triplu rând de archebuzieri pedeştri şi singur, cu capul descoperit, sumbru, târându-şi un picior, sinistru în somptuosul său costum negru, Filip al II-lea.

La dreapta sa, cu un pas în urmă, fiul său: infantele Filip, moştenitorul tronului. Urmau mulţimea de curteni, seniori, doamnele, demnitarii, toţi în costume de ceremonie.

Iată ceea ce văzu El Torero.

Cortegiul se opri în faţa altarului din piaţă.

Un judecător începu să citească sentinţa de condamnare la moarte a condamnaţilor.

Un preot se apropie de fiecare condamnat, dându-le câte o lovitură în piept, voind să însemne că sunt excomunicaţi.

Toate acestea, în mijlocul strigătelor, ameninţărilor, înjurăturilor mulţimii în delir.

În acest timp, episcopul urcă la altar, iar condamnaţii erau urcaţi pe rug şi legaţi de aceasta cu lanţuri. Şi messa începu.

Când episcopul pronunţă ultimele cuvinte ale evangheliei şi fumul începu să urce în vârtejuri, urletele izbucniră:

— Moarte ereticilor! Moarte ereticilor!

Şi atunci, din înaltul rugului, se auzi o voce protestând.

Era un tânăr de aproape douăzeci şi cinci de ani, frumos, nobil, bogat, care ocupase un rang mare la curte şi pe care El Torero, cunoscându-l din vedere îl recunoscu imediat.

Şi condamnatul striga:

— Nu sunt eretic! Cred în Dumnezeu! Fie ca sângele meu să cadă asupra celor ce m-au condamnat! Chem…

Nu se putu auzi mai mult. Miile de călugări urlau furioşi un Miserere care-i acoperiră vocea.

Flăcările începură să se ridice spre condamnaţi, atingându-le uşor picioarele goale ca şi cum ar fi vrut să cunoască gustul prăzii ce li se oferea. Şi probabil, plăcându-le, se ridicară mai mult, înlănţuiră victimele, le strânse şi le devoră.

— Oribil! Oribil! murmură El Torero, ducându-şi mâna la ochi. Ce crimă a comis totuşi acest nenorocit?

— Crima pe care tu visezi să o comiţi! Crima pentru care vei fi condamnat ca şi el, executat ca şi el… dacă nu reuşesc să te conving.

— Ce crimă? repetă maşinal El Torero.
— A avut relaţii cu o eretică pe care a luat-o în căsătorie.
— Oh! Înţeleg! … Giralda! Ţiganca! … Dar Giralda este catolică!
— Este ţigancă, zise aspru Fausta, deci este eretică…
— A fost botezată, luptă în continuare El Torero.
— Dar nu poate arăta actul de botez. Şi chiar dacă ar putea, a trăit ca o eretică şi asta este de ajuns, crede-mă şi tu, care visezi să-ţi uneşti soarta cu a ei, vei fi tratat ca acest nefericit.
— Cine este infamul care impune asemenea legi?
— Tatăl tău!
— Tatăl meu! Iar! Dar cine e acest tigru nesăţios pe care blestemul mi l-a dat drept tată?
În timp ce pronunţa aceste cuvinte, pe balconul unui măreţ palat aflat pe marginea pieţei, se auziră un şir de zgomote. Acel balcon, ca şi al Faustei, rămăsese până atunci gol. Deodată, uşile care dădeau în balcon se deschiseseră larg şi o mulţime de seniori, doamne, preoţi şi călugări apăru. Un singur fotoliu fu adus pe balcon şi o persoană de vază, în faţa căruia toţi se înclinară, se aşează liniştit, destins, în timp Ce toţi ceilalţi se grupară în spatele fotoliului.
Şi personajul, cu bărbia sprijinită în palmă, cu cotul pe braţul fotoliului, lăsă să-i umble privirea absentă asupra rugului arzând şi mulţimii ce urla, o privire rece, acrită.
Răspunzând strigătului de revoltă, de furie, al lui El Torero, Fausta se apropie de el până aproape că îl atinse şi, cu o faţă surâzătoare, dominându-l cu privirea, puternică şi neînduplecată, îi strigă:
— Tatăl tău! … Mai vrei să-ţi cunoşti tatăl? …
El Torero intui cu rapiditate o revelaţie îngrozitoare şi, înspăimântat, bolborosi:
— Oh! … Ce-mi mai poţi spune?
Fausta se aplecă mai mult asupra lui şi, strângându-l de încheietura mâinii, repetă:

— Vrei să-ţi cunoşti tatăl? … Ei bine, priveşte! … Iată-l… şi arătătorul ei se întinse spre importantul personaj care, rece, cu un aer plictisit, privea arzând corpurile celor şapte condamnaţi.

El Torero se dădu doi paşi înapoi şi cu ochii înspăimântaţi, cu o voce în care se făcea simţită mai degrabă durere decât oroare, pronunţă:

— Regele! …

Capitolul 3

Fiul regelui.

Fausta îl privi îndelung, cu o satisfacţie sumbră, pe tânărul doborât de durere.

Condusese această primă parte a întâlnirii cu binecunoscuta-i abilitate infernală.

Profund documentată, ştia că regele Filip, care inspira teroare majorităţii supuşilor săi, era detestat de o minoritate de elită, în care toate elementele societăţii fraternizau, unii de ura şi groaza ce le-o insufla întunecatul despot.

Mari seniori cu idei liberale, artişti, savanţi, soldaţi, burghezi aventurieri, oameni din popor, toţi se regăseau în această minoritate. Nemulţumirea era destul de generală şi profundă, pentru ca o mişcare, iniţiată de câţiva, ambiţioşi sau doar iluminaţi, să poată începe fără a le fi suspectat dezinteresul. Am văzut-o pe Fausta prezidând şi conducând după placul său reuniunea conjuraţilor. Dacă s-ar putea înfiripa o mişcare serioasă, atunci mulţimea necunoscuţilor, îndoielnicilor, s-ar alătura celor ce i-ar călăuzi.

Fausta ştia toate acestea.

Şi mai ştia că El Torero se afla printre aceia pentru care numele regelui era sinonimul morţii, al furiei sângeroase şi care nu-i inspira decât ură şi oroare. Mai mult, la El Torero, ura împotriva tiranului era dublată de o ură personală împotriva celui pe care-l acuza că i-a ucis tatăl.

Ura lui El Torero împotriva regelui Filip exista de mult timp. Sălbatică şi tenace şi Fausta o ştia. Dacă El Torero nu

se alăturase celor care căutau să lovească din umbră, sau cel puţin să înlăture despotul, nu era din prudenţă ori dispreţ. Ura sa era personală şi hotărâse să o ducă singur la capăt. Acestea erau sentimentele lui don César în ceea ce ce-l priveşte pe regele Filip când Fausta se ridicase în faţa lui pentru a-i striga: „Este tatăl tău!”

Este de înţeles de ce această lovitură l-a copleşit. Şi nu era totul: încă de la vârsta când a putut să judece, don César, înşelat de legende – probabil interesate – unde ficţiunea se împletea periculos cu adevărul, don César se complăcu să înalţe în inima sa un altar veneraţiei paterne. Acest tată, pe care niciodată nu-l cunoscuse şi-l închipuia mare, nobil, generos, îl împodobea cu cele mai sublime calităţi, îi apărea ca un zeu.

Ceea ce era şi mai înfiorător. Atât de înfiorător, încât i se părea de necrezut.

Şi îşi spunea: „N-am înţeles eu bine… sunt nebun. Regele nu-i tatăl meu… nu poate fi tatăl meu fiindcă… simt că încă îl urăsc! … Nu, nu, tatăl meu e mort!”

Dar Fausta o afirmase mult prea răspicat. Nu se putea îndoi: asta era, regele era tatăl său. Atunci se agăţă cu disperare de idealul său prăbuşit, căutând scuze acelui care i se spusese că-i este tată. Îşi spunea că, fără îndoială, l-a judecat greşit şi căuta cu insistenţă printre acţiunile cunoscute ale regelui dacă nu găseşte ceva care să-l facă să crească în ochii săi şi începu să se blesteme când îşi dădu seama că aşa ceva nu există. Revoltat îşi spunea: „Şi totuşi este tatăl meu! Tatăl meu! Poate fi posibil ca un fiu să-şi urască tatăl? Nu, eu aş fi atunci fiul denaturat.”

Gândurile i se întoarseră la mama sa.

Despre ea i se povestise puţin. Pentru acest motiv, sau poate pentru altele, mama sa nu ocupa în inima lui acelaşi loc de frunte ca tatăl său. De ce? Cine poate spune! Desigur, se gândise la ea adesea. Dar primul loc era rezervat tatălui. Şi iată cum, datorită uneia din acele întâmplări, mama trecu pe primul loc, îndepărtând tatăl.

Şi asta era numai datorită Faustei, care în mod savant i-a insuflat ura contra tatălui său şi care, pentru a scuza această ură monstruoasă, pentru a justifica, pentru a-i face mai adânc acest sentiment, sfânt într-un fel, făcu să apară imaginea mamei.

Acum, El Torero, sfâşiat de sentimente contradictorii, nu mai era decât o cârpă de care ea putea dispune după bunul său plac.

Principalul fusese făcut, restul era un joc de copii. El Torero, fiul regelui, era al ei şi ea nu avea decât să întindă mâna pentru a-l apuca. Va fi regină, împărătească, va domina prin el, deoarece el nu va fi decât instrumentul ei.

Şi, aşteptând, trebuia să-l asmută asupra aceluia pe care el îl numea tatăl lui. Trebuia să-i insufle ideea unui omor, regicid dublat de paricid, făcându-l să creadă în aparenţa unei apărări legitime.

Şi cum, tânărul prinţ rămase cu ochii fixaţi asupra regelui, încetişor Fausta închise uşile balconului lăsând să cadă perdelele groase, cruţându-i ochii de o privelişte dureroasă.

Într-adevăr, de cum nu-l mai văzu pe rege, don César scoase un suspin de uşurare şi păru că iese dintr-un coşmar înfricoşător.

Văzându-l mai calm şi chiar în stare să continue discuţia, Fausta reluă încetişor, cu o voce gravă, plină de emoţie:

— Scuzaţi-mă monseniore că v-am dezvăluit în acest mod brutal adevărul. Circumstanţele au fost mai puternice decât voinţa mea şi m-au împins fără să vreau.

El Torero simţi un fior care-l cutremură din creştet până în tălpi. Titlul acesta, „monseniore”, avea o măreţie nebănuită pronunţat de Fausta.

Şi în acelaşi timp, ce lucru curios, acest titlu îi produse o impresie neplăcută pe care o exterioriza repetând cu amărăciune şi scuturând capul:

— Monseniore! …

— Este titlul pe care-l moşteniţi pe drept, zise grav Fausta, în aşteptarea unuia mai mare.

Oare ce însemna acel „în aşteptarea unuia mai mare”? Parcă intendentul prinţesei pronunţase aceste cuvinte la fel. Şi în fond, ce voiau de la el? Hotărî să afle cât mai multe şi cum Fausta îi făcu semn să se aşeze, decis să clarifice tot ceea ce lui îi părea extraordinar, de întunecat în aventură pe care o trăia.

— Aşadar, doamnă, spuse el cu o voce calmă în aparenţa, pretindeţi că sunt fiul legitim al regelui Filip?

Aruncându-i o privire pătrunzătoare, Fausta nu putu să nu admire puterea de stăpânire a tânărului.

„Hotărât lucru, îşi spuse ea, micuţul ştie ce vrea. Orgoliul ce-i este în fire este într-adevăr regal. Oricare altul ar fi ascultat aceste veşti exultând de fericire. El a rămas impasibil. Nu se lasă orbit, discută şi cred că, Dumnezeu să mă ierte, cea mai puternică dorinţă a lui este să cunoască dovada în care el nu poate să creadă. Oare chiar atât de lipsit de ambiţie să fie? După ce am avut nefericirea să mă împiedic de Pardaillan, să o am acum pe aceea de a întâlni un individ care-şi dă seama că face o greşeală şi pentru care avere, obârşie, putere, coroana însăşi, nu sunt decât cuvinte goale?”

Gândind astfel, îşi ridică ochii spre cer cu o privire plină de blesteme şi ameninţări, ca şi când l-ar fi somat pe Dumnezeu să-i vină în ajutor.

Şi întrebării puse de El Torero, ea îi răspunse precis:

— Documentele, de o autenticitate indiscutabilă, pe care le am, martori demni de încredere, pretind că sunteţi fiul legitim al regelui Filip. Acestea sunt cauzele pentru care şi eu am afirmat acelaşi lucru. Dar eu personal, nu pretind nimic, credeţi-mă. Mai mult, v-am spus că într-o zi foarte apropiată, vă voi arăta toate aceste dovezi.

Cu blândeţe, El Torero continuă:

— Ferească Dumnezeu să pun la îndoială cuvintele voastre sau să credeţi că vă suspectez intenţiile!

Şi continuă cu un surâs amar:

— Nu am primit educaţia rezervată fiilor de regi… viitori regi ei înşişi. Pe când eram copil, nu am crescut în apropierea tronului. Am crescut într-o fermă, în mijlocul animalelor acestea puternice pe care le cresc pentru plăcerea ce o au părinţii, fraţii mei, să vadă luptele. Aceasta mi-e ocupaţia, doamnă, o ocupaţie de pe urma căreia trăiesc, neavând nici rentă, nici titluri, nici altceva. Sunt crescător de tauri, doamnă. Vă rog să mă iertaţi dacă vorbesc mai necioplit, în loc să folosesc un limbaj poleit, ca la curte şi cu care voi sunteţi obişnuită, fără îndoială, ca o prinţesă suverană ce sunteţi.

Fausta îl aprobă cu gravitate. Scuzându-se în acest fel, El Torero reluă:

— Şi mama mea, cum se numea ea, doamnă?

— Sunteţi prinţ legitim, spuse Fausta. Mama voastră se numea Elisabeta de Franţa, soţie legitimă a regelui Filip, regină a Spaniei prin urmare.

El Torero îşi trecu mâna peste fruntea umezită deodată.

— Dar la urma urmei, doamnă, spuse cu o voce tremurătoare, deoarece sunt fiu legitim, de ce m-au abandonat? De ce această ură înverşunată a unui tată asupra copilului său? Pentru ce această ură împotriva soţiei legitime, ură care a sfârşit cu un asasinat? … Deoarece, după cum mi-aţi spus, nu-i aşa, mama mea a murit în urma tratamentului neomenos al soţului ei?

— Am spus-o şi o voi dovedi.

— Era vinovată mama mea?

— V-am spus şi o repet şi o voi dovedi că regină, mama voastră, augusta voastră mamă, era o sfântă.

Binenţeles că exagera. Elisabeta de Valois, fiica reginei Caterina de Medicis, pregătită pentru meseria de regină de temuta ei mamă, putea să creadă despre ea orice i-ar fi plăcut, mai puţin faptul că este o sfântă.

Dar Fausta vorbea acum fiului ei şi conta pe pietatea filială, cu cât mai puternică, cu atât mai oarbă, mai ales că

nu-şi cunoscuse mama, aşa încât putea crede orice exagerare.

Fausta avea nevoie să-i întărească tot mai mult sentimentul filial pentru mamă. Cu cât ar fi fost mai mare acest sentiment în ochii fiului, mai nobil, mai ireproşabil, cu atât mânia să contra soţului, călăul mamei sale, s-ar fi dezlănţuit cu mai multă violenţă.

El Torero primi afirmaţia Faustei cu un surâs de uşurare şi întrebă:

— Deoarece mama mea era ireproşabilă, pentru ce această înverşunare, pentru ce acest martiriu de care îmi vorbiţi? Regele este într-adevăr monstrul sângeros, aşa cum pretind toţi?

El uita că până acum aşa gândise despre rege. Dar acum, când ştia că-i este tată, căuta din instinct să-l reabiliteze în proprii săi ochi.

Ori aceasta nu-i putea conveni Faustei neîndurătoare, răspunse:

— Din nefericire, regele nu a avut niciodată, pentru nimeni, un sentiment tandru. Regele înseamnă doliu, egoism, este uscăciunea inimii însăşi, cruzimea personificată. Totuşi, în ceea ce o priveşte pe regină, avea ceva ce ar părea o scuză.

— Oh! făcu repede El Torero. Poate era o uşuratică, inconsecventă, oh! Fără să-şi dea seama, desigur?

— Nu! Regina nu avea ce-şi reproşa. Dacă am vorbit de ceva ce ar părea o scuză, este vorba de o aberaţie comună multor bărbaţi: gelozia.

— Gelos! … Fără motiv?

— Fără motiv, zise Fausta cu convingere. Şi ceea ce este mai rău şi fără să o iubească.

— Cum poţi fi gelos pe cineva pe care nu-l iubeşti?

Fausta surâse.

— Regele nu este un muritor de rând, zise ea.

— Se poate oare că gelozia fără iubire să meargă până la crimă? Ceea ce voi numiţi gelozie, alţii ar putea s-o

numească ferocitate.

Fausta surâse din nou cu surâsul ei care nu spunea nici da nici nu.

— E o poveste lungă şi vrednică de plâns, pe care ar trebui să v-o spun, continuă ea după o scurtă tăcere. Aţi auzit vorbind-se despre ea vag, fără îndoială. Nimeni nu cunoaşte adevărul şi chiar dacă l-ar cunoaşte, nimeni nu ar îndrăzni să-l spună. Este vorba despre primul fiu al regelui, fratele vostru, de acela care ar fi fost moştenitorul tronului în locul vostru, dacă nu ar fi murit în floarea vârstei.

— Infantele Carlos! exclamă El Torero.

— El însuşi, zise Fausta. Ascultaţi deci:

Şi atunci Fausta începu să-i istorisească povestea adevăratului său tată, în felul ei, desigur, amestecând adevărul cu minciună de aşa natură, încât ar fi trebuit să cunoşti absolut totul pentru a putea înţelege.

Îi povesti totul cu o mulţime de amănunte, cu o precizie care nu putea să nu impresioneze spiritul aceluia căruia i se adresa şi asta cu atât mai mult cu cât unele amănunte corespundeau unor amintiri din copilăria lui El Torero, lămurindu-i anumite fapte, până atunci de neînţeles, coroborând unele cuvinte surprinse de el.

Şi tot timpul, de-a lungul istorisirii, ea reliefa tot mai puternic rolul odios al regelui, al tatălui, al soţului, fără a insista, având aerul că-l scuză, că-l apără. În acelaşi timp, figura reginei se detaşa suavă, victimă resemnată a unui neîndurător călău.

Când termină povestea, el era convins de legitimitatea naşterii sale, de nevinovăţia mamei şi de lungul ei martiriu. În acelaşi timp, simţea crescând în el o ură puternică împotriva călăului, care, după ce i-a ucis cu încetul mama, voia cu orice preţ acum să omoare şi copilul devenit bărbat. Se simţea acum animat puternic de dorinţa răzbunării.

Deci, când termină de istorisit, Fausta îl văzu pe tânăr în starea de exasperare pe care o dorise şi atacă hotărâtă, după cum îi era obiceiul:

— M-aţi întrebat, monseniore, ce interese m-au mânat să vă cunosc! Şi eu v-am spus că era vorba de o omenie de înţeles pentru oricine. Am adăugat că, după ce v-am văzut, acest sentiment a făcut loc unei simpatii care creşte pe măsură ce vă cunosc mai bine. La mine, prinţe, simpatia nu este inactivă. V-am oferit prietenia şi vi-o ofer în continuare.

— Doamnă, sunt într-atât de încurcat şi de emoţionat, încât nu găsesc cuvinte de mulţumire.

— Aşteptaţi, prinţe, înainte de a refuza sau accepta…

— Doamnă, întrerupse El Torero, care se înfierbânta fără a-şi da seama, cum mă puteţi crede atât de ingrat pentru a vă refuza oferta generoasă a prieteniei voastre şi care-mi este atât de preţioasă.

Ea-şi plecă capul cu un surâs plin de melancolie.

— Să nu credem în impresii spontane, prinţe.

Şi cu o emoţie puternică ce-l înfiora plăcut pe tânărul ameţit, continuă:

— Dacă ne-ar fi permis să urmăm chemările inimii şi dacă eu, cea care vă vorbesc, aş putea să fac, fără a strica nimic, ceea ce inima îmi dictează, voi aţi fi, prinţe, unul dintre monarhii cei mai puternici de pe pământ, deoarece ghicesc în voi calităţi rare care fac regi mari.

Puternic emoţionat de cuvintele pronunţate cu o convingere arzătoare, mai emoţionat încă de ceea ce ea lăsa să se ghicească, El Torero exclamă:

— Conduceţi-mă, doamnă. Vorbiţi, ordonaţi, mă supun în întregime vouă.

Ochii Faustei sclipiră scurt. Făcu un gest care lăsa să se înţeleagă că acceptă să-l conducă şi că se poate încrede în ea. Continuă calmă şi tandră:

— Înainte de a spune da sau nu, trebuie să stabilim, oarecum, care sunt poziţiile noastre. Trebuie să vă spun cine sunt, ce pot şi ce valoare are prietenia ce v-o ofer. Trebuie de asemenea să vă reamintesc cine sunteţi, vreau să spun, cu privire la cei ce vă cunosc, ce puteţi face şi unde ajunge.

— Vă ascult, doamnă, zise respectuos El Torero. Viaţa mi-ar fi prea mohorâtă şi insuportabilă dacă n-aţi fi fost voi s-o lămuriţi cu prezenţa voastră strălucitoare.

Şi toate acestea spuse cu o galanterie exagerată, specifică epocii, în general, şi Spaniei şi spaniolilor, în special. Totuşi, Fausta distinse un accent de sinceritate în felul care fuseseră pronunţate cuvintele şi reluă:

— Sunteţi sărac, fără nume, fără a putea întreprinde nimic măreţ, cu toată popularitatea voastră, deoarece originea vă este obscură, naşterea îndoielnică. Vă veţi împiedica de prejudecăţile de castă, atât de puternice în Spania ca şi aiurea. Dacă aveţi geniu, veţi fi condamnat la a vegeta, obscur şi necunoscut: naşterea voastră vă interzice să aspiraţi la onoruri, funcţii publice. Este adevărat ceea ce vă spun?

— Întru totul adevărat, doamnă. Dar nu doresc nici glorie, nici onoruri. Obscuritatea nu mă apasă. În ceea ce priveşte sărăcia, o port cu uşurinţă. De altfel, poate că ştiţi că dacă aş fi vrut să accept darurile pe care nobilii, amatori de coride, mi le aruncă în arenă, până acum eram bogat.

— Ştiu, zise cu gravitate Fausta. Se spune despre voi: „Viteaz ca El Torero.” Se mai spune: „Generos ca El Torero”. Şi totuşi, când ştiţi că aveţi sânge regal în vine, nu mai puteţi continua ca şi până acum, umil şi obscur.

— De ce, doamnă? întrebă nevinovat El Torero. Viaţa asta îşi are farmecul ei şi nu văd de ce aş schimba-o.

Fausta se încruntă abia vizibil. Cuvintele spuse arătau o lipsă de ambiţie care o neliniştea.

— Înseamnă că uitaţi, spuse ea cu simplitate, că nu vă este permis să trăiţi obscur, sărac, necunoscut, lipsit de bunuri şi ambiţii. Uitaţi că mâine, când veţi apărea în arenă, veţi putea fi asasinat şi că nimic nu vă va putea salva… dacă vă abandonez.

El Torero avu un surâs sfidător.

— Înţeleg, zise Fausta. Vreţi să spuneţi că nu veţi lăsa să fiţi ucis ca un berbec la abator.

— Tocmai aşa, doamnă.

— Dar nu uitaţi, că cel ce vă doreşte moartea are puterea supremă, că el este regele. Credeţi că se va mulţumi cu jumătăţi de măsură, că va trimite contra voastră câţiva nemernici? Surâdeţi încă şi vă înţeleg. Sunteţi sigur că puteţi conta pe câţiva prieteni credincioşi care nu vor ezita să tragă spada în apărarea dumneavoastră. Nebun ce sunteţi! Aflaţi deci, pentru că trebuie să vă spun totul, că mâine veţi avea împotrivă o armată întreagă. Mâine, mii de oameni, înarmaţi cu archebuze şi tunuri va ţine oraşul sub ameninţare. Se speră şi se contează pe un incident care va izbucni şi care le va permite să atace gloata. Veţi fi lovit primul şi moartea va părea un accident. Vă spun că sunteţi condamnat fără drept de apel.

Cuvintele acestea, pronunţate cu o violenţă crescândă, făcură impresie asupra lui El Torero.

— Dar pentru ce crimă sunt condamnat?

Fausta întinse mâna şi arătând spre rugul pe care perdelele îl ascundeau vederii lor, zise:

— Aceeaşi crimă pentru care a fost executat nefericitul ce-şi striga neninovăţia.

Oricât de viteaz ar fi fost El Torero, simţi cum teama i se strecoară în vine, ceea ce îşi dorea şi Fausta.

— Ei bine, fie, zise el după câteva clipe de ezitare, voi fugi, părăsesc Spania.

Fausta surâse.

— Încearcă numai să ieşi din oraş.

— Am prieteni pe care pot conta, pot de asemenea să angajez câţiva viteji, gata la orice dacă preţul le convine. Voi trece în forţă.

— Dar vă va trebui o armată, deoarece vă veţi lupta cu o armată, cu zece dacă va fi nevoie.

El Torero o privi un moment. Văzu că nu glumeşte, că era sincer convinsă că regele nu se va da înapoi de la nimic pentru a-l face să dispară. La rândul său, avu convingerea

că acum, viaţa îi atârna de un fir de păr. Şi de asemenea înţelese că lupta era imposibilă. Întrebă mecanic:

— Şi atunci, ce e de făcut?

Fausta aştepta această întrebare. Făcuse totul pentru a i-o smulge.

Foarte calmă, reluă:

— Înainte de a vă răspunde, răspundeţi-mi la o întrebare: Vreţi să trăiţi?

— Dacă vreau? La naiba! Doamnă, nu am decât douăzeci de ani! La această vârstă viaţa ţi se pare frumoasă pentru a ţine la ea.

— Sunteţi hotărât să vă apăraţi?

— Să nu vă îndoiţi de asta, doamnă.

— Trebuie ştiut până la ce limită…

— Până la capăt, doamnă.

— Dacă este aşa, dacă mă ascultaţi, poate voi reuşi să vă salvez. Dar nu veţi fi salvat decât dacă vă veţi lovi inamicul înainte ca acesta să vă poată ucide.

Toate acestea spuse cu calmul îngheţat de care Fausta se folosea în anumite împrejurări. Părea că spune un lucru simplu, natural. Cu tot acest calm înfricoşător, ea observa cu atenţie efectul cuvintelor sale şi îi fu teamă de ceea ce observă la tânărul din faţa sa.

El Torero, la această propunere neaşteptată, se sculă brusc şi, livid şi tremurând, exclamă:

— Să-l ucid pe rege! … să-mi ucid tatăl! … Spuneţi că nu asta aţi gândit, doamnă… Că aţi vrut să mă încercaţi, nu-i aşa?

— Credeam că sunteţi un bărbat, spuse Fausta cu un uşor dispreţ. M-am înşelat. Să nu mai vorbim de asta. Şi totuşi eu, care nu sunt decât o biată femeie, nu aş lăsa nerăzbunată moartea mamei mele.

— Oh! Mama mea! zise copleşit El Torero.

— Da, mama voastră! Moartă, asasinată de cel care vă va asasina, pentru că voi tremuraţi numai la gândul de a lovi.

— Mama mea! repeta El Torero, strângându-şi pumnii cu furie. Dar să-l ucid pe el, pe tatăl meu! … e imposibil, prefer să mă sinucid.

Fausta înţelese că dacă mai insistă acum, pierde tot ce a sădit în inima lui. Cu o supleţe admirabilă, schimbă tactica şi zise ridicând din umeri:

— Ei, dar cine vă spune să ucideţi?

— Şi totuşi, aţi spus…

— Am spus: trebuie să loviţi. Nu am spus, nu am vrut să spun: trebuie să ucideţi.

El Torero avu un suspin de uşurare de o mută elocvenţă. Trăsăturile sale schimonosite se destinseră şi pentru a-şi ascunde zăpăceala se scuză:

— Iertaţi-mi nervozitatea, doamnă.

— Mi se pare naturală, zise grav Fausta. Vreau să vă vorbesc limpede. Regele se teme de faptul că vi se va aduce la cunoştinţă că sunteţi fiul lui legitim şi urmaşul la coroană. Ar fi putut folosi procedura uzuală, care ar fi simplificat mult lucrurile, permiţându-i să vă lovească mai sigur. Dar, oricât de secret ar fi un proces, oricât de docili ar fi magistraţii, cine poate jura că o indiscreţie nu va fi comisă?

— Şi totuşi vorbeaţi că sunt ameninţat de o arestare având drept urmare condamnarea la moarte.

— Da, dar regele nu va ajunge la asta decât atunci când se va convinge că nu vă poate doborî altfel. Puteţi face mult mai mult decât credeţi. Mai întâi, trebuie exploatată această teamă a regelui asupra posibilităţii divulgării secretului naşterii voastre.

— Cum însă? Scuzaţi-mă, doamnă, nu prea înţeleg mare lucru din aceste complicaţii. Gândul că trebuie să complotez împotriva propriului meu tată îmi este atât de dureros, încât, vă mărturisesc, îmi ia minţile.

— Vă înţeleg scrupulele şi le aprob. Totuşi nu trebuie să le împingeţi la extrem. Vai! Înţeleg că inima să vă fie sfâşiată, dar, oricât ar fi de dureros pentru voi, oricât de penibil pentru mine, trebuie să insist. Este vorba de salvarea

voastră. Vă spun deci: nu vă încăpăţânaţi să vedeţi tatăl în persoana regelui. Tatăl nu există. Singur rămâne duşmanul, pe el trebuie să-l vedeţi, împotriva lui luptaţi.

El Torero rămase un moment gânditor. Apoi, ridicându-şi fruntea, zise cu durere:

— Simt că ceea ce spuneţi e adevărat. Totuşi mi-e greu să accept.

Fausta deveni glacială.

— Înţelegeţi prin asta, spuse ea, să renunţaţi la apărare şi că prin urmare vă oferiţi de bună voie capul călăului?

El Torero păstră câteva momente tăcerea, în timp ce Fausta îl privea cu nelinişte. În sfârşit, răspunse:

— Aveţi de o sută de ori dreptate, doamnă, zise cu o voce surdă. Am şi eu dreptul la viaţă ca oricare altul. Mă voi apăra deci, orice ar fi.

De data asta, Fausta îşi dădu seama că este hotărât şi se grăbi să spună:

— Luaţi iniţiativa. Regelui i-e teamă ca o întâmplare nefericită să nu dezvăluie originea naşterii voastre. Declaraţi-o voi înşivă, tare şi răspicat. Vă voi aduce probele de netăgăduit ale acestei naşteri. Aceste probe, expuneţi-le la lumina zilei. Trebuie ca în câteva zile, întreg regatul să ştie că voi sunteţi urmaşul legitim la coroană. Trebuie cunoscută odioasa purtare a regelui împotriva voastră. Când toate acestea vor fi cunoscute, se va ridica un aşa strigăt de indignare împotriva călăului vostru, încât el va tremura pe tron. Iată deci cum puteţi lovi, cu duritate, credeţi-mă.

— Adevărat, doamnă. Voi face cum îmi cereţi. Dar lăsaţi-mă să vă spun că vă înşelaţi când aţi spus că v-am crezut capabilă să mă îndemnaţi la asasinat. Trebuie să fii orb ca să nu vezi că o frunte pură ca a voastră nu poate urzi decât gânduri nobile.

Fausta surâse.

— Credeţi, doamnă, că în felul acesta voi scăpa de ura regelui, arătând adevărul despre naşterea mea?

— Fără îndoială. Regele nu va mai îndrăzni să mai ordone uciderea voastră. Adevărul fiind cunoscut de toţi, ucigaşul va fi continuu urmărit de toţi. Oricât de puternic şi de orgolios ar fi, regele nu va îndrăzni o atare sfidare care l-ar arunca furiei poporului. Nu-i va mai rămâne decât alternativa aducerii voastre în faţa tribunalului. Acolo veţi cere recunoaşterea publică a drepturilor voastre şi fiţi sigur că dovezile pe care vi le voi da, vor fi aşa de puternice, că regele va trebui să accepte. Veţi fi proclamat, fiindcă e dreptul vostru, moştenitorul coroanei. Nu veţi mai avea decât de aşteptat voinţa Domnului care să-l cheme la tribunalul divin pe ucigaşul mamei voastre pentru a domni voi, la rândul vostru.

— Ar fi asta posibil? bolborosi El Torero orbit.

— Va fi, zise Fausta cu o convingere impresionantă. Şi chiar mai repede decât credeţi. Regele e bătrân, obosit, bolnav. Zilele-i sunt numărate.

— Ei bine, doamnă, spuse El Torero cu generozitate, oricât de ciudat v-ar putea părea, îi urez să mă facă să aştept cât de mult.

Fausta avu un surâs de triumf. A reuşit să-l facă să-i accepte ideile. Mai trebuia acum să-l facă să o părăsească pe Giralda. Fără să ştie de ce, Fausta simţea că această sarcină e şi mai grea. Dar ea construise intrigi cu mult mai dificile. Să-l facă să creadă că este normal să moştenească tronul, era enorm. Despre rest, moartea în scurt timp a regelui Filip al II-lea, asta era treaba ei. Vrând-nevrând, o dată prins în angrenaj, va trebui să meargă până la capăt. Şi, în ceea ce o priveşte pe ţigăncuşă, dacă el s-ar arăta neînduplecat, nu va fi greu să se debaraseze de ea.

— Aşadar, zise El Torero care de câteva momente părea cufundat într-un vis strălucitor, aşadar vă datorez coroana. Cum aş putea să vă răsplătesc?

— Să nu vorbim acum despre asta, zise Fausta cu un aer nepăsător. Pentru moment trebuie să punem la punct toate detaliile acestui plan. Vă daţi seama că vor fi ceva greutăţi.

— De asta sunt sigur, zise El Torero surâzând.

— Mai întâi, despre ziua de mâine. V-am spus: o întreagă armată va ameninţa oraşul. Trebuie să aibă loc ceva ca o răzmeriţă, acesta este planul regelui, sfătuit de domnul d'Espinosa. În această luptă ar trebui să fiţi ucis, simplu accident. Nu veţi fi ucis. Mi-am luat toate precauţiile. Armatei regale, eu îi opun propria mea armată pe care eu am ridicat-o.

— Aţi făcut voi asta? întrebă El Torero încântat.

— Am făcut-o.

— Dar de ce?

— V-am mai răspuns la această întrebare, zise Fausta rece. Acestei armate de gentilomi, de soldaţi încercaţi, care are drept unică misiune apărarea voastră, li se va alătura populaţia care vă admiră şi vă iubeşte. Din grija mea, se răspândeşte aur din belşug pentru a menţine şi creşte entuziasmul. Ca o dâră de pulbere de puşcă se va răspândi vestea că El Torero este ameninţat. Din toate părţile vor veni apărători. Şi nu este totul, în acelaşi timp se va răspândi vestea că El Torero nu este altul decât infantele Carlos – sub acest nume veţi domni – dispărut încă de la naşterea sa, urmărit de ura nedreaptă a tatălui său. Infantele Carlos va fi aclamat de toţi.

— Vă admir, zise cu sinceritate El Torero. Făcându-se că nu aude, Fausta reluă:

— Deci, veţi fi salvat. În mijlocul unei armate care vă aclamă, desfid pe rege să vină să vă aresteze. Mâine veţi fi încă El Torero, poimâine veţi fi infantele Carlos. Întreg oraşul va fi cu voi. Douăzeci de mii de oameni înarmaţi vor fi cu voi şi vor ţine la respect trupele regale. Dacă doriţi, până la sfârşitul săptămânii, regele va fi prins, detronat, închis într-o mănăstire şi voi veţi urca pe tron.

Şi cum El Torero schiţă un gest de protest, ea adăugă repede:

— Dar voi sunteţi generos şi nu veţi abuza de victoria voastră. Veţi merge să-l întâlniţi pe rege cu care veţi trata

ca de la egal la egal. Şi va fi prea fericit, ca în faţa puternicei mişcări populare, să vă recunoască în mod public drept urmaşul său la coroană. Şi voi, ca fiu supus şi respectuos, îi veţi lăsa viaţa şi puterea. Vă veţi aştepta clipă care nu va întârzia să apară.

— Visez! … bolborosi El Torero.

— A sunat şi ceasul vostru. Veţi fi rege al Spaniei, al Portugaliei, Prinţ Suveran al Ţărilor de Jos, împărat al Indiilor. Vă dau Statele mele din Italia şi cu ceea ce mai aveţi că drept de moştenire, asta ar însemna cam jumătate din Italia. Restul îl veţi lua singur.

— Oh!

— Şi atunci, vă veţi îndrepta spre Franţa. Este visul tatălui vostru. O veţi invada prin Pirinei şi prin Alpi. În acelaşi timp, armatele voastre vor intra şi dinspre Flandra. O campanie condusă rapid vă va aduce Franţa, care nu va admite niciodată un rege hughenot. După aceasta veţi urca spre nord şi spre est şi veţi ocupa Germania, aşa cum aţi ocupat Franţa, reconstruind marele imperiu al lui Carol cel Mare. Veţi fi astfel stăpânul lumii. Iată ce veţi putea face, sprijinit de mâna pe care vi-o ofer. Acceptaţi?

Fausta se înflăcăra tot mai mult evocând visele ei grandioase. Vocea-i fierbinte, figura sa iluminată, îl scoase din fire pe El Torero care nu mai ştia dacă este treaz sau visează.

— Ar trebui să fiu nebun să nu accept, strigă el. Dar voi, doamnă, voi care aruncaţi cu uşurinţă milioanele în această aventură, voi care îmi cedaţi statele voastre din Italia, voi care mă orbiţi, evocându-mi uriaşa putere ce-mi daţi, în sfârşit, voi ce-mi cereţi? Care va fi partea voastră?

Fausta rămase tăcută câteva clipe. Apoi privindu-l drept în ochi pe El Torero, spuse, subliniind fiecare silabă:

— Voi împărtăşi cu voi gloria, bogăţiile, puterea.

Şi fixându-l în continuare cu o privire ascuţită:

— Rămâne să stabilim cum se va face aceasta.

El Torero făcu un gest de superbă nepăsare, pe care Fausta îl aprecie că o adevărată cunoscătoare.

— Este imperios necesar să o ştiţi, zise ea încetişor.

La care el răspunse cu galanterie:

— Ceea ce veţi face, va fi bine făcut.

— Această împărţire va fi făcută în modul cel mai simplu şi mai natural. Şi lăsându-l câteva clipe în suspensie, dădu lovitura pe neaşteptate:

— Voi fi soţia voastră!

El Torero sări în sus. Se aştepta la orice în afara unei asemenea pretenţii, formulată de o asemenea manieră neaşteptată care îl şocă într-o oarecare măsură. Cădea foarte de sus. Visul său se sfârşise. Se găsea în faţa brutalei realităţi. I se părea că în faţa lui nu se mai găsea aceeaşi femeie. În timp ce se ambalase, această frumuseţe nemaiîntâlnită stârnise în el dorinţa. Acum o vedea altfel. Pentru a spune drept, producea teamă. Şi în uluirea sa nu făcu decât să bâlbâie:

— Să vă căsătoriţi cu mine! Voi! Doamnă! Voi!

Fausta înţelese că sosise clipa cea grea. Se ridică maiestuos şi luând acea atitudine de regină care o făcea irezistibilă, îndulcindu-şi fulgerul din priviri, zise:

— Priviţi-mă. Nu sunt destul de tânără, destul de frumoasă? Nu aş fi o suverană demnă, din orice punct de vedere, de puternicul monarh ce veţi deveni?

— Văd, zise don César, care-şi recapătă luciditatea, văd că, într-adevăr sunteţi tinereţea însăşi şi în ceea ce priveşte frumuseţea, niciodată şi o spun sincer, niciodată nu veţi fi egalată. Dar…

— Dar? … Spuneţi-vă întreg gândul.

— Ei bine, da, voi duce gândul până la capăt. Vă spun cu toată sinceritatea că sunt nedemn de această mare cinste ce-mi faceţi. Sunteţi prea mult regină şi nu destul de femeie.

Fausta surâse, poate un pic dispreţuitor.

— După voi sunt prea regină, atunci să ştiţi că, din partea voastră, nu sunteţi destul de rege. Acum nu mai sunteţi un simplu bărbat, sunteţi rege. Trebuie să vă obişnuiţi să vedeţi şi să gândiţi că un rege. Aţi comis oare greşeala de a gândi că este vorba de dragoste între noi? Nu vreau s-o cred. Sunt şi trebuie să rămân suverană înainte de a fi femeie, la fel cum, la voi, bărbatul trebuie să dispară în faţa suveranului.

El Torero îşi plecă capul, puţin convins.

— Aceste sentimente vă sunt la îndemână, vouă care v-aţi născut suverană şi aţi trăit aşa. Dar eu, doamnă, eu sunt un biet muritor şi dacă inima-mi vorbeşte, eu o ascult.

Cu îndrăzneală, ea spuse:

— Şi inima voastră e dată.

Cu simplitate, privind-o drept în faţă, fără provocare dar cu fermitate, el răspunse înclinându-se adânc:

— Da, doamnă.

— O ştiam, domnule. Dar asta nu m-a reţinut nici o clipă, îmi păstrez oferta făcută.

— Nu mă cunoaşteţi, doamnă. Atunci când inima mea s-a dat, a fost pentru totdeauna.

Fausta ridică dispreţuitoare din umeri.

— Regele va uita iubirile aventurierului. Nu se poate altfel.

Şi fără a-l mai lăsa să spună ceva, se ridică şi spuse mai blând:

— Mergeţi, prinţe şi reveniţi poimâine. Nu răspundeţi acum. Vă aştept reîntoarcerea cu încredere. Răspunsul vostru nu poate să nu fie conform dorinţelor mele. Mergeţi.

Şi cu un gest tandru şi poruncitor totodată, îl concedie fără ca el să mai spună ce avea de spus.

După plecarea lui El Torero, Fausta reflectă timp îndelungat. Înţelesese perfect ce se petrecea în mintea lui. Dacă l-ar fi lăsat să vorbească, acesta şi-ar fi mărturisit dragostea pentru mica ţigăncuşă. Pus în dilemă, de a alege între dragoste şi coroană, coroană ce ea i-o promisese, prinţul nu ar fi ezitat şi ar fi refuzat coroana pentru a

păstra dragostea. Fausta simţea asta şi nu-l lăsase să comită ireparabilul.

Rămase pe loc, neliniştită. Întrevederea nu decursese potrivit intenţiilor sale. Prinţul îi scăpa. Totuşi nu era pierdut încă totul. Singurul obstacol era Giralda. Va suprima acest obstacol. Giralda, o dată moartă, dispărută, răpită, nu se îndoia că va reveni supus şi ascultător.

Întinse mâna şi sună.

La chemarea sa, Centurion, demachiat şi cu obişnuita-i figură, apăru cu un zâmbet slugarnic.

Fausta avu o lungă convorbire cu el în cursul căreia îi dădu instrucţiuni precise în ceea ce o privea pe Giralda, după care spadasinul dispăru, fără îndoială pentru a-i executa imediat ordinele primite.

Fausta rămase din nou singură.

Se ridică şi se îndreptă spre o măsuţă lucrată artistic, deschise un sertar secret şi scoase un pergament pe care-l privi îndelung înainte de a-l ascunde la piept, murmurând: „Nu mai am motive să-l păstrez. Cel mai bine ar fi să-l trimit domnului d’Espinosa. Cu o lovitură obţin două lucruri. Mai întâi câştig prietenia marelui inchizitor şi apoi a regelui. Dacă au cumva bănuieli în ceea ce priveşte conspiraţia, ele vor fi adormite. Obţin astfel securitate şi libertate de acţiune. Apoi, tot ceea ce regele Filip va face cu acest pergament, va fi în folosul succesorului său.”

Şi după o secundă de reflecţie: „Pardaillan! … Oare ce va zice când va afla că acest pergament a ajuns la domnul d’Espinosa? Misiunea lui va fi ratată, el care a promis să aducă pergamentul lui Henric de Navarra. Cine ştie? Dacă d’Espinosa reuşeşte, poate mă debarasez în acelaşi timp şi de Pardaillan. Cu ideile lui ciudate, ar putea să se creadă dezonorat.”

Şi cu un surâs teribil:

— Când un om ca Pardaillan se crede dezonorat şi când nu-şi poate spăla onoarea în sângele duşmanului, îi rămâne

o singură cale: s-o spele în propriul sânge. Pardaillan poate foarte bine să se omoare! … Rămâne de văzut! …”

Rămase câteva clipe visătoare, numele de Pardaillan îi aduse în memorie acela al fiului ei şi se gândi:

Myrtis! Unde ar putea să fie acum Myrtis? Şi fiul meu, fiul lui Pardaillan? Voi avea destul timp să-mi caut copilul.”

Reflectând încă un moment, murmură: „Da, totul se va termina repede, fie că reuşesc, fie că nu. Va fi timp să-mi caut copilul.”

Luând această hotărâre, sună din nou şi dădu câteva ordine cameristei.

Câteva momente mai târziu, litiera Faustei se oprea în faţa intrării de onoare marelui inchizitor, care locuia la palat.

Fausta avu o lungă convorbire cu d’Espinosa, căruia, în schimbul unor anumite condiţii pe care le puse, îi dădu faimoasa declaraţie a regelui Frederic de Valois, care-l proclama pe Filip al II-lea de Spania, urmaş la coroana Franţei.

Capitolul 4

Conversaţia lui Pardaillan cu El Torero.

Părăsind-o pe Fausta, El Torero se îndreptă spre hanul Turnului unde o lăsase pe aceea pe care o considera logodnica sa, încredinţând-o pazei micii Juana.

Mergea grăbit, fără să-i pese de trecătorii pe care-i lovea, cuprins de o presimţire sinistră care-i anunţa o nenorocire. I se părea că Giralda e în pericol…

Şi lucru straniu, acum când nu mai era sub influenţa Faustei, i se părea că toată această istorie privind naşterea sa era inventată în scopul unei intrigi misterioase.

„Ce poate fi adevărat din toate astea? Se întreba el în timp ce mergea. Nimic nu concordă cu ceea ce ştiu eu. Cum de am putut să mă las păcălit într-atât? Vrednicul om care m-a crescut şi care mi-a arătat multe dovezi de lealitate, m-a asigurat totdeauna că tatăl meu a fost torturat din ordinul regelui, care, pentru a se asigura că ordinele-i sunt

îndeplinite cu sfinţenie, a ţinut să participe el însuşi la supliciu. Regele nu este, nu poate fi tatăl meu.”

Şi continuă cu o ironie teribilă: „Rege, eu, îmblânzitorul de tauri! E de milă că am putut să mă gândesc la asta chiar şi numai o secundă! Sunt eu făcut să fiu rege? Ei, la dracu’ voi fi oare mai fericit, când, pentru satisfacerea unei vanităţi, mi-aş sacrifica libertatea, prietenii, dragostea şi mi-aş lega soarta de aceea a doamnei Fausta care va face din mine un instrument bun să ucidă mii de oameni pentru a-şi îndeplini ea ambiţiile? Fără să mai pun la socoteală, că m-aş băga la un stăpân prea puternic, în faţa căruia ar trebui să mă plec necontenit. Ei, la naiba cu Fausta, la naiba cu coroana şi regalitatea. Torero sunt Torero rămân şi trăiască dragostea gingaşei şi dulcei mele Giralda! Îi voi cere prietenului meu, domnul de Pardaillan să mă ia cu el în frumoasa Franţă. Prezentat de un gentilom de o aşa valoare, ar fi nefiresc să nu-mi pot croi un drum, în mod cinstit, fără crimă şi fără înşelăciune. Atunci rămâne aşa, dacă domnul de Pardaillan mă vrea, plec cu el.”

Tot monologând aşa, ajunse la han şi cu îngrijorare intră în loja micuţei Juana.

Se linişti imediat. Giralda era acolo, râzând şi flecărind cu mica Juana. Aproape de aceeaşi vârstă, la fel de drăguţe, de aceeaşi condiţie socială, vioaie şi zâmbitoare, se împrieteniseră repede.

Pardaillan, aşezat în faţa unei sticle cu vin de Franţa, care-i plăcea atât de mult, veghea cu un surâs maliţios la logodnica tânărului prinţ, pentru care simţise o vie simpatie.

Când Pardaillan se trezise, după ce dormise o bună parte a dimineţii, bătrâna Barbara, la ordinul Juanei, i-a comunicat dorinţa exprimată de don César şi anume, aceea de a veghea asupra Giraldei. Fără să spună un cuvânt, Pardaillan şi-a încins cu gravitate spada şi coborî fără să piardă un moment, pentru a se pune la dispoziţia Juanei.

Se aşeză în aşa fel încât să împiedice oricui intrarea în mica lojă fără permisiunea stăpânei. Şi, văzându-l aşa de calm şi încrezător în forţele sale, tinerele fete se simţiră mai în siguranţă decât dacă paza le-ar fi fost asigurată de o întreagă companie regală.

Primele cuvinte ale lui Pardaillan au fost:

— Şi prietenul meu Chico? Nu-l văd. Unde este?

Cu un surâs răutăcios, Juana îl întrebă neîncrezătoare:

— Este serios, monseniore cavaler, că voi daţi un asemenea titlu, de prieten, unui asemenea neînsemnat personaj ca Chico?

— Scumpă copilă, zise grav Pardaillan, crede-mă că nu glumesc niciodată cu un sentiment atât de respectabil. Ca Chico să fie o persoană neînsemnată, cum spui tu, puţin îmi pasă. Nu am, slavă Domnului, obişnuinţa de a-mi subordona sentimentele condiţiei sociale celor cărora li se adresează. Dacă eu îl numesc pe Chico, prietenul meu, este pentru că într-adevăr aşa îl consider. Şi dacă ţi-aş spune că în privinţa prieteniilor sunt foarte pretenţios, asta poate că te va convinge că Chico merită acest titlu.

— Dar, la urma urmei, ce a făcut atât de extraordinar, ca un om ca voi să vorbească despre el atât de elogios?

— Ţi-am mai spus: e un viteaz. Dacă vrei să ştii mai mult, îţi voi spune într-una din aceste zile ce a făcut pentru a-mi câştiga stima. Pentru moment, reţine că, în mod serios, îl consider ca pe un adevărat prieten şi răspunde-mi te rog la întrebare: cum se face că nu este aici? Îl credeam unul din bunii tăi prieteni, frumoasă Juana.

Juanei i se păru că distinge în ultimele cuvinte ale cavalerului un fel de zeflemea. Dar, cu seniorul francez, niciodată nu puteai fi sigur. Avea un aşa mod de exprimare şi cu surâs deconcertant, încât nu mai ştiai ce să crezi. Astfel încât, cu o mutriţă copilărească, Juana răspunse:

— Mă sâcâia şi l-am gonit.

— Oh! Oh! Ce neîndemânare a mai comis?

— Niciuna, seniore de Pardaillan, numai că… e un prost…

— Un prost! Chico! Iată ceea ce nu poţi să mă faci să cred. E un băiat prea bun, dimpotrivă şi foarte inteligent şi care-ţi este, după cum cred, foarte ataşat. Cred că această concediere nu este definitivă şi că-l voi revedea curând.

— Oh! zise râzând Juana, va veni, nici o grijă, nici nu va fi nevoie să-l convingă cineva. N-am mai văzut până acum un asemenea individ lipsit de amor propriu.

— Poate cu tine, zise Pardaillan râzând sincer de figură dezamăgită ce o făcuse Juana la sfârşit. Nu trebuie totuşi să crezi asta şi cred că, oricare altul şi-ar fi permis aşa ceva, Chico nu s-ar fi lăsat. Oricum, bietul băiat îmi lipseşte şi oricare i-ar fi fost greşeala, îţi cer iertare pentru el, frumoasa mea gazdă.

Cum bine puteţi crede, Juanei i-ar fi fost greu să refuze ceva cavalerului. Iertarea fu acordată cu mărinimie, ba mai mult, se trecu la căutarea micuţului, care totuşi era de negăsit.

Pardaillan înţelese că Chico s-a ascuns în subterana misterioasă şi nu mai insistă.

Redus la singura conversaţie cu cele două tinere, începu să găsească timpul scurs cam lung, când El Torero veni să-l elibereze de sarcina primită.

Giralda nu se îndoia că logodnicul ei se dusese la acea prinţesă care pretindea că-i cunoaşte familia şi spunea că este în măsură să-i spună secretul naşterii sale. Dar, cum don César plecase fără a-i spune unde se duce, crezuse că este de datoria ei să păstreze puţinul ce-l ştia.

Şi asta cu atât mai uşor cu cât Pardaillan, cu discreţia sa absolută se feri cu grijă să ceară orice explicaţie despre absenţa lui El Torero. Gândea că dacă don César lipsea atunci când îşi ştia logodnica în pericol, atunci fusese obligat s-o facă. El Torero îi ceruse să vegheze asupra logodnicei sale, el veghea. Se întreba, nu fără teamă, unde ar fi putut merge tânărul, dar îşi păstră întrebarea pentru el.

Orice ar fi fost, sosirea lui El Torero îl linişti.

Îl primi deci cu acel surâs pe care-l rezerva numai celor pe care-i iubea.

Dinspre partea sa, El Torero simţea imperios nevoia de a se destăinui unui prieten. Nu pentru că ar fi ezitat asupra viitoarei sale conduite, nu pentru că ar fi regretat refuzul ofertelor Faustei, dar, pentru că i se părea că în extraordinara aventură în care intrase, erau destule părţi întunecate şi era convins că un spirit limpede ca acela al cavalerului, i le-ar fi putut lămuri.

Decis să mărturisească totul noului său prieten, după ce-i mulţumi emoţionat Juanei, asigurând-o de veşnica sa recunoştinţă, se retrase, împreună cu Pardaillan, într-o sală mai mică, unde se putea discuta în linişte, fără martori şi care avea calitatea de a putea supraveghea de aproape mica lojă în care se aflau Giralda şi Juana. Instinctul îl avertiză că logodnica sa era în pericol. Nu-şi dădea seama cum, dar era prudent.

Când rămaseră singuri la masă, în faţa câtorva sticle, El Torero zise:

— Poate că ştiţi, iubite domnule de Pardaillan, că acea casă în care am intrat noaptea trecută în căutarea logodnicei mele, aparţine unei prinţese străine?

Pardaillan ştia perfect despre ce este vorba. Totuşi îşi luă un aer nevinovat pentru a răspunde:

— Nu, pe legea mea! Nu cunoaştem amănuntul.

— Această prinţesă pretinde a cunoaşte secretul naşterii mele. Am vrut să am inima împăcată şi m-am dus s-o văd.

Brusc, Pardaillan lăsă pe masă paharul pe care tocmai îl ridicase şi strigă:

— Aţi văzut-o pe Fausta?

— De acolo vin.

— Drace! bombăni Pardaillan, mă temeam de asta.

— Deci, o cunoaşteţi?

— Da, un pic.

— Ce fel de femeie este?

— Este o tânără… De fapt ce vârstă o avea? Douăzeci de ani, poate treizeci. Nu se ştie. E tânără, remarcabil de frumoasă şi… cred că aţi remarcat-o, presupun…

El Torero aprobă blând.

— E tânără, e frumoasă şi am remarcat-o, într-adevăr. Aş vrea să ştiu totuşi ce fel de femeie este.

— Dar… mi se pare că am auzit că este extrem de bogată şi tot atât de generoasă. Se spune că, de asemenea, este foarte puternică. Ea este aceea care l-a răsturnat pe bietul Valois. Şi a făcut să tremure pe cel mai puternic om al timpului, papa Sixt al V-lea. Şi aici, nu m-ar mira să aflu că a reuşit să domine chiar pe Filip al II-lea, regele vostru, care, fără supărare, este un rege morocănos şi chiar pe d’Espinosa însuşi, care-mi pare mai redutabil decât însuşi stăpânul său.

El Torero asculta cu cea mai mare atenţie. Simţea în mod instinctiv că Pardaillan cunoştea despre această prinţesă mult mai multe decât lăsa să se înţeleagă. Dar cum El Torero era un om prea fin şi cum nu-l cunoştea pe cavaler de prea mult timp, totuşi reuşise să înţeleagă că acesta nu spunea decât ceea ce merită spus.

— Cavalere, ceea ce vreau să ştiu eu este dacă se poate avea încredere în ea sau nu.

— Ah, foarte bine! Trebuia să o spuneţi de la început. Să ai încredere în Fausta! Asta ţine de o mulţime de lucruri, pe care singură le stabileşte. Dacă vă promite, de exemplu, că veţi cădea într-o cursă bine întinsă – împinge sinceritatea uneori până acolo, încât te şi previne – ei bine, puteţi avea încredere în ea. Dacă vă promite ajutor, ei bine, trebuie să ai prudenţa să te informezi până la ce punct acest ajutor va fi în propriul ei profit. Este imprudent să mai contezi pe ea din momentul în care nu-i mai sunteţi util. Dacă vă iubeşte, fiţi foarte atent. Ultimul ceas vi se apropie. Dacă vă urăşte, dispăreţi. Dacă-i faceţi un serviciu, nu contaţi pe recunoştinţa ei.

— Mi-a dezvăluit lucruri de o importanţă covârşitoare şi aş vrea să ştiu până la ce punct le pot crede.

— Fausta nu spune lucruri obişnuite. Şi nici nu minte. Ea spune aşa cum vede ea din punctul ei de vedere… Şi nu e vina ei dacă nu totdeauna acestea corespund adevărului.

El Torero înţelese că nu va afla mare lucru atât timp cât va pune întrebări. Gândi că este mai bine să povestească lui Pardaillan întreaga aventură.

— Doamna Fausta, spuse el, mi-a dezvăluit un lucru de necrezut. Ţineţi-vă bine, cavalere, veţi fi mirat. Ea pretindea că sunt… fiul regelui!

Pardaillan nu păru deloc mirat.

— De ce nu, don César? Totdeauna am spus că trebuie să aparţineţi unei familii ilustre. Rasa se simte de la o poştă.

— Mare senior, înţeleg, cavalere, dar de aici până la a fi de sânge regal şi, mai mult, moştenitorul tronului, recunoaşteţi că e cam mult.

— Nu spun nu. Totuşi nu mi se pare imposibil şi mărturisesc, în ceea ce mă priveşte, figura voastră ca rege al Spaniei ar fi mult mai potrivită decât a acestui bătrân plin de podagră care domneşte acum.

— Vă încredeţi în asemenea trăsnaie?

— De ce nu?

Şi cu o intonaţie ciudată, cavalerul adăugă:

— Nu v-aţi încrezut chiar voi într-o asemenea trăsnaie, după cum o numiţi?

— Ba da, zise cu sinceritate El Torero. Mărturisesc că pe moment am fost destul de neghiob şi plin de vanitate şi m-am crezut fiul regelui. Dar de atunci am reflectat şi acum…

— Acum? făcu Pardaillan cu ochi strălucitori.

— Înţeleg absurditatea unei asemenea pretenţii.

— Mărturisesc că nu văd nici o absurditate.

— Poate aveţi dreptate în ceea ce priveşte pretenţia însăşi. Dar ceea ce o face absurdă în ochii mei, sunt circumstanţele anormale ce o însoţesc.

— Explicaţi-vă.

— Ei bine, este admisibil ca, fiu legitim al unui rege şi al unei regine ireproşabile, să fiu urmărit de ura oarbă a tatălui meu? Că a fost nevoită, pentru a salva zilele ameninţate ale copilului, să-l răpească, să-l ascundă, să-l crească – e un fel de a spune, fiindcă de fapt m-am crescut singur – necunoscut, sărac, dezmoştenit?

— Asta ar putea părea straniu. Dar, dat fiind caracterul feroce, bănuitor până la exces al regelui Filip, nu văd, în ceea ce mă priveşte, nimic imposibil, cu toate că pare un roman.

El Torero scutură energic capul.

— Eu nu văd lucrurile tot aşa, zise cu fermitate. Condiţiile în care am fost crescut au fost normale, naturale. Aş spune mai mult, ele mi s-au părut obligatorii dacă e vorba – şi cred că este cazul meu – de o naştere clandestină, rodul unei greşeli, pentru a spune adevărul. Aceste condiţii mi-ar fi părut inadmisibile într-un caz normal, legitim… aşa că naşterea urmaşului legitim la tron.

Spunând toate acestea, cu o sinceritate convingătoare, El Torero rămase un moment visător.

Pardaillan, care cunoştea secretul naşterii sale şi care continua să-l observe cu atenţie, gândi: „Nu raţionează rău.”

El Torero reluă:

— Şi când va trebui să devin fiul regelui, când doamna Fausta mi-ar prezenta dovezile, faimoasele dovezi pe care le are, ei bine, voi refuza să recunosc în rege pe tatăl meu, mă voi forţa să-mi stăpânesc ura împotriva lui şi voi încerca să dispar, voi fugi din Spania şi voi rămâne aşa cum sunt acum: obscur şi fără nume.

— Ah! Şi de ce? făcu Pardaillan ai cărui ochi sclipiră din nou.

— Ei bine, cavalere, dacă regele, tatăl meu, mi-ar fi întins braţele, dacă m-ar fi recunoscut, dacă ar fi fost gata să repare trecutul, aş fi pus în drept să accept noua situaţie.

— Dacă tatăl vostru v-ar fi întins braţele, zise cu gravitate Pardaillan, datoria voastră ar fi fost să-l îmbrăţişaţi şi să uitaţi tot răul ce vi l-a făcut.

— Nu-i aşa? spuse bucuros El Torero. Aşa gândeam şi eu. Dar nu numai asta mi se oferă.

— Drace! Ce vi se mai oferă?

— Mi se oferă milioane pentru a răscula poporul, concursul unor oameni pe care nu-i cunosc. Nu mi se oferă afecţiunea paternă. În schimbul acestor milioane şi al acestui ajutor, mi se propune să mă ridic împotriva pretinsului meu tată. Primul act al fiului ar fi acela de rebeliune împotriva tatălui. Deci în capul unei armate voi lua legătura cu acel tată şi cu arma în mână îi voi adresa primul cuvânt. Şi după ce-l voi învinge, umili, batjocori, îi voi impune să mă recunoască oficial drept fiul său.

Iată ce mi se oferă, cavalere.

— Şi aţi acceptat?

— Cavalere, sunteţi omul pe care-l preţuiesc cel mai mult pe lume. Vă consider un frate mai mare, pe care-l iubesc şi-l admir. Nu vreau să vă ascund nimic, ori, voi care mi-aţi demonstrat stimă şi încredere, învăţaţi să mă cunoaşteţi şi aflaţi că am comis această nefericită aventură de a gândi să accept.

— Eh! făcu Pardaillan cu un surâs subţire, o coroană nu se lasă uşor.

— Vă înţeleg, Oricum ar fi, mi s-au prezentat lucrurile în aşa fel, încât cred, Dumnezeu să mă ierte, că-mi pierdusem minţile: eram ca beat de orgoliu, de ambiţii. Eram pe punctul de a accepta. Din fericire pentru mine, în acel moment mi-a făcut o ultimă propunere, sau mai bine spus, mi-a pus o ultimă condiţie.

— Să vedem ce condiţie, zise Pardaillan, care nu se îndoia asupra ei.

— Prinţesa mi-a cerut să împart cu ea succesul, gloria, cuceririle, devenind soţia mea.

— Ehei! Nu sunteţi chiar de plâns, persifla Pardaillan. Vi se oferă norocul, tronul, gloria, cuceriri măreţe, se mai adaugă dragostea sub forma uneia dintre cele mai frumoase femei şi voi vă plângeţi. Sper că nu aţi avut nebunia să respingeţi aceste măreţe daruri.

— Nu râdeţi, cavalere. Această ultimă propunere m-a salvat. M-am gândit la micuţa mea Giralda pe care o iubesc din toată inima şi mă iubeşte şi ea cu toate că nu sunt decât un simplu aventurier. Am înţeles că este ameninţată! Am înţeles că, în orice caz, ea ar fi prima victimă a laşităţii mele şi, că pentru a urca pe acel tron cu care mă orbea, ar fi trebuit să calc pe cadavrul nevinovatei care mă iubeşte. Şi, trebuie să vă mărturisesc, mi s-a făcut ruşine.

„Dragostea, gândi Pardaillan, după toate acestea, cine ar mai gândi să-i nesocotească puterea!”

Şi cu glas tare, cu un aer zeflemitor:

— Şi atunci! Aţi făcut nebunia de a refuza?

— Nu am avut timpul să refuz.

— Încă nu e pierdut totul, zise Pardaillan, din ce în ce mai zeflemitor.

— Prinţesa nu m-a lăsat să vorbesc. A dorit ca răspunsul să i-l dau poimâine.

— De ce acest răgaz? întrebă Pardaillan, devenind atent.

— Predinde că mâine se vor întâmpla anumite lucruri care-mi vor influenţa hotărârea.

— Aha! Şi anume, ce evenimente?

— Prinţesa a refuzat să se explice.

Se poate observa că El Torero trecea sub tăcere atentatul premeditat la adresa sa, pe care Fausta i-l dezvăluise. Ea pomenise de o armată pregătită de luptă, de o răscoală, de o bătălie şi din acest punct de vedere, El Torero credea că exagerase. Credea că este vorba de o tentativă de asasinat şi ar fi roşit să pară că cerşeşte ajutorul pentru atât de puţin. A regretat acest scrupul.

Pe de altă parte, Pardaillan căuta să ghicească adevărul din reticenţele tânărului. Nu-i fu greu să-l descopere,

deoarece o auzise pe Fausta cerând conjuraţilor să meargă la corida pentru a-l salva pe prinţ şi conchise în sinea sa: „Haida-de, e un viteaz. Ştie că va fi asasinat şi nu spune nimic, din fericire, ştiu şi voi fi şi eu acolo.”

Şi cu glas tare:

— Spuneam că încă nu e totul pierdut. Poimâine îi veţi spune că veţi fi fericit să-i fiţi soţ.

— Nici poimâine, niciodată, spuse energic El Torero. Sper să n-o mai revăd. Cel puţin, nu voi face nimic pentru a o reîntâlni. Convingerea mea e absolută: nu sunt fiul regelui, nu am nici un drept la tronul pe care vor să mă facă să-l uzurp. Şi dacă totuşi aş fi fiul regelui, dacă aş fi avut dreptul la acest tron, hotărârea mea este luată: El Torero sunt, El Torero voi rămâne. Pentru a accepta, v-am mai spus-o, trebuie ca regele, de bunăvoie, să mă recunoască. Şi, în ceea ce priveşte căsătoria cu doamna Fausta, am iubirea Giraldei şi-mi e de ajuns.

Ochii lui Pardaillan scânteiau de bucurie. Îl simţea sincer, hotărât. Totuşi făcu o ultimă încercare:

— Eh! Zise, reflectaţi. O coroană e totuşi o coroană. Nu cunosc încă muritor, oricât de mare, oricât de dezinteresat, care să refuze suprema putere.

— Ei bine! spuse El Torero zâmbind, eu voi fi acela. Nu mai spuneţi nimic, nu veţi reuşi să-mi schimbaţi hotărârea. Lăsaţi-mă să vă cer un serviciu.

— Zece, o sută de servicii, exclamă cavalerul emoţionat.

— Mulţumesc, zise El Torero cu simplitate, mărturisesc că aşteptam un pic acest răspuns. Iată deci: am motive să cred că aerul ţării mele nu-mi mai prieşte, mie şi Giraldei.

— La fel cred şi eu, zise cu gravitate Pardaillan.

— Aş vrea să vă cer, dacă asta nu vă deranjează prea mult, să ne luaţi pe amândoi în Franţa.

— La naiba! Asta numeşti dumneata un serviciu! Dar pe coarnele diavolului! Voi îmi oferiţi un serviciu, consimţind să-mi ţineţi tovărăşie, mie, unui bătrân soldat acrit ca mine.

— Atunci, s-a făcut? Când vă veţi termina afacerile de aici, mă luaţi cu voi? Am convingerea că în ţara voastră voi putea să-mi găsesc un loc sub soare fără să-mi pun onoarea în joc.

— Oh! Fiţi sigur că va fi un loc mare şi frumos, sau cuvântul meu nu merită să fie ascultat.

— Şi acum, altceva, zise El Torero cu o emoţie stăpânită: dacă mi s-ar întâmpla nenorocirea să…

— Ei! zise Pardaillan zbârlindu-se.

— Trebuie prevăzut totul. Vi-o încredinţez pe Giralda. Iubiţi-o, protejaţi-o. Nu o lăsaţi aici, o vor ucide. Îmi promiteţi?

— Vi-o promit, spuse simplu Pardaillan. Logodnica voastră va fi sora mea şi nenorocire celui care va încerca ceva.

— De-acum sunt liniştit, cavalere. Ştiu ce înseamnă cuvântul vostru.

— Ei bine, izbucni Pardaillan, vreţi să vi-o spun? Aţi făcut bine respingând propunerile Faustei. Dacă încercaţi vreun regret respingând coroana, consolaţi-vă cu gândul că nu sunteţi fiul lui Filip mai mult decât sunt eu.

— Ah! Ştiam bine, strigă triumfător El Torero. Dar cum de ştiţi asta?

— Ştiu chiar mult mai multe lucruri pe care vi le voi explica, vă dau cuvântul. Pentru moment, mulţumiţi-vă cu atât. Nu sunteţi fiul regelui şi nu aveţi nici un drept la coroană.

Şi cu o gravitate care-l impresiona pe El Torero:

— Dar totodată nici nu aveţi dreptul să-l urâţi pe regele Filip. Trebuie să renunţaţi la proiectele de răzbunare despre care mi-aţi vorbit. Ar fi o crimă, înţelegeţi, o crimă!

— Cavalere, spuse El Torero, la fel de emoţionat că şi Pardaillan, dacă oricare altul mi-ar fi spus ceea ce mi-aţi spus voi, i-aş fi cerut dovezi. Vouă vă spun: din moment ce o afirmaţi, că proiectul meu ar fi criminal, renunţ.

— Şi veţi vedea că vor fi motive să vă felicitaţi. Veţi veni în Franţa, ţară în care se respiră bucurie şi sănătate. Vă veţi

căsători cu frumoasa Giralda, veţi trăi fericiţi… şi veţi avea mulţi copii.

Şi Pardaillan izbucni în râsul lui atât de fericit şi sonor. El Torero, molipsit, îi răspunse cu acelaşi râs.

— O cred, pentru că o spuneţi voi, dar şi pentru alt motiv. Cred în ceea ce spuneţi pentru că simt, ghicesc, că aduceţi noroc prietenilor voştri.

Pardaillan îl privi câteva clipe visător.

— E curios, spuse el, sunt aproape doi ani şi asta mi-a rămas întipărit aici – şi-şi duse degetul la frunte – o femeie, pe care o numeau ţiganca Saďzuma şi care în realitate avea un nume ilustru pe care ea însăşi îl uitase în urma unei întregi serii de nenorociri, mi-a spus aproape în aceleaşi cuvinte acelaşi lucru. Numai că ea a adăugat că purtam nenorocul în mine, ceea ce îmi aducea nefericire.

Şi recăzu într-o reverie dureroasă, judecând după expresia sa. Fără îndoială, un trecut apropiat, de lupte, doliu şi nenorociri, îi apărea în faţa ochilor.

El Torero, văzându-l devenind deodată aşa de trist, îşi reproşa că fără să vrea, a trezit în el amintiri dureroase şi pentru a-l scoate din gândurile-i triste i se adresă:

— Şi ştiţi ce m-a distrat cel mai mult în aventura mea cu doamna Fausta? Imaginaţi-vă, cavalere, că atunci când m-am aflat în prezenţa intendentului prinţesei, acesta, cu orice ocazie mă numea mereu „monseniore.” Vorbiţi-mi de Fausta pentru a-mi explica adevărata semnificaţie a titlului, deoarece chiar şi ea mă numea monsenior şi acest cuvânt care mă făcea să surâd când îl auzeam pronunţat de intendent, în gura Faustei lua proporţii nebănuite. Ea m-a făcut să cred că sunt un mare personaj.

— Da, are arta de a sublinia nuanţele. Dar nu râdeţi totuşi, prin naşterea voastră aveţi dreptul la acest titlu.

— Cum şi voi cavalere, mă veţi numi monsenior? întrebă râzând El Torero.

— Ar trebui, zise serios Pardaillan. Dacă nu o fac, este pentru că nu vreau să atrag atenţia unor duşmani asupra

voastră, duşmani, de altfel, destul de puternici.
— Şi voi, cavalere, credeţi că viaţa îmi este ameninţată?
— Cred că nu veţi fi în siguranţă decât dacă părăsiţi pentru totdeauna Spania. De aceea, propunerea voastră de a mă însoţi în Franţa m-a copleşit de bucurie.
El Torero îl privi pe Pardaillan şi emoţionat spuse:
— Aceşti duşmani necunoscuţi, care-mi doresc moartea, se datoresc naşterii mele misterioase. Voi, Pardaillan, voi, cunoaşteţi acest secret. Şi totuşi nu este secret decât pentru mine? Nu mă voi lovi oare decât de oameni care ştiu, dar care-şi fac un titlu de glorie tăcând?
Emoţionat cu adevărat, Pardaillan răspunse blând:
— Foarte puţini oameni cunosc secretul. Ca urmare a întâmplării l-am cunoscut şi eu.
— Nu puteţi să mi-l spuneţi?
După o secundă de ezitare, Pardaillan răspunse:
— Da, să vă las în incertitudine, ar fi prea crud. Vă voi spune totul.
— Când? întrebă agitat El Torero.
— Când vom fi în Franţa.
El Torero îşi plecă capul cu durere.
— Reţin promisiunea voastră.
Nu mai insistă şi cavalerul îl întrebă cu un aer detaşat:
— Luaţi parte la corida de mâine?
— Fără îndoială.
— Sunteţi absolut hotărât?
— Nu am încotro. Regele mi-a ordonat să apar. Nu poţi refuza un ordin al regelui. Şi apoi, mai este şi alt motiv de a nu refuza. Nu sunt bogat, după cum ştiţi şi o ştiu şi alţii. Lumea s-a obişnuit să arunce daruri în arenă când apar eu. Sunt daruri ale bunăvoinţei lor, care-mi permit să trăiesc. Şi cu toate că sunt singurul pentru care această bunăvoinţă a publicului se manifestă prin bani, nu mă simt umilit. De altfel, însuşi regele dă exemplu. Altfel spus, este un omagiu ca oricare altul.

— Bine, bine, voi merge şi eu să văd îndeaproape ce înseamnă o coridă.

Cei doi prieteni îşi petrecură restul zilei discutând fără să iasă din han. La căderea nopţii, amândoi urcară în camerele lor să se culce, simţind că vor avea nevoie, pentru a doua zi, de toate forţele.

Capitolul 5

În arenă.

În perioada în care au avut loc evenimentele pe care le povestim, alancear en coso, adică aruncarea lancei în arenă, era o modă care făcea furori. Turnirurile franceze erau depăşite şi, de la marele senior până la modestul gentilom, fiecare ţinea la onoarea de a coborî în arenă să lupte cu taurul. De altfel, această modă nu era urmată decât de nobilime. Poporul se mulţumea doar să privească. Gentilomul care cobora în arenă – rege, prinţ sau simplu hidalgo – deţinea primul rol, acela de matador. În acelaşi timp era şi picador, deoarece ca şi acesta din urmă, se afla călare, împlătoşat în fier şi înarmat cu lance. Nici un regulament nu-l stânjenea şi, cu condiţia să-şi apere pielea, orice mijloace erau bune.

Celelalte roluri deţinute de oamenii din suita combatantului: gentilomi, paji, scutieri şi valeţi, mai mulţi ori mai puţini, potrivit bogăţiei stăpânului: ei aveau drept sarcină să-l ajute, să atragă asupra lor atenţia taurului, într-un cuvânt, să-l protejeze. Adeseori, taurul avea între coarne un buchet de flori sau panglici. Matadorul improvizat putea să culeagă cu vârful lancei sau cu spada acest trofeu, dar foarte puţini se încumetau la acest joc periculos.

În noaptea de duminică spre luni, piaţa Sfântului Francisc, de obicei locul întâlnirilor publice, era acum ocupată de numeroase echipe de lucrători însărcinaţi să o amenajeze potrivit noii sale întrebuinţări.

Arena, cuşca taurilor, tribunele destinate nobililor invitaţi de rege, toate fură construite în câteva ore, rudimentar, desigur.

Astfel încât, principalele materiale folosite pentru construirea arenei constau în căruţe, butoaie, capre de lemn, lăzi, totul cu îndemânare ascuns şi deghizat sub scânduri.

Corida fiind regală, nu se putea asista decât la invitaţia regelui. Am spus că fuseseră construite tribune în acest scop. În afara tribunelor, ferestrele şi balcoanele caselor care împrejmuiau piaţa erau rezervate marilor seniori. Regele însuşi se afla în balconul palatului. Acest balcon, uriaş, părea şi mai mare datorită podoabelor şi decoraţiunilor şi avea aspectul unei adevărate tribune. Principalii demnitari ai curţii se înghesuiau în spatele regelui.

Mulţimea se înghesuia în piaţă, în spaţiul desemnat de frânghii şi păzit de oameni înarmaţi.

Seniorul care participa la corida în rolul de matador, avea dreptul să-şi ridice cortul pavoazat şi ornamentat cu propriile-i arme. Acolo, ajutat de servitorii săi, se echipa în armură, se retrăgea după luptă sau era transportat în caz de rănire. Era, dacă vreţi, cabina sa de artist. Un spaţiu era rezervat calului său, iar un altul suitei, dacă era numeroasă.

Pentru a nu se abate de la uzanţe, El Torero se înfiinţa dis-de-dimineaţă la faţa locului pentru a supraveghea el însuşi la instalarea lui, de altfel modestă – după cum ştim, nu era bogat. Un mic cort, fără flamură sau alte ornamente, îi era de ajuns.

Într-adevăr, faţă de ceilalţi matadori, înarmaţi din cap până în picioare, încălecând armăsari focoşi, împlătoşaţi în armuri de luptă, don César se prezenta pedestru. Dispreţuia armura grea şi era îmbrăcat într-un costum de o eleganţă discretă care-i punea în evidenţă talia admirabil proporţionată. Singura eleganţă consta în calitatea stofei, dintre cele mai fine şi mai bogate.

Singurele sale arme erau capa de satin, purtată pe braţ şi care-i servea la întărâtarea taurului şi o mică spadă de oţel, o minune de flexibilitate şi rezistenţă. Spada nu o folosea

decât în caz de pericol extrem. Niciodată nu se servise de ea până acum, decât pentru a desprinde cu vârful ei, cu o minunată măiestrie, buchetul de flori sau de panglici, a cărui proprietate îl proclama învingătorul fiarei. El Torero consimţea să braveze taurul, să-l întărâte până la furie, dar refuzase totdeauna să-l ucidă.

Suita sa se compunea de obicei din doi tovarăşi ce-l însoţeau, dar cărora don César nu prea le lăsa ocazia să intervină. Orice şiretlic, orice fentă a animalului, nu-l găseau nepregătit, încât puteai crede că le ghicea dinainte. În caz de pericol, cei doi tovarăşi încercau să abată atenţia taurului.

Sosind la locul ce-i era rezervat, El Torero recunoscu cu nelinişte flamura lui don Iago de Almaran deasupra cortului alăturat lui. El Torero ştia că Barba Roja, cuprins de o dragoste de brută pentru Giralda, încercase de mai multe ori să o răpească. Ştia că Centurion acţiona în favoarea dulăului regal şi care, sigur de favoarea regelui, credea că orice îi este permis. După cum putem crede, această vecinătate, poate intenţionată, nu-i făcea plăcere.

Înainte de a se îndrepta spre piaţa Sfântul Francisc, între don César şi Giralda avusese loc o discuţie. Sub apăsarea presimţirilor sale, don César îşi implorase logodnica să se abţină să apară la corida şi să rămână ascunsă la han, cu atât mai mult cu cât nu putea să asiste decât amestecată în mulţime.

Dar Giralda voia să meargă. Ea ştia că jocul la care participa logodnicul ei putea să-i fie fatal. N-ar fi făcut sau n-ar fi spus nimic pentru a-l opri, dar nimic pe lume n-ar fi oprit-o nici pe ea să asiste, acolo unde iubitul ei îşi risca viaţa.

Cu moartea în suflet, El Torero trebui să se resemneze şi să autorizeze ceea ce nu putea împiedica. Şi Giralda, împodobită cu cele mai frumoase dantele şi văluri plecase împreună cu El Torero şi se amestecase în mulţime.

Bineînţeles că i-ar fi plăcut să ia loc în tribună acoperită, dar ca să ajungi acolo, trebuia să fii invitat de rege şi pentru a fi invitat, trebuia să fii nobil. Nu era decât o biată ţigancă, o ştia prea bine, aşa încât, fără amărăciune şi fără regrete, se mulţumi cu soarta ei.

De altfel avea noroc. Giralda era la fel de cunoscută, la fel de iubită ca şi El Torero. Ori, în mulţimea care se strecura în urma lui El Torero, se găsiră destui care s-o recunoască şi să-i murmure numele şi care, cu acea galanterie extremă, particulară spaniolilor, bărbaţii se fereau din calea ei, făcându-i loc.

În felul acesta reuşi să ajungă în primul rând. Şi lucru ciudat, hazardul hotărâse ca ea să fie singură în locul în care ajunsese, în jurul ei nu erau decât bărbaţi care se arătau galanţi, atenţi, respectuoşi.

Până chiar şi cei doi soldaţi din gardă care făceau de pază în acel loc îi permiseră – cu riscul de a fi încarceraţi – să treacă dincolo de funie, unde rămăsese singură, având destul aer şi spaţiu şi unde nu mai era stânjenită de presiunea oamenilor care o sufoca.

Un scăunel purtat din mână în mână, venit nu se ştie de unde, îi fu oferit curtenitor şi iată că se văzu instalată confortabil, dincolo de incinta rezervată mulţimii, în aşa fel încât, singură, aşezată pe scăunelul ei, cu cei doi soldaţi ţepeni ca la paradă, unul la stânga şi celălalt la dreapta sa, cu ceata de bărbaţi în spatele său, părea, în întreaga sa frumuseţe şi sub soarele strălucitor al dimineţii, regina sărbătorii.

Oare se neliniştise ea de grija cu care toţi bărbaţii o purtaseră, ca să spunem aşa, până la acest loc, oare o încercase vreo teamă la vederea mutrelor lor de bandiţi?

Poate, dacă i-ar fi observat mai atentă, ar fi văzut că în ciuda căldurii toride, aceştia erau înfăşuraţi cu grijă în nişte pelerine largi, bune atât împotriva ploii cât şi împotriva soarelui. Şi ar mai fi putut observa că aceste pelerine ascundeau spade grele, nemăsurat de lungi, pumnale

puternice. Atunci mirarea sa şi neliniştea s-ar fi preschimbat în spaimă.

Dar Giralda, fericită de a se vedea aşa de bine instalată, nu observă nimic.

Pardaillan plecase de la han cam pe la ora două. Fiesta trebuia să înceapă la ora trei, aşa încât avea la dispoziţie o oră pentru a parcurge un drum pe care-l putea face într-un sfert de oră.

În spatele lui mergea un călugăr care părea că nici nu-i pasă de cavalerul din faţa sa, prea ocupat cu prefiratul mătăniilor ce le avea în mână. Numai că, din loc în loc, mai ales la anumite răscruci, călugărul făcea un semn imperceptibil şi imediat, fie un cerşetor, fie un soldat, fie chiar călugăr, ţâşneau din loc şi dispăreau într-o direcţie necunoscută.

Pardaillan, cu nasul în vânt, mergea fără grabă. Avea destul timp, ce naiba! Nu era invitat de însuşi regele? Ar fi fost de tot hazul să nu se găsească un loc pentru reprezentantul Maiestăţii Sale, regele Franţei!

În ceea ce priveşte ciocnirea de alaltăieri din anticameră regală, în care seniorul Barba Roja a fost serios scărmănat, am putea spune chiar sub ochii regelui, căruia, ca pentru a-l copleşi, îi vorbise mai mult decât cavalereşte, poate ar fi fost prudent ca acum să nu se arate în faţa acestor persoane care-i doreau moartea, dar la toate astea, Pardaillan nici nu se gândea.

Cu atât mai mult nu se gândea nici la Fausta, care în mod sigur era nespus de furioasă pe el, deoarece îi stricase unele proiecte care-l condamnau la moarte prin foame sau sete, mai furioasă încă după ce-l văzuse zdrobind cu tot felul de mobile banda de lachei ce-o asmuţise împotriva lui, fără ca acesta să aibă nici cea mai mică zgârietură. Fără să mai punem la socoteală nişte nimicuri ca seńor de Almaran, zis, Barba Roja şi locotenentul său, Centurion, ori Bussi Leclerc şi Chalabre, Montsery, Saint-Maline şi chiar

cardinalul Montalta, demn nepot al domnului Peretti, toţi cei care-i doreau moartea.

Pardaillan uitase chiar şi pe ducele de Ponte-Maggiore cu care se ciocnise oarecum la Paris. Este adevărat că nu ştia de sosirea ducelui la Sevilla, despre duelul acestuia cu Montalta şi că cei doi, ducele şi cardinalul, împăcaţi prin ura comună împotriva lui, aşteptau cu nerăbdare vindecarea rănilor care pentru moment îi ţineau ţintuiţi, înjurând şi blestemând în paturile lor puse la dispoziţie de marele inchizitor.

Pardaillan nu se gândea decât la un lucru şi anume că fiul lui don Carlos avea nevoie de sprijinul spadei sale.

Mergea deci fără grabă, având destul timp. Dar în acelaşi timp, privirile lui scormoneau împrejurimile iar mâna nu-i părăsea garda săbiei.

Din timp în timp se întorcea cu un aer nepăsător. Dar călugărul care-l urmărea pas cu pas părea atât de absorbit de îndeletnicirile sale clericale, încât nu putea crede că este un spion.

Nu se găsea decât de vreo cinci minute în stradă când începu să adulmece ca un câine de vânătoare care a găsit urmă.

„Oh! gândi el, încep să simt bătălia!”

Din acel moment, călugărul care-l urmărea fu uitat cu desăvârşire.

Amintirea măsurilor luate de Fausta în timpul reuniunii conjuraţilor, pe care el o surprinsese, îi reveniră în memorie.

„Drace! făcu el, devenind într-o clipă serios, credeam că e vorba de o bagatelă. Abia acum îmi dau seama că este mai serios decât credeam”.

Şi cu un gest pe care obişnuinţa i-l crease, îşi potrivi centura şi se asigură că spada îi iese uşor din teacă. În acel moment se opri drept în mijlocul drumului.

„Ei drăcie! zise cu stupoare, asta ce mai este?”.

Asta, era o spadă lungă.

Ne amintim că-şi pierduse spada în momentul în care sărise în camera cu parchetul trucat. Tot aşa ne amintim că zdrobind oamenii lui Centurion asmuţiţi asupra sa de Fausta, culesese acea spadă scăpată de unul din ei şi o luase cu sine.

Ori de câte ori un om de acţiune cum era Pardaillan, punea mâna pe sabie, îşi încredinţa pur şi simplu acesteia viaţa. Îndemânarea şi forţa erau de prisos dacă oţelul se frângea. Regulile luptei, departe de fi aşa de severe ca cele de azi, considerau că un om dezarmat era un om mort, deoarece adversarul era autorizat să lovească fără milă, fără să i se împute nimic. Din acestea, ne putem da seama de grija pe care fiecare o purta armei sale, încercată şi întreţinută cu mare atenţie.

Pardaillan, expus mai mult decât oricare altul, purta o grijă deosebită armelor sale. Reîntorcându-se la han, a pus deoparte spada cucerită, rezervându-şi pe altădată grijă de a-i încerca lama. Maşinal, a ales o alta din colecţia sa şi a înlocuit-o pe cea pierdută.

Ori, Pardaillan observă abia în stradă că purta în teacă spada pe care o luase în ajun şi o pusese deoparte.

„E straniu, murmură el. Totuşi sunt sigur că am pus-o în cui. Cum am putut fi aşa de distrat?”

Fără să-i pese de trecătorii, de altfel destul de rari, îşi scoase spada din teacă o învârti pe toate părţile examinând-o cu atenţie şi în cele din urmă o prinse de mâner şi o făcu să şuiere în aer.

„Ei ca să vezi! făcu el din ce în ce mai uluit, aş jura că nu e spada culeasă de mine în casa Faustei. Asta mi se pare mai uşoară”.

Reflectă un moment, încercând să-şi amintească: „Nu, nu văd nimic. Nimeni nu mi-a intrat în cameră. Şi totuşi… e de neînchipuit! …”

Un moment se gândi să se întoarcă la han să-şi schimbe spada, dar o falsă pudoare îl reţinu. Îşi cercetă din nou arma. I se păru perfectă. Solidă, flexibilă, rezistentă, îi

stătea bine în mână în ceea ce priveşte garda, destul de lungă, aşa cum o preferase, nu-i găsi nici un defect, nu văzu nimic suspect.

Băgă spada în teacă şi-şi urmă drumul ridicând din umeri şi mârâind printre dinţi:

— Pe legea mea, cu atâta poveşti despre Inchiziţie, trădători, spioni şi asasini, o să ajung un fricos. Spada e bună şi o păstrez, la naiba! Să nu-mi pierd vremea încercând să o schimb, acum când se întâmplă lucruri atât de curioase în jurul meu.

Într-adevăr, în jurul său se întâmplau destule, care pentru cineva neavizat ar fi părut obişnuite, nu şi pentru un observator atent ca Pardaillan.

La acea oră, cea mai mare parte a norodului se găsea în piaţa Sfântului Francisc, câteva zeci de minute mai rămânând până la începerea fiestei. Străzile erau aproape goale şi ceea ce îl surprinsese pe cavaler, toate prăvăliile erau închise. Uşile şi ferestrele erau ferecate. Părea un oraş abandonat.

Puteai crede că toţi cei ce nu găsiseră loc în piaţă se baricadaseră în propriile locuinţe. Dar de ce? Ce ordin misterios făcuse să se închidă ermetic uşi şi ferestre şi toţi locuitorii străzilor ce dădeau spre piaţă să se ascundă cu atâta prudenţă?

Şi iată că, apropiindu-se, văzu câteva companii de soldaţi care păzeau străzile strâmte ce dădeau în piaţă. La capătul acestor străzi ocupate, erau călăreţi încolonaţi care formau un cordon destul de mare în jurul ei.

Şi totuşi soldaţii lăsau să treacă cu uşurinţă pe toţi aceia care mergeau la fiesta.

Atunci, ce rol aveau ei acolo?

Pardaillan voi să fie sigur şi făcu un tur al pieţei, vizitând toate străduţele ce-o înconjurau. Peste tot acelaşi dispozitiv. Mai întâi soldaţi care se ascundeau în rândurile caselor unde deveneau invizibili. Apoi alte companii care ocupau

mijlocul străzilor. Din loc în loc, mai departe, călăreţi şi ceea ce era mai grav, se vedeau şi tunuri.

Astfel că, un triplu cordon de fier încercuia piaţa şi era evident că în momentul în care trupele se puneau în mişcare, ar fi fost imposibil oricui să intre sau să iasă.

Dar nu era totul. Mai era ceva. Pentru un luptător cum era Pardaillan, era evident că acestor manevre se opunea o contra-manevră, executată de trupe adverse, care se mişcau sub ochii trupelor regale. Şi într-adevăr, în acelaşi timp cu trupele regale erau câteva grupe care circulau, parcă urmând un ordin, în aparenţă erau paşnici cetăţeni care voiau să urmărească fiesta cât mai de aproape. Dar ochiul antrenat al lui Pardaillan recunoştea cu uşurinţă în aceşti amatori de coridă, luptătorii.

De acum totul îi deveni clar. Asista la manevra trupelor regale şi vedea şi contra-manevra trupelor conjuraţilor cumpăraţi de Fausta.

Această mulţime de intimaţi, în mijlocul cărora nu se vedea nici o femeie, ceea ce era semnificativ, ocupau aceleaşi străzi ca şi trupele regale. În intenţia de a privi mai bine spectacolul, se improvizau fel de fel de instalaţii. Capre de lemn, mese, scaune, păzi sparte, căruţe răsturnate se îngrămădeau peste tot şi toate erau luate în stăpânire de grupurile de curioşi.

Văzând toate acestea, Pardaillan îşi spuse: „Din două, una: ori domnul d’Espinosa a aflat de o conspiraţie şi atunci lasă oamenii Faustei să ocupe poziţii în stilul său, în care, după cum văd eu, ei intră ca o turmă de oi, ori el nu ştie nimic şi atunci trupele sale sunt cele care vor pierde”.

Astfel stând lucrurile, oricare altul în locul lui Pardaillan s-ar fi întors din drum liniştit, deoarece n-ar fi avut nimic de-a face într-o dispută care se pregătea între rege şi supuşii săi. Dar Pardaillan îşi avea logica sa, care era departe de a altora. După ce blestemă îndeajuns, îşi luă aerul său cel mai nemulţumit şi cu o bravadă căreia singur îi cunoştea secretul, pătrunse în piaţă prin poarta de onoare, făcând să

răsune titlul de ambasador, invitat personal de Maiestatea Sa, regele Spaniei şi se îndreptă spre locul ce-i fusese rezervat.

În acel moment apăru şi regele în balconul amenajat ca o tribună. O magnifică copertină de catifea roşie cu ciucuri de aur, sprijinită pe margini de lăncii de luptă, oprea razele soarelui.

Regele se aşează cu aceeaşi figură plictisită şi rece care-i era proprie. Domnul d'Espinosa, marele inchizitor şi prim-ministru se afla în picioare, în spatele fotoliului regal. Ceilalţi gentilomi de serviciu luară loc pe estradă, fiecare după rangul său.

Alături de Espinosa se afla un paj tânăr, pe care nimeni nu-l cunoştea, în afara regelui şi a marelui inchizitor, deoarece primul îl onoră cu un surâs, iar cel de-al doilea îl tolera alături de el când, de fapt, ar fi trebuit să se plaseze în spatele său. Mai mult chiar, un taburet acoperit cu o pernă de catifea, bogat brodată, se afla alături de marele inchizitor şi pe care pajul se aşează cu cel mai natural aer. În aşa fel încât regele nu ar fi avut decât să se întoarcă fie spre stânga, fie spre dreapta pentru a se putea întreţine cu marele inchizitor sau cu acel paj căruia îi acorda unul din cele mai mari onoruri.

Misteriosul paj nu era altul decât Fausta.

Fausta, în acea dimineaţă, dăduse lui d'Espinosa faimosul pergament care recunoştea pe Filip de Spania ca unic moştenitor al coroanei Franţei. Gestul spontan al Faustei câştigase favoarea regelui şi bunăvoinţa primului ministru. Şi totuşi ea nu cedase faimoasa declaraţie a regelui Henric al III-lea fără anumite condiţii.

Una dintre acestea era aceea de a participa la corida în loja regală şi că va fi astfel aşezată încât să poată vorbi în particular, în orice moment, cu regele său cu primul ministru. O altă condiţie, ca un corolar al celei precedente, era că orice mesager care ar fi pronunţat numele Faustei,

să fie admis imediat în faţa sa, indiferent sub ce costum s-ar fi aflat.

D’Espinosa o cunoştea îndeajuns pe Fausta pentru a fi sigur că nu din pură vanitate punea o astfel de condiţie şi se grăbi să i le acorde.

Oare ţesea vreo intrigă împotriva lui Pardaillan?

Ori, regele avea un dinte împotriva acestui cavaler care îl umilise pe el, regele, şi care nemulţumindu-se să-i bată supuşii în propria anticameră, îndrăznise să-i vorbească în faţa întregii curţi într-un mod atât de insolent încât se cerea o pedeapsă exemplară.

Imediat ce regele apăru în balcon, izbucniră ovaţii entuziaste la ferestrele şi balcoanele ocupate de marea nobilime. Aceleaşi ovaţii spontane izbucniră şi în tribunele ocupate de nobilimea de mai mică importanţă. De aici, aclamaţiile se întinseră şi la poporul îngrămădit în piaţă. Adevărul ne obligă să spunem că acestea erau mai puţin răsunătoare.

Regele mulţumi cu gesturi largi şi imediat o tăcere solemnă plană asupra mulţimii.

În mijlocul acestei tăceri îşi făcu apariţia Pardaillan, în mijlocul tribunei, căutând să ajungă la locul rezervat. D’Espinosa, sfătuit de Fausta care-şi cunoştea adversarul, contase pe îndrăzneala acestuia de a se prezenta şi, prin urmare, dăduse dispoziţiile necesare, astfel încât un loc de onoare fusese rezervat trimisului Maiestăţii sale, regele de Navarra…

Şi iată că, Pardaillan, în picioare, în mijlocul tribunei, dominând prin înălţimea sa pe toţi cei din jur, se silea să ajungă la locul său. Dar trecerea prin această mulţime de seniori şi nobile doamne, toţi plini de ifose, nu se putea face fără o oarecare tevatură.

Drept este că, sigur pe dreptul său şi căutând să împingă bravada până la limita extremă, cavalerul se scuza cu o curtoazie desăvârşită în faţa doamnelor, dar devenea

ţeapăn, mustaţa i se zbârlea şi arunca priviri furioase bărbaţilor care nu se dădeau mai repede la o parte.

Pe scurt, se făcu destul zgomot în mijlocul acelei tăceri încât ochii regelui, ai curtenilor şi ai tuturor celor adunaţi în piaţă se îndreptară spre perturbatorul care, fără a-i păsa de etichetă, se îndrepta spre locul său ca la asalt.

O lumină rea sclipi în ochii regelui. Se întoarse spre d'Espinosa ca pentru a-l lua drept martor al scandalului.

Marele Inchizitor răspunse printr-un surâs care voia să spună: „Lăsaţi-l s-o facă. În curând va fi rândul nostru."

Filip aprobă cu un semn din cap şi se reîntoarse în aşa fel încât să-i întoarcă spatele lui Pardaillan care tocmai găsise locul.

Ori, un lucru pe care Pardaillan nu-l cunoştea, era faptul că aventura sa cu Barba Roja produsese la curte, cât şi în întreg oraşul, o enormă senzaţie. Nu se vorbea decât despre el şi dacă toţi se minunau de forţa supraomenească a acestui străin care parcă în joacă dezarmase una dintre primele lame ale Spaniei, supunând şi pedepsind ca pe un copil neastâmpărat pe bărbatul cel mai puternic din regat, tot atât se mirau şi se indignau de faptul că acest insolent nu a fost pedepsit după merit.

Când Pardaillan ajunse la locul său, aruncă maşinal o privire de jur-împrejur şi rămase stupefiat. Nu surprinse decât priviri urâte şi atitudini ameninţătoare.

Şi cum bravul cavaler nu era omul să se lase sfidat, chiar din priviri, fără a răspunde provocării, în loc să se aşeze, rămase în picioare câteva clipe plimbându-şi privirile nimicitoare, având pe buze un zâmbet dispreţuitor care-i făcură pe nobilii hidalgo să se înverzească de furie, dar eticheta îi reţinea de la orice act ostil.

În acel moment, sub cerul limpede, răsunară, cu glasurile lor ascuţite, trompetele.

Era semnalul aşteptat cu nerăbdare de miile de spectatori.

Dar dacă acesta se făcuse auzit acum, era datorită unei neînţelegeri deplorabile: un gest al regelui fusese greşit

interpretat.

Nu e mai puţin adevărat că sunând în acest moment, când Pardaillan se aşeza, trompetele păreau că dau onorul trimisului regelui Franţei.

Cel puţin asta înţelese regele, care, palid de furie, se întoarse spre d’Espinosa şi-i dădu un ordin scurt, în urma căruia, ofiţerul vinovat de a fi dat semnalul, fu arestat şi pus în lanţuri.

Eroul nostru era un incorigibil glumeţ, fără a avea aerul că o face înadins. De aceea, dădu a înţelege că găseşte firesc acest omagiu şi-şi spuse: „Pe viul Dumnezeu! O politeţe trebuie răsplătită cu alta.”

Drept urmare, cu cel mai naiv şi nevinovat surâs, dar în fond ochii-i jubilau ca unui om care se distrează grozav, cu un gest teatral care-i era propriu, adresă tribunei regale o plecăciune exagerată.

Ca o culme a nenorocului, regele, care tocmai se întorcea pentru a da ordinul arestării ofiţerului, primi în plin salutul lui Pardaillan. Şi cum era un rege foarte scrupulos, trebui, muşcându-şi buzele de ciudă, să răspundă cu un surâs graţios, numai pentru a nu strica planul marelui inchizitor, plan pe care-l cunoştea şi pe care-l aprobase.

Era mai mult decât sperase Pardaillan, care se aşează liniştit, aruncând priviri satisfăcute în jurul său. Dar, ca şi cum un vrăjitor trecuse pe acolo modificând din străfunduri sentimentele intime ale vecinilor săi, nu mai văzu de jur împrejur decât priviri şi surâsuri binevoitoare. Având pe buze un uşor zâmbet dispreţuitor, gândi că surâsul pe care regele i-l acordase constrâns moral, fusese de ajuns pentru a schimba ura în admiraţie.

Capitolul 6

Planul Faustei.

Am spus că El Torero se găsea în situaţia neplăcută de a-şi ridica cortul în apropierea aceluia al lui Barba Roja. Fără îndoială, această vecinătate neplăcută se datora intervenţiei Faustei şi iată cum:

Regele şi marele său inchizitor hotărâseră arestarea lui don César şi a lui Pardaillan. Regele-şi urmărea cu ura sa, de mai bine de douăzeci de ani, nepotul. Această ură sălbatică, pe care douăzeci de ani de aşteptare nu o putuse micşora, era totuşi întrecută de ura datorată omului vinovat de a-i fi rănit nemărginitul său orgoliu.

Dacă regele nu asculta decât de ura sa, d'Espinosa, dimpotrivă, acţionând calm, nu era mai puţin de temut. Nu simţea nici ură, nici mânie. Dar se temea de Pardaillan. La un om rece şi metodic, dar hotărât, aşa cum era d'Espinosa, această teamă era mai periculoasă şi mai teribilă decât ura.

Prin intervenţia lui Pardaillan în treburile nepotului regelui, d'Espinosa trase concluzia că acesta cunoştea mult mai mult decât părea; că din ambiţie personală, devenea însoţitorul şi consilierul unui prinţ care ar fi rămas fără nume şi puţin important fără concursul lui nesperat.

Greşeala lui d'Espinosa era aceea că se încăpăţâna să vadă în Pardaillan un ambiţios. Cavalerismul şi dezinteresul acestuia, duse până la extrem, calităţi rare la oamenii din acel timp, îi scăpase complet.

Dacă ar fi înţeles mai bine caracterul adversarului său şi-ar fi dat seama că Pardaillan n-ar fi consimţit niciodată să facă ceea ce d'Espinosa bănuia că vrea să întreprindă. În mod sigur, dacă El Torero şi-ar fi manifestat intenţia să revendice drepturi inexistente, dat fiind condiţiile anormale legate de naşterea sa, dacă ar fi avut dorinţa să pară că pretinde, aşa cum îl forţau alţii să creadă, atunci Pardaillan i-ar fi întors spatele cu dispreţ. Condamnând un om numai pentru simpla presupunere că vrea să facă ceva, pe care sufletul său îi interzicea să facă, d'Espinosa comitea el însuşi un act de nedreptate.

Totuşi, dacă nu reuşise să înţeleagă uriaşa generozitate a lui Pardaillan, nu trebuie uitat că d'Espinosa era gentilom. Drept urmare, avea încredere în cuvântul dat şi în loialitatea adversarului său. Din acest punct de vedere, îl apreciase just.

Deci, d’Espinosa şi regele, stăpânul său, căzuseră de acord asupra a două puncte: arestarea şi condamnarea la moarte a lui Pardaillan şi a lui El Torero. Singura divergenţă de vederi, care exista între ei şi care-l privea pe Pardaillan, era modul în care să aibă loc acţiunea. Regele ar fi dorit să fie arestat, pur şi simplu, omul care nu-i arătase destul respect. Pentru acesta nu era nevoie decât de un ofiţer şi câţiva oameni. Prins, omul ar fi fost judecat, condamnat şi executat. Asta era totul.

D’Espinosa însă, vedea lucrurile în alt mod. Să îndrăzneşti să nu arăţi respectul cuvenit maiestăţii regale, era în ochii săi o crimă ce se cerea ispăşită prin supliciile cele mai chinuitoare. Dar ce însemnau cele câteva minute de torturi, în comparaţie cu crima? Puţin lucru, într-adevăr. Cu un om cu o aşa extraordinară forţă fizică, adăugată unei puteri sufleteşti ieşită din comun, se poate spune că nu însemna nimic. Trebuia o agonie care să dureze zile în şir, în spaime şi chinuri insuportabile.

Atunci a intervenit Fausta şi i-a dat ideea pe care d’Espinosa şi-a însuşit-o imediat.

Care ar fi fost pedeapsa imaginată de Fausta, o vom vedea mai târziu.

Pentru moment, erau luate toate măsurile pentru a asigura arestarea lui Pardaillan şi a lui El Torero. Poate că d’Espinosa, mai bine informat decât lăsa să se creadă, dăduse unele dispoziţii şi în ceea ce o priveşte pe Fausta, care i-ar fi dat de gândit acesteia dacă le-ar fi cunoscut. Poate!

Fausta era de acord cu regele şi cu d’Espinosa în ceea ce-l privea pe Pardaillan numai. Planul pe care marele inchizitor se însărcinase să-l ducă la bun sfârşit, era în mare parte planul său.

Aici se oprea acordul. Fausta era gata să-l pedepsească pe Pardaillan, predându-l fără scrupule, pentru că se considera neputincioasă să-l lovească ea însăşi, dar voia să-l salveze pe don César, necesar ambiţiilor sale.

Ori, Fausta se înşela în aprecierea caracterului lui El Torero, aşa cum se înşelase şi d'Espinosa în ceea ce-l privea pe Pardaillan. Ca şi marele inchizitor, ea construia pe o eroare un plan care, chiar dacă i-ar fi reuşit, ar fi fost de prisos.

Giralda fiind, în ideea sa, obstacolul, suprimarea ei se impunea. Fausta îl alese în acest scop pe Barba Roja pentru a-şi realiza această parte a planului. De ce Barba Roja? Pentru că ştia pasiunea sălbatică a colosului pentru frumoasă ţigăncuşă.

Întotdeauna bine informată asupra celor pe care-i folosea, ea ştia că Barba Roja era o brută incapabilă să-şi reziste pasiunilor. Iubirea sa, violentă, brutală, era mai degrabă dorinţă decât pasiune.

În schimb, ca urmare a umilinţei sângeroase suferite din partea lui Pardaillan, simţea împotriva acestuia o ură feroce. Dacă întâmplarea ar fi făcut să se afle prin apropiere în momentul arestării, era omul care să uite imediat iubirea pentru a se arunca asupra celui pe care-l ura.

Ori, sarcina lui Barba Roja fusese stabilită. Lui îi revenea grijă de a o scăpa pe Fausta de Giralda, răpind-o. Trebuia, orice ar fi fost, să-şi joace rolul hotărât de ea.

Şi Fausta nu ezitase. Inteligenţa lui Barba Roja era cu mult mai mică decât îi era forţa. Centurion, dresat de Fausta, reuşise, cu uşurinţă, să-l convingă că Pardaillan se îndrăgostise de ţigăncuşă. Şi, cu acea familiaritate grosolană pe care o folosea când se aflau între patru ochi, îi spuse în final:

— Vere, suflă-i fetiţa. Când o să te plictiseşti de ea, i-o vei înapoia… puţin deteriorată, evident. Crede-mă, e o răzbunare mai interesantă decât o biată lovitură de pumnal.

Şi Barba Roja se lăsă prins în cursă.

Pentru o mai mare siguranţă, Fausta îi ordonă să ia parte la corida. Regele se lăsă convins cu greu. Nu putea ierta

dulăului său înfrângerea prea uşoară. Dar d’Espinosa îl lămuri că în acest fel se poate demonstra că loviturile lui Pardaillan nu sunt totuşi cine ştie ce dacă ele nu-l împiedicau ca la patruzeci şi opt de ore să înfrunte taurul. Şi regele se lăsă convins.

În ceea ce îl privea pe Barba Roja, nu mai putea de bucurie şi cu toate că braţul încă îl supăra, îşi jurase să străpungă cât mai frumos taurul, pentru a se arăta demn de favoarea regală care i se oferea tocmai în momentul când credea că este căzut în dizgraţie.

Prin această ultimă precauţie, Fausta se simţea mai liniştită. Barba Roja, după lupta cu taurul se va ocupa de Giralda. O întâlnire cu Pardaillan era astfel exclusă. Şi cum Fausta prevedea aproape totul, în cazul în care Barba Roja ar fi fost rănit de taur şi n-ar fi putut participa la răpirea ţigăncii, sarcina îi revenea lui Centurion şi oamenilor săi.

Pentru că tot facem o expunere a situaţiei părţilor prezente, ni se pare just, lăsând pentru moment deoparte puternicele personaje să-şi vadă de pregătirile lor şi să vedem ce li se putea opune din partea cealaltă.

Pe de o parte, era tânăra Giralda, complet neştiutoare de pericolele ce o pândeau, bucuroasă, de o bucurie naivă, pentru locul pe care-l ocupa şi care-i permitea să vadă mai bine pe alesul inimii ei.

Pe de altă parte, tânărul El Torero. Dacă îl încerca teama, era numai pentru logodnica sa. Instinctul îl avertizase că aceasta e ameninţată. În ceea ce-l priveşte, era liniştit. Aşa cum îi spusese şi lui Pardaillan, credea cu fermitate că Fausta exagerase pericolele pe care i le arătase.

Totuşiv putea admite că vreun duşman necunoscut îi dorea moartea. În acest caz, răul ce i se putea întâmpla, era să fie atacat, probabil cu lovituri de pumnal, de care se putea apăra cu uşurinţă. De altfel, nimeni n-ar fi încercat în arenă în timp ce se lupta cu taurul. Şi nici în culisele arenei, culise sub cerul deschis şi sub ochii mulţimii nimeni nu i-ar fi

căutat gâlceavă. Deci, toate poveştile doamnei Fausta nu erau decât… poveşti.

Dacă ar fi putut să vadă mişcările de trupe, mişcări pe care Pardaillan le văzuse, poate că şi-ar mai fi pierdut din liniştea-i nepăsătoare.

În sfârşit, mai era şi Pardaillan.

Pardaillan, fără partizani, fără aliaţi, fără trupe, fără prieteni, era singur, absolut singur.

Pardaillan, care din nefericire se îndepărtase de gaura prin care auzea ce se vorbeşte şi vedea ce se întâmpla în sala subterană unde se reuniseră conjuraţii, tocmai în momentul în care Fausta îi vorbea lui Centurion despre Giralda. Aşa încât era sigur că pe tânără n-o ameninţa nimic.

În schimb ştia sigur ce se va întâmpla cu El Torero. Ştia că lucrurile se vor încinge şi că pielea lui va fi în joc. Dar îşi spusese că numai moartea l-ar împiedica să-şi ţină promisiunea.

Şi lucru de neînţeles, nu-i veni ideea că pregătirile ce le văzuse puteau să-l privească şi pe el, la fel de bine pe cât îl priveau pe El Torero.

Cu toate că nu se simţea direct ameninţat, îşi dădea seama că nu se afla într-o siguranţă perfectă în mijlocul acestei mulţimi de nobili, cărora le simţea ostilitatea.

Şi, simţind în jurul lui cum creşte furia, cum nu vedea decât feţe schimonosite şi ameninţătoare, se zbârli mai mult ca oricând, întreaga-i atitudine devenind o provocare la adresa lui.

După cum vedem, partida era departe de a fi egală şi, cum gândea şi cavalerul, avea toate şansele să fie frânt de vijelie.

Capitolul 7

Corida.

În momentul în care Pardaillan luase loc în primul rând al tribunei, pe locul pe care d’Espinosa avusese precauţia să i-l rezerve, sunară şi trompetele.

Era semnalul aşteptat cu nerăbdare şi care anunţa că regele ordona începerea coridei.

Barba Roja fusese desemnat să înceapă corida. Al doilea, urma un senior oarecare, de care nu ne vom ocupa, iar al treilea era El Torero.

Barba Roja, încins în armură, călare pe un cal superb, la fel de împlătoşat ca şi stăpânul, se găsea, în acel moment, în arenă, înconjurat de vreo zece oameni din suita sa, însărcinaţi să-l secondeze.

Arena era, în plus, invadată de o mulţime de gentilomi, care chiar dacă nu aveau ce face, ţineau cu tot dinadinsul să ia parte la parada de început, defilând pe sub privirile frumoaselor şi nobilelor doamne ce se găseau la ferestre şi în balcoanele caselor din jurul pieţei, ca şi în tribune.

Barba Roja era înconjurat şi complimentat până peste poate de aceştia. Dar el, ţeapăn în şa, cu lancea pregătită, privea cu încăpăţânare poarta ţarcului de unde va ieşi taurul cu care va lupta…

În afara mulţimii de gentilomi inutili şi ai companionilor lui Barba Roja, se mai găseau de asemenea numeroşi oameni însărcinaţi fie cu întreţinerea arenei, fie cu transportul răniţilor, fie cu răspândirea nisipului peste bălţile de sânge, cu deschiderea sau închiderea porţilor, în sfârşit, cu o mie şi una de mici ocupaţii, ale căror necesităţi se puteau ivi pe parcurs.

Atunci când sunară trompetele, o debandadă generală se produse, care avu darul să întărâte şi mai mult veselia miilor de spectatori şi care avu onoarea să smulgă un surâs anemic de pe buzele regale. Se ştia că imediat după semnal urma să intre taurul şi, la dracu’, nimănui nu-i păsa dacă taurul îi apărea în faţă pe nepusă masă.

Acest scurt intermezzo, nu era decât comedia care preceda drama.

Necombatanţii nici nu reuşiră bine să sară bariera protectoare, iar oamenii lui Barba Roja să se ascundă în spatele calului său, că deja apăru taurul.

Era un animal splendid: negru, pătat cu alb, cu părul lucios şi bine ţesălat, picioarele scurte şi puternice, gâtul vânjos, capul puternic cu ochi negri şi inteligenţi şi coarne lungi şi ascuţite îl purta ridicat cu mândrie, într-o atitudine de forţă şi nobleţe.

Ieşind din cuşca în care fusese închis mai multe ore în întuneric, se opri brusc, orbit de lumina puternică a soarelui. Văzând nobleţea aspectului său, strigăte de bravo şi aplauze îl întâmpinară şi care avură darul să-l surprindă şi să-l zăpăcească.

Dar se linişti curând şi-şi scutură capul între coarnele căruia se afla un buchet de panglici pe care Barba Roja trebuia să-l culeagă pentru a fi proclamat învingător, mai puţin dacă ar fi preferat să ucidă taurul şi, în acest caz, trofeul îi revenea de drept, chiar dacă animalul ar fi murit de mâna unuia dintre oamenii săi, indiferent prin ce mijloc.

Taurul mai scutură de câteva ori capul, ca pentru a azvârli şi ultimele rămăşiţe de amorţeală care-l mai apăsau. Apoi, ochii săi parcurseră arena. În capătul celălalt descoperi cavalerul nemişcat care-l aştepta să înceapă atacul.

De-ndată ce-l văzu, o statuie de fier, se năpusti spre acesta într-un galop dezlănţuit.

Tocmai asta aştepta şi armura însufleţită, care se grăbi să-i iasă în întâmpinare, cu lancea în mână.

Şi, în timp ce om şi animal, năpustiţi într-o cursă dezordonată unul asupra celuilalt, o tăcere de moarte cuprinse mulţimea înspăimântată.

Şocul fu extraordinar.

Elanul celor două forţe contrarii, făcu fierul lăncii să se înfigă în ceafa taurului.

Barba Roja se înţepeni prin efortul muşchilor săi puternici şi încercă să oblige taurul să treacă spre dreapta sa în timp ce-şi întorcea calul spre stânga. Dar taurul împingea puternic cu forţa-i colosală, întărâtat de furie şi durere şi calul, ridicat pe copitele din spate, îşi agita violent în aer picioarele din faţă.

Un moment toţi crezură că va cădea pe spate, strivind călăreţul.

În acest timp, ajutoarele lui Barba Roja se strecurară în spatele animalului, încercând să-i taie jaretul cu ajutorul unor suliţe, al căror fier, foarte ascuţit, era în formă de semilună. De aceea erau numite media-luna.

Deodată, nu se ştie prin ce manevră, calul se retrase, căzu pe cele patru picioare şi o luă la goană îndreptându-se spre barieră, ca şi cum ar fi vrut s-o sară, în timp ce taurul îşi urma cursa, dar în sens contrar.

Şi atunci oamenii lui Barba Roja o luară la fugă care încotro, nimănui nefiindu-i la îndemână să rămână în faţa taurului înfuriat.

Neîntâlnind nici un obstacol, nevăzând pe nimeni în faţa sa, animalul se opri, se întoarse şi privi în toate părţile agitându-şi întărâtat coada. Rana nu era prea gravă, dar îl înfuria până peste poate. Furia-i ajunsese la paroxism şi era vizibil – întreaga sa atitudine arăta acest lucru foarte clar – că va face să plătească scump răul ce i se făcuse. Dar, devenind mult mai circumspect, rămase pe loc aruncând în jur priviri sângeroase.

Având în vedere atitudinea animalului, dat fiind mai ales faptul că acesta nu se mai avânta orbeşte, era clar că a doua pasă va fi mult mai teribilă ca prima.

Barba Roja ajunse în goana calului până la barieră unde se opri brusc şi se întoarse spre inamic. Aşteptă un scurt răgaz şi, văzând că taurul nu părea dispus să atace, îşi îndemnă calul la pas spre acesta, provocându-l şi insultându-l, de parcă bietul animal îl putea înţelege.

— Taurule! strigă din răsputeri, haide! Haide odată! (Anda! Anda!) Laşule! Fricosule!

Taurul în schimb, supraveghea cu multă viclenie cele mai mici mişcări ale omului care înainta cu încetineală, gata să ţâşnească atunci când ar fi trebuit.

Pe măsură ce se apropia de animal, omul îşi mărea viteza şi în aceeaşi măsură şi provocările azvârlite cu o voce de

stentor. De altfel, asta era potrivit regulilor vremii. Bineînţeles că taurul nu avea cum să răspundă. În schimb, spectatorii care erau pasionaţi totdeauna de o coridă, participau la dialog strigând:

— Taur laş! Du-te după el, Barba Roja! Taie-i urechile şi dă-le câinilor tăi! Aceştia erau cei care erau de partea omului. Dimpotrivă, ceilalţi care erau pentru taur, strigau:

— Hai, vino! O să ai o primire pe cinste! O să te facă bucăţi! Nu ai curajul să înaintezi!

Şi Barba Roja tot înainta, nepierzându-şi din ochi periculosul adversar şi mărind şi mai mult viteza. Când taurul văzu cal şi călăreţ în apropiere, lăsă capul în pământ, ţinti preţ de o secundă şi, cu o săritură fulgerătoare, ţâşni asupra grupului.

Dar, împotriva oricărei aşteptări, nu fu nici o ciocnire. Ratând ţinta, taurul trecu într-o fugă dezordonată pe lângă cavalerul care nu lovise şi care-şi continua fuga în sensul opus.

Barba Roja nu-şi pierdea din ochi adversarul. Când văzu că taurul sare, îşi obligase calul să se întoarcă spre stânga. Manevra era îndrăzneaţă. Pentru a o încerca nu trebuia să fii doar un călăreţ desăvârşit, având pe deasupra şi mult sânge rece, dar mai era necesar să fii absolut sigur şi de calul de sub tine şi acest cal să fie dotat cu multă supleţe şi vigoare. Această manevră fusese îndeplinită cu deosebită precizie şi cu un succes deplin.

Dacă taurul atacase cu intenţia vădită de a ucide, nu era şi cazul călăreţului, care nu căutase decât să apuce buchetul de panglici.

Şi într-adevăr, fie printr-o adevărată îndemânare, fie – mai degrabă – datorită norocului, uriaşului îi reuşi pe deplin manevra şi se îndepărtă în goana calului, în timp ce flutură în vârful lăncii buchetul de panglici, semnul deplin al succesului său în prima coridă.

Mulţimea spectatorilor, electrizaţi de lovitura reuşită magistral, izbucniră în urale de bucurie şi pe bună

dreptate, deoarece o asemenea lovitură se vedea rar şi pentru aceasta trebuia să fii dotat cu un curaj deosebit.

Dar Barba Roja trebuia să-şi facă uitată înfrângerea suferită în faţa cavalerului Pardaillan, trebuia să se facă iertat de rege şi să-şi consolideze creditul în faţa acestuia. Nu ezitase să se expună pentru a ajunge la acest rezultat şi îndrăzneala-i fu pe deplin răsplătită, mai întâi prin succesul acţiunii şi apoi prin faptul că însuşi regele binevoise a-l lăuda în gura mare.

Smulgând buchetul de panglici dintre coarnele taurului, putea foarte bine să pună capăt acţiunii, să salute asistenţa şi să se retragă. Era dreptul său. Dar, îmbătat de succes, plin de orgoliu în urma laudei regale, voi să facă şi mai mult. Şi, cu toate că simţise că braţul i-a slăbit în urma ciocnirii cu animalul, hotărî să ducă lupta până la capăt şi să doboare taurul.

Era o îndrăzneală nebună. Tot ceea ce făcuse până acum, putea să pară un joc de copil faţă de ceea ce voia să facă acum. Aceasta fu impresia tuturor spectatorilor văzându-l dispus să continue corida.

Şi într-adevăr, după cum se văzuse, taurul atacase la început orbeşte, din instinct. După primele pase, acesta înţelese că se înşelase. Fiecare pasă era o lecţie pentru el.

Nu pierduse nimic din forţa şi curajul de la început, turbarea şi furia sa erau neîmblânzite, dar câştiga în viclenia ce-i lipsise până acum.

Prima contră avusese loc nu departe de barieră, aproape în faţa lui Pardaillan. Acolo taurul primise prima sa lecţie, fiind lovit de fierul lăncii şi tot acolo revenea mereu. A încerca să-l deplasezi din acel loc, era teribil de periculos.

Pentru a permite stăpânului lor turul de onoare cu buchetul de panglici în vârful lăncii, ajutoarele lui Barba Roja încercau să distragă atenţia taurului.

Dar taurul părea că învăţase că adevăratul duşman era acea enormă masă de fier pe patru picioare, ca şi el, din

partea acesteia plecase lovitura care-l rănise şi această apariţie trebuia pedepsită.

Şi cum devenise neîncrezător, nu-şi părăsise locul ales. Dispreţuia chemările, fentele, atacurile viclene ale oamenilor lui Barba Roja. Uneori, sâcâit, se arunca asupra celor ce-l hărţuiau mai îndeaproape, dar revenea mereu în acelaşi loc, ca şi cum ar fi vrut să spună: ăsta-i câmpul de luptă. Aici va trebui să mă ucizi sau te voi ucide.

Barba Roja nu vedea prea departe. După ce făcuse câteva tururi ale arenei, se asigură în scări, strânse lancea în pumnul său uriaş şi, văzând că taurul nu-şi părăseşte locul, îşi luă elan şi se năpusti asupra lui cu toată viteza.

Cum mai făcuse odată, animalul îl lăsă să se apropie şi când i se păru că distanţa e potrivită, ţâşni şi el.

Şi acum să vedem: în momentul când trebuia să atingă taurul, cavalerul îşi strunea calul spre stânga, în aşa fel încât lancea să poată ataca înspre dreapta. Deja Barba Roja executase manevra de două ori şi de tot atâtea ori taurul căzuse în cursa întinsă de om.

Ori taurul învăţase manevra.

Două lecţii succesive îi fură de ajuns şi acum nu mai putea fi păcălit.

Deci, taurul se năpusti drept asupra lui. Numai că, în momentul în care cavalerul schimbă brusc direcţia calului şi taurul îşi schimbă direcţia, întorcându-se rapid spre dreapta…

Rezultatul acestei manevre neprevăzute a fost dezastruos.

Coarnele taurului se înfipseră în plin pieptul calului care fu ridicat şi proiectat cât colo cu o forţă de neînchipuit.

Cavalerul care se ridicase în scări aplecându-se înainte pentru a da forţă loviturii, cavalerul, lovind în gol, îşi pierdu echilibrul, forţa şocului îl smulse din şa, îl aruncă peste gâtul calului, peste taurul însuşi şi se prăbuşi pe nisipul arenei unde rămase nemişcat, fără cunoştinţă.

Un strigăt de groază se ridică din piepturile spectatorilor.

Totuşi, taurul se înverşunase împotriva calului. Ajutoarele lui Barba Roja încercau să-şi facă datoria şi, în timp ce, unii alergau în ajutorul stăpânului, ceilalţi încercau să distragă atenţia animalului, beat de furie, devenit şi mai feroce simţind sângele, deoarece calul, cu toate că avea armură, lovit în pântece îşi pierdea măruntaiele printr-o rană uriaşă.

Să ridici un om de greutatea lui Barba Roja nu era lucru tocmai uşor, dar mai ales când acesta se afla în armură.

Trebuiră deci să renunţe să-l ridice şi începură să-l târască, cu greutate, înspre marginea arenei. Bariera nu era prea departe din fericire şi cei patru oameni care-l ajutau, cu toate că erau stânjeniţi de acţiunea taurului asupra bietului cal, ar fi ajuns să-l treacă dincolo, la adăpost, dacă taurul n-ar fi avut ideea fixă şi dacă nu şi-ar fi urmat-o cu încăpăţânare.

Am spus mai înainte că bestiei îi căşunase pe acea masă de fier şi în special pe cel care îl rănise.

Şi iată proba: taurul doborâse calul. Fără să-i pese de ce se întâmpla în jurul său, fără să cadă în capcanele întinse de oamenii cavalerului întins pe jos, care încercau să-l îndepărteze de calul muribund, el se înverşuna împotriva acestuia cu o furie de nedescris.

Dar tot lovind şi despicând una din părţile namilei de fier, adică bietul armăsar, el nu putea uita cealaltă parte, cea care-l rănise, adică omul prăvălit în nisip. Când din cal nu mai rămase decât o grămadă de carne încă palpitând, îl lăsă şi se îndreptă spre locul în care căzuse omul. Şi ceea ce probă faptul că-şi urma ideea de răzbunare şi chiar o pune în execuţie cu o tenacitate într-adevăr surprinzătoare, era faptul că orice tentativă a oamenilor lui Barba Roja de a-l abate din cale, era sortită eşecului. Din timp în timp, taurul se întorcea din drum pentru a-i alunga pe cei ce-l sâcâiau. Dar după ce-i punea pe fugă, nu continua urmărirea şi revenea cu îndârjire asupra rănitului pe care voia să-l atingă cu orice preţ.

Servitorii lui Barba Roja, văzând taurul mai furios că oricând, văzând şi inutilitatea încercărilor tovarăşilor lor şi simţindu-se ameninţaţi ei înşişi, se resemnară şi, abandonându-şi stăpânul, se refugiară peste balustradă.

Mulţimea izbucni în strigăte de groază.

Arena se umplu de oameni, curajoşi fără îndoială şi animaţi de cele mai bune intenţii, dar care se agitau fără nici o noimă înfuriind şi mai mult animalul.

Dacă nu se întâmpla un miracol, Barba Roja era pierdut.

Regele, în loja sa, se întoarse spre d'Espinosa şi-i spuse rece:

— Cred că este cazul să începeţi să-mi căutaţi un alt om de pază.

Imediat taurul ajunse la omul care încă zăcea în nisip. Singura-i şansă era tăria armurii şi neputinţa taurului de a i-o zdrobi. Dacă animalul s-ar fi mulţumit doar cu câteva lovituri. Barba Roja putea să spere, ca, măcar schilodit, infirm poate, să rămână în viaţă. Dar dacă bestia ar fi dovedit aceeaşi înverşunare ca în cazul calului, nu exista pe lume o armură destul de puternică pentru a-l apăra. Câţiva paşi îl mai despărţeau acum de duşmanul căzut.

Şi în acest moment, mulţimea excitată de spaimă, fu străbătută de un freamăt care nu avea nimic comun cu teroarea care o stăpânise până atunci. În tribune, la ferestre, în balcoane, oamenii se ridicau în picioare, buimăciţi, congestionaţi, încercând să vadă, să vadă totul, fără să le pese că-şi stânjenesc vecinii. O aclamaţie unanimă, ca un tunet, izbucni în tribune, cuprinse mulţimea ridicată în picioare, care se împingea pentru a vedea mai bine şi se repercuta până sub arcadele pieţei şi în străzile din jur:

— Fie binecuvântat! Laudă lui! Bravului gentilom!

În tribună regală, aceeaşi curiozitate şi speranţă străbătu demnitarii care pe moment uitară severa etichetă şi se îngrămădiră în spatele regelui pentru a vedea mai bine.

Până chiar şi regele, lăsându-şi la o parte calmul său şi nepăsarea, se ridică în picioare şi, cu mâinile sprijinite pe balustradă, se plecă în afara balconului.

Singură, în mijlocul agitaţiei generale, Fausta rămase rece, calmă, cu un surâs enigmatic pe buze.

Mulţimea voia să vadă. Nobilii din tribune ca şi cei de la ferestre, voiau să vadă. Regele şi marele inchizitor voiau să vadă. Toţi, dar absolut toţi, voiau să vadă.

Să vadă, ce?

Asta:

Un bărbat tocmai sărise în arenă şi singur, în picioare, fără armură şi având drept armă doar un pumnal cu lama lungă şi solidă, cu îndrăzneală şi hotărâre, se proptise bine pe picioare între Barba Roja şi animal.

Şi deodată, după freamătul şi aclamaţiile spontane, arena fu cuprinsă de o linişte desăvârşită.

Regele, privindu-l, pe d’Espinosa, îi spuse încet cu un surâs livid:

— Domnul de Pardaillan!

În felul în care pronunţase cuvintele de ghicea atât stupoarea cât şi bucuria, după care adăugă:

— Pe viul Dumnezeu! Omul ăsta e nebun! Cred, domnule mare inchizitor că ne vom vedea scăpaţi de acest fanfaron fără a mişca un deget, astfel încât, bunul meu văr de Navarra nu va putea să ne reproşeze ceva despre lipsa de respect arătată trimisului său.

— Şi eu cred la fel, sire, răspunse d’Espinosa cu calmul său obişnuit.

— Deci, sire şi voi monseniore, credeţi că domnul de Pardaillan va fi pus în încurcătură de această sălbăticiune? interveni Fausta.

— Pe bunul Dumnezeu, doamnă, rânji regele, nu dau o para pe pielea lui.

Fausta dădu din cap şi cu un accent profetic care-i impresionară, atât pe rege cât şi pe marele inchizitor, zise:

— Cred că domnul de Pardaillan va ucide pur şi simplu fiara.

— Ce vă face să credeţi asta, doamnă? întrebă neliniştit regele.

— V-am mai spus-o, sire: cavalerul Pardaillan nu e un om obişnuit, chiar dacă nu poartă coroană. Nu, sire, cavalerul de Pardaillan nu va pieri în această înfruntare şi dacă doriţi să scăpaţi de el, va trebui să folosiţi mijloacele arătate de mine.

Regele îl privi pe d'Espinosa şi nu-i răspunse nimic, dar rămase multă vreme gânditor.

Taurul, văzând că cineva se interpune între el şi victimă, se opri deodată în faţa acestui duşman neaşteptat. După un scurt moment de ezitare, îşi plecă grumazul, ţinti spre adversar şi ţâşni cu o rapiditate uluitoare.

Pardaillan aşteptă atacul cu calmul lui proverbial pe care-l avea în momentele de cumpănă. Se aşezase în profil faţă de atacul fiarei, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu cotul ridicat, garda pumnalului lung şi flexibil, în faţa pieptului, cu capul uşor plecat spre dreapta pentru a ţinti mai bine locul unde voia să lovească.

Taurul, dinspre partea sa, după ce-şi fixase cu grijă lovitura, ţâşni cu capul plecat şi se înfipse de la sine în pumnal.

Pardaillan nu făcu decât să-l primească în vârful armei, ferindu-şi doar uşor pieptul din calea lui.

Străpuns, taurul rămase nemişcat.

Atunci o teamă teribilă străbătu mulţimea spectatorilor. Ce se întâmpla? Taurul era rănit? Era numai atins? De ce rămânea nemişcat?

Şi viteazul gentilom care părea o statuie! Ce făcea? De ce nu lovea din nou? Aştepta ca taurul să-şi revină şi să-l zdrobească? Şi tăcerea înspăimântătoare îi strivea pe toţi.

La drept vorbind, cavalerul nu era mai puţin înţepenit decât mulţimea privitorilor.

Vedea bine că pumnalul se implântase până la gardă. Simţea taurul tresărind şi cedând. Dar, drace! Cu un adversar de o asemenea forţă, cine putea şti? Oare rana era destul de gravă? Nu cumva se va trezi din această amorţeală pentru a-l face să plătească cu viaţa îndrăzneala sa? Iată ce-şi spunea Pardaillan…

Dar nu era el omul să rămână mult timp nehotărât. Decise să se convingă, fie ce-o fi. Cu o smucitură, smulse arma care ieşi plină de sânge şi se feri în cazul, improbabil de altfel, că bestia ar fi putut face ceva. În acel moment, taurul, fulgerat, căzu grămadă.

Atunci mulţimea se destinse. Trăsăturile schimonosite îşi recăpătară adevărata fizionomie, gâtlejurile strânse se dilatară, nervii se destinseră. Se respira din plin de parcă le-ar fi fost frică de a nu putea înmagazina destul aer pentru a-şi elibera plămânii prea compri-maţi.

Ca urmare a tuturor acestor reacţii, femeile izbucniră în suspine convulsive, alţii, din contră, hohoteau nervos. Era o uşurare generală. După care urmă o mirare uriaşă şi apoi, deodată, bucuria izbucni, zgomotoasă şi continuă, cu aclamaţii în delir la adresa viteazului care înfăptuise minunea.

Pardaillan, cu pumnalul sângerând în mână, rămase să contemple cu o privire tristă şi visătoare agonia taurului, care printr-o lovitură de maestru al epocii, îşi găsise moartea.

În acel moment, îl uită pe rege cu ura sa cu tot, uită curtea sa de nobili trufaşi care-l privise provocator. Uită pe Fausta, pe Bussi-Leclerc, galben, ai cărui ochi însângeraţi l-ar fi ucis de la distanţă dacă ar fi putut, pe d’Espinosa, pe soldaţii săi, pe inchizitori şi întreaga lor cohortă de spioni. Îl uită chiar şi pe El Torero şi pericolele ce-l ameninţau.

După ce privi îndelung taurul muribund, murmură cu un accent de milă de nedescris:

— Biet animal! …

Astfel, în curăţenia sufletului său, întreaga sa milă se îndrepta spre bestia care l-ar fi zdrobit dacă nu i-o lua înainte.

Făcând această observaţie, mai degrabă o recunoaştere a greşelii sale, ochii-i căzură asupra pumnalului pe care încă-l ţinea în mână. Îl azvârli violent, departe de el, cu un gest de repulsie.

Atunci observă servitorii lui Barba Roja care-şi purtau stăpânul, încă leşinat, spre ieşirea din arenă şi maşinal, ochii-i fugiră de la om la animalul, care şi el era târât afară. Trăsăturile sale deveniră din nou melancolice, în timp ce gândea: „Cine ar putea să-mi spună care din cei doi este mai feroce: omul care l-am salvat, sau animalul pe care, prosteşte, l-am sacrificat?”

Şi cum toţi se îndreptau spre el cu intenţia de a-l felicita, se îndreptă în grabă, din câteva salturi furioase, lăsându-i pe aceia nedumeriţi şi întrebători: nu cumva viteazul gentilom francez era puţin nebun?

Fără să-i pese de ce s-ar fi putut spune sau gândi, Pardaillan plecă să se întâlnească cu El Torero în cortul acestuia, decis să nu-şi mai reocupe locul, dar nevoind totuşi să-l abandoneze pe prinţ tocmai în momentul când acesta avea mai multă nevoie de ajutorul său.

În loja regală, ca peste tot de altfel, fazele luptei fuseseră urmărite cu un interes pasionat. Dar, dacă peste tot – sau aproape – se dorea cu ardoare victoria gentilomului, în loja regală se spera, nu cu mai puţină ardoare, moartea lui. Cei mai doritori erau în special Fausta, Filip al II-lea şi d’Espinosa.

Totuşi, dacă ultimii doi credeau cu fermitate că Pardaillan, neînarmat potrivit adversarului, va muri cu siguranţă, victimă a temerităţii sale, sub imperiul superstiţiei care-i spunea că Pardaillan este de neînvins, Fausta, dorindu-i moartea, credea totuşi nezdruncinat în victoria acestuia împotriva bestiei.

Când taurul căzu, fără a face caz de prezicerea ei, simplu, Fausta spuse:

— Ei bine, ce v-am spus?

— Formidabil, făcu regele nu fără admiraţie.

— Cred, doamnă, zise d’Espinosa cu calmul său obişnuit, cred că aveţi dreptate: omul este invulnerabil. Nu-l putem lovi decât folosind mijlocul indicat de voi. Nu văd altul. Îl voi folosi pe acesta, care mi se pare cel mai bun.

— Aşa e bine, domnule, zise cu gravitate Fausta.

Regele, fiind omul procedeelor lente şi întortocheate şi al aşteptării răbdătoare pe atât cât era de tenace şi în ura sa, spuse:

— Poate că, după toate câte s-au întâmplat, ar fi mai bine să mai amânăm executarea proiectului nostru.

D’Espinosa, căruia de fapt i se adresase, îl privi pe rege drept în ochi şi rar, laconic, cu un accent de hotărâre rece şi cu un gest tranşant zise:

— Prea târziu.

Fausta respiră uşurată. Un moment crezuse că marele inchizitor va da ascultare dorinţei regelui.

Filip, la rândul său, privi drept în faţă pe marele inchizitor şi apoi întoarse nepăsător capul, fără a mai insista.

Acest gest al regelui, însemna condamnarea lui Pardaillan.

Capitolul 8

Chico îl reîntâlneşte pe Pardaillan.

Corida care îşi urma cursul, nu mai este interesantă pentru povestirea noastră, aşa încât, îl vom lăsa pe nobilul hidalgo care îi urmă lui Barba Roja, să se descurce cum poate şi noi îl vom urma pe cavalerul Pardaillan.

Şi acesta ajunse la galeria circulară, galerie ce face înconjurul arenei, ca în zilele noastre.

Mai mult ca în zilele noastre, această galerie era plină de oameni: suita seniorilor ce luau parte la coridă, o mulţime de ajutoare şi muncitori şi, în plus, mulţimea acelora pe care intervenţia miraculoasă a francezului i-a entuziasmat şi care s-au îndreptat spre el.

Odată trecută bariera, mulţimea care aclamă învingătorul se ferea din calea lui, respectuoasă, pentru a-i face loc să treacă, astfel încât Pardaillan se găsi în faţa aceluia pe care-l căuta, adică în faţa lui El Torerro, care, pe jumătate dezbrăcat şi ţinând cu o mână capa şi cu cealaltă spada, gâfâia ca după un efort îndelungat.

Rămas în cortul său unde se echipa cu toată grija cerută de importanţa acestei operaţii, don César a fost printre ultimii care a aflat de accidentul întâmplat lui Barba Roja.

Cu toate că avea motive puternice să-l considere pe acesta drept unul dintre duşmanii săi, El Torero era mult prea generos pentru a ezita într-o asemenea împrejurare. Şi cu toate că era pe jumătate îmbrăcat, sări să-şi apuce capa şi spada şi să-i alerge în ajutor.

Gândea să ajungă în arenă din câteva salturi şi spera să ajungă la timp pentru a-şi salva duşmanul, atrăgând atenţia taurului asupra sa.

Dar nu luase în consideraţie mulţimea, astfel încât, strâns, presat din toate părţile, nu putea să înainteze decât cu mare greutate. Şi în acest timp află de fulgerătoarea intervenţie a gentilomului francez.

Nimeni nu pronunţa numele gentilomului, dar El Torero nu se putea înşela. Pardaillan era singurul capabil de o asemenea faptă şi generozitate.

Presat din toate părţile, spumegând de furie, gâtuit de spaimă, El Torero trebui, muşcându-şi buzele să se mulţumească să asculte comentariul luptei făcut cu voce tare de cei care vedeau şi repetat din gură în gură de cei ce nu vedeau.

Formidabilele urale care izbucniră ca urmare a morţii taurului nu reuşiră să-l liniştească pe deplin. Ştia din experienţă că, în pasiunea lor pentru violenţă, spectatorii aclamau atât toreadorul, cât şi, adeseori, taurul, atunci când o acţiune reuşea fie de o parte, fie de cealaltă.

Din fericire, comentariile care urmară, îl liniştiră. Nu avu decât să asculte diversele exclamaţii: „Taurul a căzut

grămadă! O lovitură, o singură lovitură i-a fost de-ajuns, seńor! Ţi doar cu un prăpădit de pumnal! Splendid! Minunat! Iată un adevărat viteaz! Ce păcat că nu e spaniol! Şi mai de mirare e faptul că e acelaşi gentilom care i-a administrat sărmanului Barba Roja corecţia pe care o ştiţi! Cum, chiar el? Aşa e, cum am avut onoarea să vi-o spun, seńor. Alaltăieri îl pedepsea pe Barba Roja şi astăzi îl salvează. Ce nobil, ce generos este!”

În mai puţin de un minut, El Torero auzi de mai multe ori ceea ce făcuse Pardaillan.

Cu toate acestea, nu era încă liniştit, până când, în urma mişcării mulţimii care făcea loc cavalerului, se întâlniră faţă în faţă.

— Hei! Iubite prieten! zise cavalerul, cu aerul său zeflemitor, unde alergi aşa, pe jumătate dezbrăcat?

Fericit să-l vadă nevătămat, El Torero, arătând cu mâna mulţimea ce-l presa din toate părţile, strigă:

— Voiam să ajung în arenă, dar am fost prins în mulţime şi cu tot efortul meu, nu m-am mai putut mişca.

Aruncând o privire asupra mulţimii de curioşi care se găseau în faţa sa, Pardaillan şuieră admirativ:

— Adevărul e că nici nu prea era posibil într-o asemenea masă de oameni.

Şi luându-l de braţ, îi spuse blând:

— Fiindcă tot te căutam, nu e nevoie să mergi mai departe. Vino, iubite prieten, vom discuta în cortul tău. Nu-mi place, adăugă el încruntându-se uşor, să am în jur atâtea urechi indiscrete.

Şi toate acestea le spuse cu o voce destul de tare pentru a fi auzit de toţi şi mai ales pe un ton rece, ce-i era caracteristic atunci când era cuprins de nerăbdare, subliniat cu o privire imperativă, încât până şi cei mai entuziaşti se îndepărtară cu repeziciune.

Când rămaseră singuri, El Torero exclamă:

— Oh! Cavalere, ce imprudenţă! … M-ai făcut să trec prin nişte clipe teribile.

Şi cavalerul, luându-şi mutra cea mai naivă, exclamă mirat:

— Eu! Şi cum asta?

— Cum? Păi, aruncându-vă cu temeritate, aşa cum a-ţi făcut-o, în faţa unui adversar redutabil. Şi întrucât nu cunoaşteţi nimic despre obiceiurile taurului, despre felul său de a acţiona, tot aşa nu presupuneaţi nici forţa uriaşă cu care natura l-a înzestrat. Şi v-aţi avântat în calea lui numai cu un pumnal. Ştiţi că este un miracol că încă mai sunteţi în viaţă? Ştiţi că aveaţi toate şansele să nu mai existaţi?

— Poate, mai puţin una, zise liniştit Pardaillan. Şi anume, tocmai cea care m-a scos din încurcătură. Şi asta datorită vouă!

— Cum aşa, datorită mie? exclamă El Torero care nu mai ştia dacă Pardaillan glumeşte ori vorbeşte serios.

Dar cavalerul reluă, pe un ton serios care nu te putea înşela:

— Fără îndoială. În discuţiile noastre mi-aţi descris foarte bine animalul, mi-aţi dezvăluit caracterul lui, obiceiurile, mi-aţi arătat atât de bine şiretlicurile sale şi modul de a le combate, mi-aţi pictat – aş putea spune – anatomia sa, în sfârşit, mi-aţi indicat cu cea mai mare precizie locul unde trebuia să lovesc, aşa încât, nu am făcut decât să-mi amintesc lecţiile voastre pentru a-l ucide cu o astfel de uşurinţă încât sunt pe cât de mirat, pe atât de ruşinat. Onoarea loviturii, dacă onoare o putem numi, vă revine în întregime şi pe bună dreptate.

Copleşit de logica acestui raţionament debitat cu o seriozitate desăvârşită şi mai mult, cu o sinceritate deplină, El Torero exclamă ridicându-şi braţele:

— Doamne sfinte! Aveţi un mod de a prezenta lucrurile… cu totul particular.

Totul spus cu un ton care-l făcu pe Pardaillan să izbucnească într-un hohot de râs sincer şi pe care El Torero nu putu să nu-l urmeze.

— Dar, cavalere, zise acesta când veselia se mai potoli, vă spun că ceea ce este admirabil, minunat, ceea ce face din voi învingătorul, pe care voi nu-l recunoaşteţi, este tocmai puterea de a vă fi păstrat sângele rece şi de a fi pus în practică, într-un mod magistral, puţinele indicaţii pe care am avut fericirea să vi le dau.

— Să fim serioşi. Ştiţi că aveţi dreptul să-mi purtaţi oarecare ranchiună pentru acea lovitură pe care o calificaţi drept minunată?

— Să mă ierte Dumnezeu! De ce?

— Pentru că, fără aceasta, acum, seniorul Barba Roja ar fi fost de mult în lumea celor drepţi.

— Nu văd…

— Nu mi-aţi spus voi că-i eraţi duşman de moarte? Cred că-mi amintesc bine că v-am auzit spunând că va muri de mâna voastră.

Şi spunând acestea, Pardaillan scrută cu privirea figura loială a tânărului său prieten.

— Am spus-o, într-adevăr, zise El Torero şi sper că aşa va fi.

— Ei, vedeţi că am dreptate, zise cu răceală cavalerul.

Dar El Torero răspunse, făcând un gest de negaţie:

— Când am ieşit pe jumătate îmbrăcat, după cum vedeţi, gândeam că vin în ajutorul unei fiinţe umane care se află în pericol. Vă jur, cavalere, că încercând acest lucru, pe care voi l-aţi reuşit de minune, nu mă gândeam că vin în ajutorul unui duşman.

Ochii lui Pardaillan sclipiră maliţioşi:

— În aşa fel încât, această lovitură pe care n-aţi fi dat-o pentru voi înşivă, decât în ultimul moment, aţi fi folosit-o în favoarea duşmanului?

— Da, binenţeles, zise energic El Torero. Dar parcă şi voi îl detestaţi pe Barba Roja?

Pardaillan lăsă să-i scape un şuierat care putea însemna la fel de bine atât o afirmaţie cât şi o negaţie. Apoi răspunse liniştit:

— Ştiţi la ce mă gândesc?

— Nu! răspunse El Torero surprins.

— Ei bine, cred că aveţi noroc că prietenul nostru Cervantes nu se află aici.

Din ce în ce mai uluit de aceste întortocheri al imaginaţiei prietenului său, cu care încă nu era obişnuit, El Torero făcu ochii mari şi întrebă mecanic:

— De ce?

— Pentru că, zise cu răceală Pardaillan, ar fi avut ocazia, ascultându-vă, să vă numească şi pe voi don Quijotte, cu al cărui nume îmi umple urechile mereu.

Şi cum El Torero rămase mut, adăugă:

— Spuneţi-mi, de unde aţi auzit că-l urăsc pe Barba Roja?

— Pe legea mea, am auzit-o în galeria în care mă aflam pe jumătate strivit.

— Ei, iată cum se mistifică uneori adevărul, murmură cavalerul. Nu am nici un motiv să-l urăsc pe Barba Roja, dimpotrivă, el avea.

În acest moment, o mână dădu la o parte perdeaua de la uşa cortului şi-şi făcu apariţia, cu hotărâre un personaj cunoscut.

— Hei! Dar e prietenul meu Chico! strigă vesel cavalerul. Dar ştii că eşti superb! Drace! Ce costum! Priviţi-l, don César, ce magnifică vestă de catifea şi ce mâneci de satin bleu şi pantalonii, ce dantele şi mantaua asta de mătase bleu dublată cu satin alb! Bleu şi alb, pe cuvântul meu, astea sunt culorile voastre. Şi pumnalul de la centură. Dragă prietene, dar ştii că ai gust? Şi mă întreb dacă eşti chiar tu, Chico, cel pe care-l văd.

Pardaillan nu glumea, după cum am putea crede. Omuleţul era într-adevăr superb. De obicei, dispreţuia toaletele. Era obişnuit cu o îmbrăcăminte mai simplă. Şi apoi, pentru a spune drept, când mergea să ceară milă sufletelor caritabile, era obligat să îmbrace un costum pe măsura rolului. Deoarece nu trebuie să uităm că Chico nu era decât

un biet cerşetor. De altfel, în acea epocă, a fi cerşetor era o meserie ca oricare alta.

În mod obişnuit, Chico purta zdrenţe. Curate, e drept, după lecţia servită de Juana, dar zdrenţele oricât de curate ar fi, tot zdrenţe se numesc. Omuleţul nu-şi îmbrăca hainele bune decât atunci când se ducea s-o vadă pe Juana.

Dar acele haine bune nu erau decât nişte vechituri în comparaţie cu magnificul costum, strălucitor de nou ce-l purta acum.

El Torero care tocmai terminase să se îmbrace, îl lămuri pe Pardaillan:

— Imaginaţi-vă cavalere, Chico şi-a pus în gând că îmi este foarte obligat, când de fapt eu sunt acela care-i datorez mult. Ei bine, Chico a venit să-mi ceară să mă secondeze în corida. El a făcut toate cheltuielile legate de procurarea costumului pe care-l poartă şi care costum este în culorile pe care le arborez eu. Nu-mi pot imagina de unde a luat banii necesari. Nu am putut să-l refuz, dat fiind atenţiile delicate cu care m-a înconjurat. Ei bine, astfel voi fi văzut astăzi în arenă însoţit de un paj care-mi poartă culorile.

— Ei, da! zise Pardaillan, studiind, fără a avea aerul că o face, pe micuţ. Dar e foarte bine! Vă va face o mare cinste, vă asigur.

Chico era în culmea fericirii auzind laudele, fericire pe care o lăsă să se vadă cu nevinovăţie.

— Ei, spuse Chico, am vrut să-mi onorez nobilul stăpân. Şi pentru că o spuneţi, înseamnă că voi reuşi.

— Fără îndoială, pe legea mea. Dar de ce spui nobilul meu stăpân când vorbeşti despre don César? Ştii tu că este nobil, deoarece el nu ştie!

— Este, spuse micuţul cu convingere.

— E probabil, poate chiar sigur. Dar după câte cred eu, ar fi pus în încurcătură dacă ar trebui să-şi arate diplomele.

Poate că Pardaillan avea ceva gânduri ascunse punându-i o întrebare căreia îi acorda importanţă. Sau poate,

cunoscând mândria lui Chico, îi plăcea doar să se distreze pe seama acestuia.

Orice ar fi fost, omuleţul răspunse cu vioiciune:

— Diplomele şi titlurile, ei bine, le are, asta e!

— Ei na! făcu Pardaillan, surprins la rândul său. Chico ridică nepăsător umerii.

— Nu ştiţi fiindcă sunteţi străin. Don César este ganadero, (crescător de tauri). În Spania, această meserie înnobilează.

— Iată, iată. Este adevărat, don César?

— Fără îndoială! Nu ştiaţi?

— Nu, pe legea mea.

— Datorită acestui titlu am onoarea de a apărea în faţa regelui în corida de azi.

— Drace! Dar, spuneţi-mi, sunteţi sărac, aşa cum credeam eu?

— Cât se poate de sărac, zise El Torero surâzând. Crescătoria de tauri, care o am, am moştenit-o de la cel care m-a crescut şi care o avea, fără îndoială, de la mama mea ori de la tatăl meu. Ei bine, această crescătorie nu-mi aduce nici un venit.

— Hm! Ca să vezi...

Şi profitând de faptul că el El Torero tocmai ieşea pentru a da unele ordine oamenilor care-l asistau la coridă, se adresă lui Chico:

— Spune-mi, ce-ţi veni să te înrolezi chiar azi în suita lui don César?

— O ştiţi prea bine, zise Chico privindu-l fix pe cavaler.

— Eu? Să mă ia naiba dacă ştiu ceva.

Şi Chico, aruncând o privire spre intrarea cortului, îi răspunse în şoaptă:

— Şi. Totuşi aţi auzit ce se vorbea în sala subterană.

— Care-i legătura? ...

— Ştiţi foarte bine că don César e în pericol... prezenţa voastră o dovedeşte.

— Ce! făcu Pardaillan emoţionat de sinceritatea naivă a acestui devotament. Ce! Din cauza asta te-ai oferit? Pentru a-l apăra te-ai înarmat tu cu pumnalul ăsta care-ţi dă un aer de îndrăzneţ?

Şi îl privi pe micuţ cu o admiraţie duioasă. Chico nu înţelese semnificaţia adâncă a exclamaţiei lui Pardaillan şi plecându-şi capul cu tristeţe, zise fără amărăciune:

— Vă înţeleg. Vă spuneţi, probabil, că lipsa mea de putere ca şi talia mea mică, nu i-ar aduce decât un ajutor iluzoriu în caz de luptă. Se poate şti dinainte? Înţepătura unui ţânţar ajunge uneori să abată din drumul ei mâna ucigaşă. Aş putea fi acel ţânţar, asta-i tot.

— Nu mă gândeam la asta, zise Pardaillan cu gravitate. Departe de mine să caut să-ţi micşorez măreţia devotamentului tău generos. Dar, micuţul meu, ştii că lupta va fi teribilă, înfruntarea va fi înspăimântătoare?

— O ştiu, bineînţeles!

— Oare ştii că ţi-e pielea în joc?

— Pentru cât valorează ea, nici nu merită să mai vorbim. Şi fiindcă voi credeţi că ţin la viaţă, aflaţi că vă înşelaţi, adăugă omuleţul trist.

— Chico, zise cu sinceritate Pardaillan, vei fi fiind tu mic de înălţime, dar ai o inimă uriaşă.

— Ce frumos o spuneţi! Şi pentru că o spuneţi, sunt sigur că o şi credeţi. De când v-am cunoscut, am început să am unele gânduri care înainte nici nu-mi treceau prin minte şi care m-au mirat mult. Şi totuşi aşa este. Nu ştiu cine sunteţi, ce vreţi, unde mergeţi, de unde veniţi. Dar când v-am văzut, de atunci, nu mai sunt acelaşi. Un cuvânt al vostru mă tulbură şi, pentru a vă merita un compliment, aş trece fără teamă şi prin foc.

Adânc impresionat de accentul sfâşietor al tânărului, Pardaillan, murmură: „Biet omuleţ.”

Şi cu voce tare, mângâietoare:

— Ai dreptate, Chico, înţeleg foarte bine tot ce spui şi ghicesc ce ai vrea să spui încă.

Şi schimbând tonul, cu o supărare prefăcută:
— Unde te-ai ascuns ieri, Chico? Ai fost căutat peste tot şi degeaba.
— Şi cine m-a căutat? Voi?
— Nu, nu eu, pe coarnele diavolului! O anumită micuţă hangiţă pe care o cunoşti foarte bine.
— Juana! zise Chico roşind.
— Tu ai spus-o.
Omuleţul dădu din cap.
— Ce vrei să spui cu asta? îl certă Pardaillan. Te îndoieşti cumva de cuvântul meu?
După o scurtă ezitare, Chico răspunse:
— Nu şi totuşi…
— Totuşi? întrebă Pardaillan surâzând răutăcios.
— Păi cu o zi înainte m-a gonit… mi-e greu să cred…
— Că a trimis să te caute a doua zi? Asta dovedeşte că nu eşti decât un neghiob, Chico. Nu cunoşti femeile.
— Nu râdeţi de mine? Juana a trimis după mine? zise omuleţul fericit.
— Şi eu care, mă omor să te conving…
— Atunci? …
— Atunci, după coridă, poţi să te duci s-o vezi. Vei fi bine primit, ţi-o promit… asta dacă scapi teafăr din încurcătură.
— Voi scăpa, cum nu! strigă micuţul radios.
— Numai dacă nu preferi să scapi chiar acum… încercă la noroc cavalerul.
— Cum asta? întrebă cu naivitate Chico.
— Plecând înaintea coridei.
— Să-l abandonez pe don César pericolului? Cred că n-aţi spus-o serios. Fie ce-o fi, eu rămân!
— Minunat! Dar acum, tăcere, iată-l pe El Torero.
— Dacă binevoiţi a mă urma, cavalere, zise El Torero, fără a intra în cort, se apropie momentul.
— La ordinele voastre, don César.
Capitolul 9
Izbucneşte furtuna.

În timp ce El Torero se îndrepta spre arenă, în loja regală se întâmplă un incident pe care trebuie să-l povestim.

Fausta obţinuse dreptul ca orice persoană care spunea că vine pentru ea, să fie primită imediat.

În momentul în care El Torero, însoţit de Pardaillan şi de suita sa, ce se compunea din doi oameni plus Chico, aşteptau în galeria circulară intrarea în arenă, un curier plin de praf se prezentă la loja regală cerând să fie primit de prinţesa Fausta.

Introdus imediat, curierul, până să deschidă gura, arătă cu o privire discretă spre rege, care-l privea curios.

Fausta, înţelegând semnificaţia privirii, spuse simplu:

— Vorbiţi, conte, Maiestatea Să vă permite.

Curierul se înclină adânc în faţa regelui şi spuse:

— Doamnă, am sosit de la Roma în cea mai mare grabă.

D’Espinosa şi regele îşi ciuliră urechile.

— Ce noutăţi sunt? întrebă nepăsătoare Fausta.

— Papa Sixt al V-lea e mort, doamnă, zise liniştit curierul căruia Fausta îi dăduse titlul de conte.

Această noutate, aruncată brusc, produse efectul unui trăsnet. Cu toată stăpânirea sa de sine extraordinară, Fausta tresări.

Regele sări în picioare şi spuse cu însufleţire:

— Ce-aţi spus, domnule?

— Am spus că Sfinţia Sa, papa Sixt-Quintul nu mai este, repetă contele înclinându-se.

— Şi eu încă n-am fost înştiinţat, zise furios d’Espinosa.

Regele aprobă furia primului ministru ca un semn care nu prevestea nimic bun pentru mesagerul spaniol, oricare ar fi fost el.

Fausta surâse uşor.

— Complimentele mele, doamnă, spuse regele pe un ton îngheţat, poliţia voastră e mai bine organizată ca a mea.

— Asta din cauză că poliţia mea nu e compusă din preoţi, zise cu îndrăzneala-i binecunoscută Fausta.

— Asta vrea să spună că… mormăi Filip.

— Asta vrea să spună că, dacă oamenii bisericii sunt superiori în ceea ce priveşte elaborarea unui plan, punerea lui în aplicare, ţeserea unei intrigi în cele mai mici amănunte, nu poţi cere de la ei efortul fizic pe care-l necesită asemenea călătorii şi care-i este la îndemână oricărui călăreţ încercat.

— E drept, zise regele îmblânzit.

— Maiestatea Voastră, adăugă Fausta pentru a mângâia amorul propriu rănit al regelui, Maiestatea Voastră va vedea că mesagerul vostru a depus tot efortul. În câteva ore va fi aici.

— Oare cunoaşteţi, domnule, zise regele, fără a-i răspunde Faustei, cunoaşteţi care sunt posibilii succesori ai Sfântului Părinte?

După cum putem vedea, pe rege nu-l interesau motivele morţii lui Sixt al V-lea. Sixt Quintul era un duşman care dispăruse. Şi încă ce duşman! Esenţialul pentru rege era că scăpase de bătrânul şi teribilul rival. Noul Papă va fi un duşman al politicii Spaniei, că defunctul papă, ori un aliat? Iată ce era important.

Curierul Faustei era ţeapăn şi foarte palid. Se vedea bine că făcea un efort supraomenesc pentru a rămâne în picioare.

Întrebării regelui îi răspunse:

— Se vorbeşte de Eminenţa Sa, cardinalul de Cremona, Nicolas Sfondrato.

— Aha, acesta! exclamă satisfăcut regele.

— Se vorbeşte de cardinalul Santi-Quatro, Jean Fachinetti.

Regele făcu o mutră dezamăgită, ce vorbea de la sine.

— Se mai vorbeşte, de asemenea, de cardinalul Saint-Marcel Castagna.

Dezamăgirea regelui se accentua.

— Dar alegerea noului papă va depinde în mare parte de nepotul defunctului, cardinalul Montalta. Este sigur că, întrunit, conclavul va urma instrucţiunile cardinalullui Montalta.

— Aha! făcu regele cu un aer visător, mulţumindu-i cu un gest.

— Mergeţi, conte, zise cu blândeţe Fausta, mergeţi şi odihniţi-vă, aveţi nevoie.

Contele ascultă invitaţia cu bucurie vizibilă şi nu aşteptă să-i fie repetată.

— Acest cardinal, de Montalta, de care depinde în mare măsură alegerea noului papă, nu face parte din prietenii voştri, doamnă? zise regele după ce curierul se retrase.

— Aşa este, răspunse Fausta cu un surâs enigmatic.

— Ca şi nepotul cardinalului de Cremona, Nicolas Sfondrato, acel duce de Ponte-Maggiore?

— Ducele de Ponte-Maggiore face şi el parte dintre prietenii mei, răspunse Fausta cu un surâs tot mai accentuat.

— Nu cumva v-a însoţit aici, în Spania?

— Cred că da, sire.

Regele nu mai spuse nimic, dar privirea să se fixă o secundă asupra lui d’Espinosa, care-i răspunse cu un imperceptibil semn al capului.

Fausta surprinse şi privirea unuia şi semnul celuilalt, înţelese ce era de înţeles şi gândi: „D’Espinosa mă va scăpa de aceştia doi. Fără să ştie şi fără să vrea îmi va face un mare serviciu, căci aceşti doi amorezi mă împiedicau mai mult decât credeam.”

Şi gândurile-i fugiră spre Sixt-Quintul, care nu mai era: „Bătrânul luptător a murit, în cele din urmă. Nu cumva e mai bine să mă întorc acolo? De ce nu aş relua opera începută? Acum când Sixt-Quintul nu mai este, cine mi-ar rezista?”

Şi privirea i se fixă asupra regelui, care rămăsese gânditor.

„Nu, îşi spuse ea, s-a sfârşit cu visul papesei Fausta. Sfârşit! Pentru moment. Ceea ce vreau să fac aici, nu este mai puţin măreţ ca ceea ce aş fi vrut să fac acolo. Şi cine ştie dacă astfel nu aş putea ajunge mai uşor la coroana

pontificală? Şi apoi, trebuie prevăzut totul: dacă par a renunţa la vechile ambiţii, mă vor lăsa liniştită. Bunurile mele, statele mele, asupra cărora bătrânul întinsese mâna, îmi vor fi redate. În caz de nevoie, m-aş putea întoarce în Italia, unde aş fi o suverană, nu o proscrisă. Şi fiul meu, fiul lui Pardaillan! Voi putea, în sfârşit, să-mi caut copilul fără teamă că voi atrage asupra lui atenţia ucigătoare a duşmanului meu de moarte. Comoara mea pe care am ascuns-o şi de care nu ştie decât Myrthis, a scăpat lăcomiei celui ce nu mai este. Fiul meu, cel puţin, va fi bogat.”

Şi cu un fel de mirare: „Ce-mi veni oare, de simt această dorinţă de a revedea şi îmbrăţişa micuţa făptură nevinovată? Să fie bucuria de a o şti la adăpost de orice pericol? …

În momentul în care îşi punea această întrebare, se făcu auzit glasul lui d’Espinosa:

— Şi ce gândiţi să faceţi voi, doamnă?

Oricât de înalt ar fi fost plasat d’Espinosa ca prinţ al bisericii şi mare inchizitor al Spaniei, dezinvoltura cu care-şi permitea să o întrebe asupra proiectelor sale, nu-i plăcu. Dar, nedorind să se supere în prezenţa regelui, deveni cât mai rece cu putinţă şi întrebă la rândul ei:

— Cu privire la ce?

— În problema noului papă.

— Ah, făcu Fausta cu un aer total nepăsător şi de ce m-ar interesa această succesiune?

D’Espinosa o fixă, în timp ce-i vorbea rar, cu o insistenţă care era plină de ameninţări:

— Oare nu cumva voi, doamnă, aţi încercat o tentativă, al cărui insucces v-a condamnat la moarte? N-aţi fost voi, timp de luni îndelungate, prizoniera celui ce v-a învins şi despre a cărui moarte tocmai aţi fost anunţată? Nu găsiţi potrivit momentul pentru a vă relua planul abandonat atunci?

— Vă înţeleg, cardinale, dar liniştiţi-vă. Acele proiecte nu mă mai atrag. Am renunţat la ele. Succesorul papei Sixt nu mă va vedea ridicându-mă în calea lui.

— În aşa fel, doamnă, încât această moarte nu schimbă nimic din convenţia noastră. Nu aveţi intenţia să vă înapoiaţi în Italia, la Roma?

— Nu, cardinale, rămân aici.

Şi întorcându-se spre rege, care părea că urmăreşte corida, dar care în realitate asculta cu atenţie:

— Cel puţin dacă regele nu mă goneşte.

Filip o privi cu un aer mirat.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, d'Espinosa răspunse pentru el:

— Regele nu vă va goni doamnă. Nu sunteţi voi steaua cea mai de preţ a curţii sale? În aşa fel, încât, îndrăznesc să vă asigur, Maiestatea Sa vă va păstra pe lângă ea cât mai mult posibil.

Cea mai sensibilă ureche nu ar fi sesizat nici ironia, nici ameninţarea din aceste cuvinte rostite cu o galanterie rafinată în aparenţă.

Dar Fausta nu se lăsă înşelată şi urmărind cu o privire rece silueta-i înaltă în faţa căreia toţi se înclinau, gândi, cu un surâs pe buze: „Hai, dă ordinul să fiu reţinută la Sevilla până când papa va fi ales după gustul tău. Fără să ştii, îmi faci jocul, aşa cum mi-l faci debarasându-mă de Montalta şi de Sfondrato."

Regele, avertizat de privirea lui d'Espinosa, ripostă cu amabilitate:

— Dar cum, doamnă! Gândiţi să ne părăsiţi?

— Dimpotrivă, sire, tocmai îmi manifestam dorinţa de a-mi prelungi rămânerea la curtea Spaniei şi am adăugat, numai dacă Maiestatea Să nu mă goneşte.

— Să vă gonesc, doamnă? Pe Sfânta Treime! Nici să nu vă gândiţi! Domnul cardinal chiar vă spunea acum câteva clipe că nu ne putem lipsi de voi. Fie că o vreţi, fie că nu, sunteţi prizoniera noastră. Liniştiţi-vă, totuşi, vom face tot ce este posibil, ca această captivitate să vă fie cât mai plăcută.

— Maiestatea Voastră mă copleşeşte! zise cu seriozitate Fausta şi în gând adăugă: „Prizonieră, fie! Dacă totul merge

după planurile mele, în curând tu vei fi prizonierul meu.”

În acest timp se termină şi cea de-a doua coridă fără nici un incident remarcabil şi mulţimea de servitori pregăteau arena pentru cea de-a treia, la care participa El Torero.

De fapt, aceasta era evenimentul zilei.

Şi în mulţimea care o urmărea, existau două categorii de privitori: cei pentru care corida constituia o adevărată sărbătoare şi care-i pasiona în cel mai înalt grad şi apoi aceia care aşteptau să se întâmple ceva, fie că erau afiliaţi la, societatea secretă al cărui şef era ducele de Castrana, fie că fuseseră cumpăraţi cu aur de Fausta. Toţi aceştia din urmă aşteptau un semnal care i-ar fi transformat din simpli spectatori ce erau, în actorii principali ai dramei. Aceştia, când ar fi urmat să se pună în mişcare, ar fi antrenat pe toţi aceia care nu ştiau nimic, dar care, admiratori entuziaşti ai lui El Torero, nu ar fi permis, fără proteste puternice, să se atingă cineva de idolul lor.

În rândul nobilimii, câţiva erau aceia care cunoşteau totul – tot ceea ce regele consimţise să spună, bineînţeles – toţi ceilalţi ştiau că este vorba ca El Torero să fie arestat şi că la curte exista teamă că această arestare ar putea să provoace o răscoală populară.

Şi în cele din urmă, în afara nobilimii şi a poporului, mai erau şi trupele masate de d’Espinosa în incinta pieţii şi pe străzile adiacente.

Şi soldaţii, cărora aşteptarea li se părea interminabilă, erau nerăbdători să înceapă corida, deoarece ştiau că este limita aşteptării lor.

Toate acestea explică faptul că, în timp ce arena era reamenajată, o tăcere grea, sinistră, plutea peste spectatori. Era calmul dinaintea furtunii.

Filip al II-lea era departe de a fi un sentimental. Mila, îndurarea, acestea nu existau pentru el decât în cuvinte, nu şi în sentimente. Şi asta îl făcea atât de temut. Nu avea decât o calitate: credinţa arzătoare, sinceră. Şi credinţa să nu era numai religioasă. El credea, de asemenea şi în mărirea rasei şi în superioritatea dinastiei sale.

Ei bine, această tăcere apăsătoare care se instalase deodată, după uralele voioase dinainte, era atât de impresionantă încât îl impresionară chiar şi pe rege.

Filip lăsă că privirea sa rece să alunece asupra ferestrelor unde se vedeau chipuri curioase. Acolo, nimeni nu era în pericol. Privirea-i alunecă în jos şi se opri asupra tribunelor.

Şi Filip se întrebă: „Câţi dintre ei, din toţi aceşti tineri viteji, vor mai rămâne în viaţă, ei care sunt atât de plini de forţă şi de viaţă, toţi aflaţi în neastâmpărul aşteptării? Câţi? …”

Şi ochii săi întârziară asupra tribunelor.

Pe urmă, coborând şi mai mult, privind mai departe, dincolo de barierele protectoare, de palisade şi de funii, de gărzi, archebuzieri, de soldaţi, privi spre locurile unde se afla mulţimea de burghezi şi de oameni de rând. Acolo, fiecare spectator putea deveni o victimă care ar fi plătit cu viaţa curiozitatea sa.

Şi regele Filip, străin faţă de milă, nu-şi putu stăpâni un fior şi cu spiritul tulburat îşi puse întrebarea: „Oare este drept să sacrific atâtea vieţi? Am dreptul să trimit la moarte atâţia oameni?”

Şi ceva ce aducea a sentiment uman, care îl surprinse şi pe el, cel ce se credea puternic, deasupra oamenilor, îi şterse din priviri răceala pe care până atunci o afişase.

Şi tocmai în acest moment se auzi o voce ce-i şoptea la ureche:

— Tocmai am terminat de dat ordinele necesare. Nu va putea să ne scape. Cât de curând vor fi în puterea noastră şi totul se va termina.

Regele tresări violent şi se întoarse.

În picioare, în spatele său, marele inchizitor d’Espinosa îl acoperea cu purpura costumului său de cardinal, ca o pată de sânge ce se întindea asupra sa.

Şi, ca şi cum prezenţa acestei umbre însângerate plutind deasupra sa ar fi fost deajuns să-i schimbe gândurile, lui, regelui, care în acel moment era gata să renunţe la planul său, regele reveni la vechea obsesie.

— Nu credeţi, domnule, că după noutăţile ce ne-au parvenit, ar trebui ca planurile noastre să fie amânate? Trebuie gândit bine la ce ne-ar folosi moartea acestui tânăr. Nu l-am putea exila, să-l trimitem în Franţa sau în altă parte cu opreliştea de a a mai călca în Statele noastre, sub pedeapsa cu moartea?

D’Espinosa era departe de a se aştepta la această schimbare. Totuşi nu tresări şi nu-şi manifestă nici surprinderea, nici nemulţumirea. Fără îndoială, era obişnuit să lupte împotriva orgoliosului său stăpân pentru a-l face să creadă că deciziile sale erau propriile lui idei, luate de fapt de marele inchizitor.

— Dacă ar fi vorba numai de acest tânăr, ne-am putea debarasa uşor de el, după cum aţi spus. Dar mai este vorba şi de cavalerul de Pardaillan, sire.

Fausta tresărise. Ce acces de generozitate îl încercase pe rege? Îl va graţia şi pe Pardaillan? La rândul său îl privi pe rege ca şi cum ar fi voit ca prin puterea să să-l ajute pe d’Espinosa.

Dar Filip nu se gândise să-şi îndrepte bunăvoinţa şi asupra cavalerului, încât răspunse:

— În ceea ce îl priveşte, vi-l las. Oricum, cred că s-ar putea amâna execuţia sa.

La care, cu asprime, d’Espinosa zise:

— Domnul de Pardaillan şi-a aşteptat destul pedeapsa pentru insolenţa sa. Această pedeapsă nu mai trebuie să întârzie. Orice crimă împotriva Maiestăţii Voastre trebuie pedepsită cu viaţa.

Regele dădu din cap. Nu părea convins pe deplin. Şi atunci d’Espinosa, aruncând o privire grea spre Fausta, continuă:

— Şi asta nu e totul, sire. Doamna prinţesă Fausta v-ar putea spune că nu exagerez şi că nu inventez nimic.

— Eu? făcu Fausta surprinsă. Cu ce v-ar fi utilă mărturia mea?

— Doar o ştiţi, doamnă. Nişte trădători, nişte nebuni care s-au adunat pentru a se ridica împotriva regelui lor, să răscoale ţara, să dezlănţuie războiul civil şi să-l pună pe tron pe tânărul de a cărui soartă tocmai v-aţi înduioşat, sire.

— Pe sângele lui Cristos! Cardinale, cântăreşte-ţi cuvintele! Capul vă este în joc, domnule! zise regele aproape strigând.

— O ştiu, răspunse d’Espinosa cu răceală.

— Şi ce spuneaţi? Repetaţi! scrâşni Filip.

— Spun, zise îndârjit d’Espinosa, că a fost pus la cale un complot împotriva coroanei poate chiar împotriva vieţii regelui. Spun că acest complot trebuie să aibă loc dintr-o clipă în alta, chiar aici. Spun că trebuie să aibă loc o pedeapsă exemplară, teribilă, de care să se vorbească mult timp. Spun că toate măsurile pe care le-am luat sunt pentru a înăbuşi acest complot. Şi pentru asta, apelez la mărturia prinţesei Fausta, aici de faţă.

Oricât de stăpână pe ea ar fi fost Fausta, nu se putu împiedica să nu arunce în jurul ei o privire, ca înecatul care caută o salvare.

„D’Espinosa ştie totul… gândi ea. Cum? Nu are importanţă. Poate că printre conjuraţi a fost un trădător, care pentru un titlu, sau pentru aur, nu a ezitat să ne trădeze. Voi fi arestată. Sunt pierdută, fără îndoială. De ce nu mi-am adus cu mine cei trei francezi? Cel puţin nu aş fi murit fără luptă!”

Toate aceste gânduri îi trecură prin minte cu viteza fulgerului. Totuşi, faţa-i rămase calmă şi surâzătoare. Şi regele, bănuitor, se întoarse spre ea spunând:

— Aţi auzit, doamnă? Vorbiţi! Vă cer, vorbiţi! Explicaţi-vă! Ea-şi săltă cu mândrie fruntea şi privindu-l pe d’Espinosa în ochi, spuse:

— Tot ceea ce spune domnul cardinal este expresia purului adevăr.

Cu o voce dură, regele întrebă:

— Cum se face, că ştiind acestea doamnă, nu aţi crezut de cuviinţă să ne înştiinţaţi?

Fausta ar fi împins bravada până la punctul care i-ar fi fost fatal. Deja această femeie extraordinară, al cărui curaj se manifestase în multe împrejurări, pusese mâna pe pumnalul de la cingătoare. Deja măsurase distanţa care separa balconul de caldarâm şi calculase că un salt, executat cu măiestrie, o poate salva de la o arestare imediată, deja deschidea gura pentru bravada supremă şi îşi încorda muşchii pentru saltul calculat, când, marele inchizitor, cu o voce răspicată, declară:

— Am apelat la mărturia prinţesei, fiind sigur că îmi va confirma spusele. Dar nu am spus că o suspectăm, nici că ar fi fost amestecată în complot, un complot prostesc, destinat unui eşec sigur (şi apăsă pe aceste ultime cuvinte). Dacă prinţesa n-a vorbit, este pentru că nu o putea face fără a-şi dezice onoarea. Mai mult, ea cunoştea că eu ştiu totul şi a gândit, pe bună dreptate, că-mi voi face datoria.

Cuvintele care i-ar fi grăbit sfârşitul, nu mai ieşiră din gura Faustei, picioarele i se destinseră şi mâna i se ridică de pe pumnal, în timp ce, cu un semn al capului, aproba spusele cardinalului, la care gândea: „De ce d’Espinosa mă salvează? A vrut doar să mă avertizeze? Trebuie să ştiu şi o voi şti”.

Liniştit de spusele lui d’Espinosa, regele catadicsi să se scuze în acest fel:

— Scuzaţi-mi vioiciunea, doamnă dar cele spuse de marele inchizitor au fost aşa de extraordinare, de neconceput, că mă îndoiam de toate şi de toţi.

Fausta se mulţumi să primească scuzele regale cu un semn al capului de o supremă indiferenţă. În ceea ce-l priveşte pe d’Espinosa, acesta reluă cu o voce puternică:

— Şi acum, sire, când v-am dezvăluit adevărul, acum când v-am arătat ce complotează aceşti bravi de a căror soartă v-aţi milostivit, acum ar trebui, conformându-mă voinţei regelui, să anulez ordinele date, să le las libertatea de a acţiona.

Şi, fără a aştepta răspuns, se îndreptă cu paşi mari spre ieşire.

— Opriţi-vă, cardinale! strigă regele.

D’Espinosa aştepta tocmai acest ordin. Era sigur că stăpânul său îl va da. Fără grabă, fără bucurie, fără a părea triumfător, se întoarse liniştit, cu un tact admirabil, fără să arate nici grabă, nici încetineală şi, foarte calm, ca totdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi reluă locul în fotoliul din spatele regelui.

— Domnule cardinal, zise Filip cu voce tare pentru a se face auzit de toţi cei din jur, sunteţi un bun slujitor şi niciodată nu vom uita serviciul pe care ni l-aţi făcut astăzi.

D’Espinosa se înclină adânc. Obţinuse reparaţia pe care o aştepta.

— Să înceapă corida acestui El Torero, atât de lăudat, adăugă regele. Sunt curios dacă individul merită reputaţia pe care şi-a făcut-o în Andaluzia.

Capitolul 10

Triumful lui Chico.

El Torero era în arenă. În mâna stângă avea capa de satin roşu, în mâna dreaptă îşi ţinea spada de paradă.

Capa era o capă specială, de dimensiuni reduse. În ceea ce priveşte spada, până în această zi nu o folosise niciodată şi care, în ciuda aparenţelor, era o armă minunată, flexibilă şi rezistentă, ieşită din atelierele unuia din cei mai buni armurieri din Toledo.

În apropierea sa se aflau cele două ajutoare şi Chico. Toţi patru se aflau în apropierea porţii prin care intraseră şi El

Torero stătea de vorbă cu Pardaillan, care-şi manifestase dorinţa să asiste la coridă din acel loc, pentru ca în caz de pericol să poată interveni.

În apropierea acestei intrări, culoarul era năpădit de o mare mulţime de oameni care păreau a face parte din cei angajaţi cu această ocazie.

Nici Pardaillan, nici El Torero nu acordară nici cea mai mică atenţie acestora, care, fără îndoială, acolo trebuiau să se găsească.

Sosind momentul începerii, El Torero strânse mâna cavalerului şi păşi spre centrul arenei, cu faţa spre uşa din spatele căreia trebuia să apară taurul. Cele două ajutoare ale sale şi pajul său (Chico), care nu mai trebuiau să părăsească din acel moment toreadorul, se aşezară în spatele lui.

De cum îşi luară locul în arenă şi cum taurul putea să iasă dintr-o clipă în alta, toţi cei ce se mai găseau încă la faţa locului se grăbiră să părăsească arena, spre amuzamentul tribunelor.

Curtenii ştiau că El Torero este condamnat. Şi atunci când silueta sa elegantă se detaşă, singură, în mijlocul arenei, în loc să-l primească cu strigăte încurajatoare, să-l îndemne la luptă, cum făceau de obicei, o tăcere de moarte cuprinse arena.

Tăcerea care se întindea în rândurile nobililor, zăpăci la început oamenii de rând. Dar apoi, dragostea lor pentru El Torero fu mai tare şi, apoi, mai era şi indignarea de a-l vedea aşa de rău primit şi, mai mult, dorinţa de a-i răzbuna, în felul lui, de ceea ce ei considerau un ultragiu la adresa lor, lipsa de respect faţă de El Torero.

Acesta, nemişcat în mijlocul arenei, simţi ostilitatea surdă dintr-o parte, ca şi iritarea ce venea din partea celorlalţi. Avu un surâs dispreţuitor, dar orice s-ar spune, această primire, cu care nu era obişnuit, i se păru penibilă.

Ca şi cum ar fi ghicit ce e în sufletul lui, poporul se linişti şi mai întâi se făcu auzită o rumoare surdă care, din ce în ce

se întărea, se împrăştia din aproape în aproape, ca în final să izbucnească în tunete de aclamaţii delirante. Acesta a fost răspunsul maselor la tăcerea nobililor.

Întărit de această manifestaţie de simpatie, El Torero întoarse spatele tribunelor şi lojei regale şi salută cu o mişcare elegantă a spadei pe cei care-i dovedeau atâta simpatie. După care, întorcându-se cu faţa spre loja regală, cu un gest larg îl salută pe rege, care, ca un păstrător rigid al etichetei, se văzu obligat să-i reîntoarcă salutul celui care, poate, peste câteva momente urma să moară. Şi o făcu cu atât mai rece, cu cât sesizase afrontul adus de El Torero care salutase mai întâi poporul şi apoi pe el, regele.

Gestul lui El Torero, premeditat cu răceală, care demonstrase din partea lui o rară îndrăzneală, nu fu înţeles decât de rege şi de curtenii săi, care, firesc, făcură să se audă un murmur de dezaprobare. Aceasta fu de ajuns mulţimii, care-şi înteţi aclamaţiile. Şi-i fu de ajuns şi lui Pardaillan care, găsind ocazia pentru încă o bravadă, strigă în mijlocul atenţiei generale:

— Bravo, don César!

Şi El Torero răspunse acestei aprobări, preţioase pentru el, cu un surâs semnificativ.

Micul incident care ar fi trecut neobservat în zilele noastre, avea în acele zile o importanţă considerabilă. Nimeni nu era mai orgolios ca un gentilom spaniol.

Regele fiind primul dintre gentilomi, sfidarea sa ori insultarea regelui, ar fi însemnat insultarea tuturor gentilomilor. Era o mare crimă ce se cerea pedepsită pe loc.

Ori, acest aventurier, acest El Torero, care nu avea măcar un nume, a cărei nobleţe nu ţinea decât de profesia sa de ganadero, care pe atunci înnobila, acest mizerabil şi-a permis să-l umilească pe rege. Şi această mulţime de bădărani care se afla pe treapta cea mai de jos şi-a permis să-l sprijine şi să-i sublinieze cu uralele lor insolente, obrăznicia. Şi în fine, aventurierul francez îi vine în ajutor.

Pe Sfânta Fecioară! Pe Sfânta Treime! Pe sângele lui Cristos! Asta era de neiertat şi trebuia spălat în sânge. Dacă o diversiune nu se producea încă, deoarece curtenii, îmbulzindu-se cu spada în mână, gata să atace poporul şi răzmeriţa care urma să aibă loc, nu intra în vederile lui d'Espinosa, dacă această diversiune încă nu se produsese, asta se datorase numai prezenţei lui Chico, fără ca acesta s-o ştie.

În lipsa oricărui alt merit, talia sa minusculă era cunoscută de toată Sevilla. Dar dacă, sub zdrenţele sale, frumuseţea naturală şi armonia perfectă a formelor sale miniaturale atrăsese atenţia unei artiste desăvârşite ca Fausta, care declarase că este frumos, vă închipuiţi cu uşurinţă ce efect puteau să producă farmecele sale subliniate de somptuozitatea costumului ce-l îmbrăca acum şi pe care-l purta cu o eleganţă şi o uşurinţă desăvârşită. Trebuia să fie remarcat. Şi era.

Spusese cu naivitate că vrea să-şi onoreze stăpânul. Şi o făcu, într-adevăr. Şi ceea ce era peste poate, fu aceea că reuşi să cucerească aprecierea unui public zeflemitor şi sceptic, care nu aprecia decât forţa şi vitejia.

Pentru a îndepărta furtuna care era gata să izbucnească, a fost de ajuns doar o voce, care, de nu se ştie de unde, strigă:

— Dar este Chico!

Şi toţi ochii se îndreptară spre el. Şi nobilii sau oamenii de rând, aflaţi pe punctul de a se încăiera, îşi uitară duşmăniile şi, uniţi în sentimentul de admiraţie a ceea ce este frumos, se înţeleseră în unanimitatea admiraţiei lor.

Primul impuls fiind dat de vocea necunoscută, regele binevoi să surâdă la graţioasa apariţie a tânărului şi exclamaţii admirative izbucniră din toate părţile. Nobilele doamne care se extaziau, nu erau nici ultimele, nici mai puţin înflăcărate. Şi cuvintele ce se desprindeau cel mai des de pe buzele lor, erau aceleaşi:

— Ce păpuşă! Ce păpuşă micuţă! Păpuşă adorabilă! Niciodată Chico n-ar fi visat la un asemenea succes. Niciodată nu sperase la o asemenea sărbătoare. Căci, în ciuda celor douăzeci de ani ai săi, era totuşi, din acest punct de vedere, un copil. În mintea lui, un singur gând, mereu acelaşi, trecea cu încăpăţânare: „Oh! Dacă micuţa mea stăpână ar fi fost aici! Dacă ar fi văzut şi auzit totul!”

Şi totuşi, micuţa Juana se afla acolo, pierdută în mulţime îl vedea pe Chico, chiar dacă acesta n-o putea remarca.

Era acolo şi vedea şi auzea tot ce se spunea, toate complimentele care cădeau cu nemiluita asupra prea timidului său amorez. Şi vedea frumoasele buze ale nobilelor doamne care se extaziau. Şi mai vedea foarte bine ceea ce nu vedea naivul Chico, adică ocheadele languroase pe care aceleaşi frumoase doamne nu îndrăzneau să le arunce de-a dreptul asupra victimei lor.

Împodobită ca o madonă, ea îl întâlnise pe Pardaillan, care, fără a părea că observă îmbujorarea şi încurcătura sa, de altfel destul de vizibile, o luase de mână şi o introdusese în mica încăpere care-i aparţinea numai ei şi în care rămaseră singuri.

Ce-i spusese Pardaillan micuţei Juana care era destul de emoţionată? Poate numai urmarea evenimentelor ne-o va aduce la cunoştinţă. Destul că, pentru început, putem spune că această conversaţie a fost destul de lungă şi că mica Juana, atunci când ieşi din încăpere, avea ochii roşii.

Discuţia sa cu Pardaillan nu-i schimbă intenţia să asiste la corida. Aşa că, la momentul potrivit, îi ceru bătrânei Barbara să o însoţească. Şi aceasta izbucni imediat:

— Să mergi la coridă, dumneata, o domnişoară! Pe Sfântă Barbara, patroana mea, se poate să-mi audă urechile o cerere aşa de necuviincioasă. Spune-mi, este locul unde să meargă o tânără fată care se respectă?

Fără să se supere, Juana îşi menţinu cererea, adăugând că, deoarece nu avea dreptul la unul din locurile rezervate, va trebui să se amestece în mulţime şi că, dacă Barbara

refuză să o însoţească, se va duce singură. La care matroana nu ezită să bombănească:

— Să se ducă singură printre oamenii ăia. Şi la ce mai sunt buni servitorii, încă în putere, slavă Domnului, capabili să facă să fie respectate tinerele lor stăpâne şi la nevoie, chiar să le apere. Sunt oare eu aşa de bătrână şi neputincioasă încât nu aş putea să vă apăr? Pe bunul Dumnezeu! Ori merg cu dumneata, ori nici nu pleci de acasă. Şi dacă cineva nu-ţi va arăta respectul cuvenit, lasă atunci pe Barbara, pe care dumneata o consideri prea bătrână pentru a te însoţi.

În felul acesta ajunse tânăra, însoţită de bătrâna ei doică, să se amestece în mulţime. Juana, mai puţin norocoasă decât Giralda, nu reuşise să pătrundă până în primele rânduri. Nu avea nici un scăunel ca să se aşeze, nici o bancă pe care să se urce, ea, care era aşa de micuţă. Nu putea să vadă nimic. Nu cunoştea nimic din peripeţiile celorlalte coride decât din comentariile celor din jur, dar se afla acolo.

În acest fel văzuse, dacă putem spune aşa, temerara intervenţie a lui Pardaillan şi inima-i bătu puternic. Dar, la amintirea cuvintelor pe care acesta i le spusese chiar în această dimineaţă, îşi înclină cu tristeţe capul ca pentru a spune: „Să nu ne mai gândim la asta.”

Şi atunci când vocea necunoscută strigă: „Dar este Chico!” inima începu să-i bată ca şi pentru Pardaillan. De ce? Nu ştia. Ar fi vrut să vadă. Dar degeaba se ridică în vârful picioarelor, degeaba sărea, nu reuşea să-l vadă pe omuleţ.

Şi totuşi auzea aclamaţiile adresate lui Chico. Lui Chico! Dacă i-ar fi spus cineva acest lucru cu câteva minute mai înainte, nu l-ar fi crezut.

Şi atunci voi să-l vadă pe Chico cu orice preţ. Pe acest Chico ce se vădea aşa de frumos, viteaz, aşa de îndrăzneţ, în superbul şi luxosul său costum – cel puţin aşa-l descriau atâtea nobile doamne – încât i se părea că nu e vorba de Chico al ei, păpuşa ei vie pe care o învârtea după bunul său plac. Îi părea că este vorba de altcineva, că este vorba de o

greşeală. Şi nervoasă, neliniştită, supărată, fără să ştie de ce şi cum, gata să izbucnească în hohote de râs sau de plâns, strigă:

— Dar saltă-mă odată, ca să pot vedea şi eu! …

Cu o voce aşa de schimbată şi pe un ton atât de violent, încât bătrâna ei doică, uimită, uită pentru prima oară în viaţa ei să mai bombăne, o prinse în braţe şi cu o forţă pe care nu o puteai bănui, întărită poate şi de nelinişte, deoarece îşi dădea seama în mod confuz că un lucru anormal şi extraordinar se întâmpla în sufletul tinerei, o ridică şi o menţinu deasupra mulţimii, aşezată pe umărul ei robust.

Şi astfel Juana reuşi să-l vadă pe micul Chico în toată splendoarea sa. Îl privi cu toată atenţia de parcă n-ar fi fost acelaşi Chico cu care crescuse împreună, acelaşi Chico, căruia ei îi făcea plăcere, inconştient, să-l facă să sufere, considerându-l ca pe un lucru al ei, ca pe o jucărie cu care-ţi poţi permite orice.

Şi totuşi, era acelaşi. Nu avea nimic schimbat, dacă nu punem la socoteală costumul şi aerul său îndrăzneţ şi decis pe care nu-l mai văzuse la el. Dacă Chico era acelaşi, înseamnă că ceva se schimbase în ea şi nici măcar nu bănuia. Poate! …

Dar mica Juana nu-şi dădea seama şi cum cuvântul păpuşă se auzea de pe toate buzele frumoaselor doamne, fără să mai audă ce mai zic acestea, cu o privire mânioasă şi sfidătoare la adresa acestora, atât de nobile şi totuşi atât de neruşinate, strigă furioasă:

— E a mea păpuşa asta! Numai a mea!

Şi cum obişnuia să tropăie din picioare în momentele sale de mânie, micuţele-i picioruşe, atât de cochet încălţate, atârnând în gol, începură să bată în cadenţă pântecul bătrânei doice, care neştiind ce-i venise şi totuşi nelăsând-o jos, începu să bombăne:

— Hei! Hei! Stăpână! Pentru Dumnezeu, ce ai? Ce-ţi veni? Calmează-te, copilul meu, sau vrei să-i spargi pântecul

bătrânei tale doici?

Dar copilul nu o auzea. Şi cum aceasta îi strigase mânioasă: „Ia-mă în braţe!”, tot atât de mânioasă îi strigă acum:

— Dar lasă-mă odată jos! Nu mai vreau să le văd pe neruşinatele astea! Simt că înnebunesc!

Şi bătrâna, cu gura căscată, aiurită, hotărâtă, nu putu decât să asculte mecanic, fără să scoată un cuvânt, într-atât de mare-i era surprinderea şi un moment o privi pe Juana cu o nelinişte vizibilă, deoarece i se părea că nu este în toate minţile.

Pentru a pune capac la toate şi pentru a o aiuri şi mai rău pe bătrână, doar ce puse picioarele pe pământ că îşi înşfăca doica de mână şi începu s-o târască în urma ei, zicând, cu vocea întretăiată de suspine:

— Vino! Să plecăm de aici! Să plecăm! Nu mai vreau să rămân un minut aici! Nu mai vreau să văd, nici să aud.

Şi cu o inconştienţă care aproape o doborî pe bătrâna Barbara, adăugă:

— Blestemată să fie ideea pe care ai avut-o să mă aduci la corida!

Şi astfel, mica Juana nu văzu finalul coridei. Astfel că, fără îndoială, scăpă din învălmăşeala care ar fi urmat şi în care şi-ar fi riscat viaţa, astfel scăpă de la moartea care plutea asupra mulţimii de curioşi.

Capitolul 11

Trăiască regele don Carlos.

Şi taurului i se dădu drumul.

La început, ca aproape totdeauna, orbit de lumina strălucitoare care urma brusc întunericului din care ieşea, se opri nehotărât, sorbind aerul, lovindu-şi coastele cu coada şi agitându-şi capul.

El Torero îi lăsă timpul să-şi revină, apoi făcu câţiva paşi în întâmpinarea sa, întărâtându-l cu vorbe şi agitând capa desfăşurată.

Taurul nu aşteptă altă invitaţie. Această bucată de satin roşu îi atrase imediat privirile şi se repezi, cu capul în jos, drept spre ea. A fost un moment de nespusă nelinişte în rândul celor ce nu-i doreau moartea. Pardaillan însuşi, emoţionat de tragica măreţie a acestei lupte inegale, urmărea cu pasiune fazele paselor ce se succedau.

El Torero, care părea înfipt în pământ, aştepta şocul, fără să se mişte, fără să se facă un gest. În momentul în care taurul ar fi urmat să-l ia în coarne, deplasă capa spre dreapta. Minune, taurul urmări bucata de satin pe care o lovi. În trecere se frecă, de El Torero.

În secunda următoare, spectatorii cu sufletul la gură, îl văzură pe don César care, cu capa răsucită în jurul mijlocului, se retrăgea foarte liniştit.

Un tunet de aclamaţii salută această lovitură îndrăzneaţă, executată cu sânge rece şi cu o stăpânire de şine de necrezut. Chiar şi curtenii, uitară totul şi aplaudară. Însuşi regele nu putu să-şi reţină un gest de încântare.

Taurul, stupefiat că nu lovise decât în gol, se aruncă din nou asupra omului. Acesta, ţinând capa întinsă, îi întoarse spatele şi începu să meargă liniştit înaintea lui.

Animalul lovi furios în dreapta, dar nu întâlni decât stofa. Se întoarse şi lovi în stânga. El Torero, cu o serie de mişcări ale corpului, evita loviturile şi-i oferea drept ţintă numai capa. Apoi începu să meargă în semicerc şi taurul urma tangenta acestor semicercuri fără a reuşi să atingă altceva decât momeala ce i se arăta.

Aclamaţiile deveniră delirante. Amatorii coridelor moderne să nu surâdă dispreţuitor şi să nu murmure. Acest El Torero minunat, nu săvârşea, la urma urmei, decât ceea ce, în zilele noastre, până şi ultimul toreador ar fi în stare să facă.

Dar să ne amintim că toate acestea se întâmplau cu trei secole înainte şi regulile tauromachiei moderne nu fuseseră inventate încă.

În orice caz, pasele lui El Torero, necunoscute în acea vreme, regăsite câteva secole mai târziu, aveau farmecul noutăţii şi puteau, pe bună dreptate să stârnească entuziasmul mulţimii.

Taurul, surprins să vadă că nici o lovitură de-a sa nu reuşea, se opri un moment, părând a reflecta. Apoi îşi ciuli urechile, scurmă furios nisipul cu copita şi se dădu înapoi pentru a-şi lua avânt.

El Torero desfăşură capa, puţin în faţă şi în afara liniei corpului. Şi în acelaşi timp, se aşează chiar în faţa taurului, cât mai aproape de el şi înaintând cu un picior, provocă animalul.

În momentul în care taurul, după ce fixase ţinta plecându-şi capul, se pregătea să lovească, El Torero coborî brusc capa, făcând-o să descrie un semicerc. În acelaşi timp, se găsea în afara loviturii oferindu-i loc de trecere printr-o simplă flexiune a bustului, fără a-şi mişca picioarele.

Şi taurul, urmărind capa, trecu doar atingându-l uşor. El Torero făcu atunci o jumătate de întoarcere, găsindu-se din nou în faţa animalului.

Numai că, de această dată, ţinea în vârful spadei sale buchetul de panglici pe care-l culesese la trecerea taurului.

Şi atunci, mulţimea mută de teamă, lăsă să i se vadă bucuria şi privind-o, ai fi putut crede că fusese cuprinsă deodată de nebunie. Unii strigau, alţii aplaudau, aici se auzeau hohote de râs, dincolo suspine convulsive.

Toate aceste manifestări diverse şi violente, erau rezultatul reacţiei ce se produsese. Şi anume, tot timpul cât El Torero, după ce îi provocase furia, aşteptând atacul animalului fără să dea un pas înapoi, spaima-i cuprinse pe spectatori într-atât, încât puteai crede că viaţa se concentrase toată în ochii lor neliniştiţi, injectaţi, care urmăreau pasionaţi mişcările violente ale brutei, care ea singură ataca, în timp ce omul, bravând-o, evita loviturile în ultima clipă.

În loja regală, oricât de puternică i-ar fi fost ura împotriva aceluia care-i reamintea de dezonoarea lui de soţ, regele, în tot acest timp, îşi trăda emoţia prin contractarea maxilarelor şi printr-o paloare neobişnuită.

Fausta, sub nepăsarea ei aparentă, nu putea să nu tremure la gândul că un pas greşit, o secundă de neatenţie, putea să aducă moartea tânărului în care ea îşi pusese atâtea speranţe şi ambiţii.

Singur d'Espinosa rămase la fel de calm. N-ar fi drept să nu spunem că, în timpul lungilor clipe în care omul aştepta şi suporta atacurile furioase ale brutei, toţi nobilii care ştiau că El Torero este condamnat la moarte, înălţau rugi pentru viaţa lui, pentru a scăpa atacurilor furioase ale taurului.

Şi apoi, deodată, acest acces de nebunie de care fu cuprinsă mulţimea, se transformă în admiraţie frenetică, într-un entuziasm debordant, delirant, de nedescris.

Dar nu era sfârşitul.

El Torero culesese trofeul. Era învingător şi se putea retrage. Dar se ştie că, dacă el ucidea taurul, se considera obligat să-l scoată din arenă, el singur, cu propriile-i mijloace.

Încă nu fusese spus totul. Printr-o mulţime de pase, de o mare varietate, trebuia să încolţească taurul în faţa porţii de ieşire. Pentru asta, el însuşi trebuia să se aşeze înaintea acestei porţi şi să convingă animalul să se mai arunce o ultimă oară asupra lui.

Când primea, fără a da înapoi, un singur pas, atacurile brutei păcălită de capă, se afla în mijlocul arenei. Avea posibilitatea de a se retrage, era o speranţă. Aici, în faţa porţii, orice retragere era imposibilă. Nu putea să fenteze decât la stânga ori la dreapta. Dacă cel însărcinat cu deschiderea porţii prin care, dus de elan, trebuia să iasă taurul, ar fi întârziat o secundă, ar fi fost un om mort. Era momentul cel mai critic al coridei.

Mulţimea cunoştea asta. Se respira adânc, se refăceau forţele în vederea suportării emoţiilor puternice ale

finalului coridei.

Odată scos taurul din arenă, El Torero avea dreptul să depună trofeul la picioarele doamnei pe care o alegea, nu înainte. Aşa hotărâse el însuşi.

Această satisfacţie, câştigată cu greu, de această dată îi va fi refuzată, deoarece era momentul ales pentru arestarea sa.

Şi astfel că, în timp ce-şi risca viaţa cu o vitejie nepăsătoare, numai pentru satisfacţia îndeplinirii până la capăt a sarcinii ce şi-o asumase, de a scoate taurul din arenă, în acest timp trupele lui d'Espinosa primeau ultimele dispoziţii în vederea evenimentului ce urma să aibă loc.

Galeria circulară era din nou plină. Şi nu de mulţimea gentilomilor de această dată, ci de numeroşi soldaţi, înarmaţi cu archebuze menite a ţine la respect răsculaţii, dacă ar fi fost să fie o răscoală.

Toate trupele se masaseră în partea opusă tribunelor, adică acolo unde se afla mulţimea orăşenilor. Se înţelege de la sine că tribunele fiind ocupate de invitaţi nobili, cu grijă aleşi şi asupra cărora marele inchizitor nu avea nici o bănuială putând conta pe ei, nu era necesar să fie supravegheate. Bineînţeles că erau păzite de cei ce le ocupau în acest moment şi care puteau deveni la nevoie combatanţi.

Tot efortul era îndreptat, în mod logic, spre locul în care putea izbucni revolta şi acolo, ofiţeri şi soldaţi se îngrămădeau călcându-se pe picioare, aşteptând în tăcere semnalul convenit pentru a pătrunde în arenă devenită astfel câmp de luptă.

Dacă ar fi avut loc o revoltă, mulţimea s-ar fi lovit în primul rând de soldaţii înarmaţi şi protejaţi de căşti şi platoşe, fără a-i socoti pe cei ce ocupaseră străzile adiacente şi principalele case din piaţă, însărcinaţi s-o atace pe la spate. Prin acest dispozitiv, mulţimea era prinsă între două focuri.

Oamenii însărcinaţi cu arestarea, nu aveau, decât să ducă condamnatul spre tribune, unde nu se găseau decât aliaţi.

Aceste mişcări de trupe se efectuau chiar în momentul în care, El Torero, fără să ştie, îl favoriza prin atragerea atenţiei generale asupra sa, atenţie concentrată asupra paselor îndrăzneţe pe care le executa pentru a aduce în faţa porţii de ieşire taurul obosit de acum.

Pardaillan se afla în partea tribunelor, adică în partea opusă aceleia în care trupele luau poziţie. Văzu foarte bine mişcarea şi schiţă un surâs zeflemitor.

La începutul coridei lui El Torero, nu era decât un număr mic de muncitori şi ajutoare care fuseseră angajaţi pentru diversele nevoi ale spectacolului şi cărora cavalerul nu le dăduse prea mare importanţă. Dar cu cât trecea timpul şi corida se apropia de sfârşit, fu frapat de metamorfoza care părea că-i transformă pe aceşti muncitori.

Erau cu toţii cam cincisprezece şi până atunci se purtaseră, conform condiţiei lor, cu modestie, ocupaţi de uneltele lor, gata, se părea, să acţioneze în caz de nevoie. Şi iată că acum, se transformau arătând figuri energice, hotărâte şi se arătau în atitudini care trădau o condiţie superioară celei pe care o afişaseră până atunci.

Deodată, gentilomi apăruţi nu se ştie de unde, aproape că invadară acea parte a galeriei, masându-se în apropierea porţii, amestecându-se cu falşii muncitori cu care păreau că se înţeleg de minune.

Curând, poarta se găsea păzită de aproape cincizeci de oameni care păreau a asculta de un ordin ocult.

Şi deodată, Pardaillan auzi zgomotul înăbuşit al mai multor fierăstraie şi văzu că unii dintre aceşti ciudaţi muncitori erau ocupaţi să taie stâlpii barierelor.

Înţelese că oamenii, considerând poarta prea îngustă, făceau o breşă în palisade, în timp ce ceilalţi încercau să mascheze această activitate.

Privi cu atenţie pe cei ce-l înconjurau şi cu acea memorie ce-i era caracteristică, recunoscu câteva figuri pe care le zărise la reuniunea pe care o prezidase Fausta. Atunci înţelese totul.

Dumnezeule! gândi cu satisfacţie, iată garda de onoare pe care Fausta a destinat-o viitorului rege al Spaniei, sau eu mă înşel. Haida de, micul meu prinţ va fi bine păzit şi cred că se va descurca de minune în cursa în care s-a aruncat inconştient. Oamenii ăştia, la momentul, potrivit, vor dărâma palisadele pe care tocmai le taie şi în acelaşi timp, îl vor înconjura pe cel pe care au misiunea să-l salveze. Totul merge bine.

Totul mergea bine pentru El Torero. Pardaillan ar fi trebuit să se întrebe dacă şi pentru el totul mergea la fel. Dar nu se gândi la asta.

Contrar multor oameni care-şi acordă o importanţă pe care nu o au, eroul nostru era poate singurul care nu-şi cunoştea valoarea reală. Aşa era el făcut.

„Totul merge bine” îşi spuse el, gândindu-se la El Torero şi gândind astfel, nu se mai interesă de ce se întâmplă în jurul său, pentru a admira minunatele pase, executate cu îndrăzneală şi sânge rece de don César, ajuns în momentul critic al coridei, adică în momentul în care se afla lipit de poarta de ieşire, în faţa căreia reuşise să atragă taurul, care, din clipă în clipă urma să se arunce pentru ultima oară asupra lui, ca să devină prizonierul strâmtului ţarc amenajat special.

Cel puţin dacă El Torero evita lovitura şi nu plătea cu viaţa în ultimul moment îndelungata-i temeritate.

Era într-adevăr sfârşitul. Câteva minute şi se va cunoaşte totul. Omul va ieşi învingător în lunga sa luptă, sau va muri.

Privirile tuturor erau îndreptate asupra lor. Nu mai puţin a lui Pardaillan.

Şi deodată, avertizat de o misterioasă intuiţie, se întoarse şi zări la câţiva paşi de el pe Bussi-Leclerc, care, cu un surâs urât, îl privea ca pe o pradă uşoară.

„Pe bunul Dumnezeu, murmură Pardaillan, ce bine că ochii acestui Leclerc nu sunt două pistoale, altfel, bietul de mine aş fi căzut trăsnit.”

Dar evenimentele, oricât de mici ar fi fost în aparenţă, căpătau în ochii lui Pardaillan o semnificaţie pe care încerca să o găsească pe loc.

„De fapt, îşi spuse el, de ce Bussi-Leclerc şi-a părăsit fereastra pentru a ajunge aici? Nu este, aşa cred, doar pentru a mă privi. Oare să vină să-mi ceară revanşa după care aleargă de atâta timp?”

Monologând astfel, cu o privire îl scrută pe Bussi-Leclerc şi de la spadasin privirea-i lunecă spre cei ce-l înconjurau şi atunci tresări.

„Iată deci, murmură el cu un surâs ironic, acest brav Bussi-Leclerc a venit în fruntea unei companii întregi… Asta-i dă lui atâta siguranţă.”

Aproape imediat, cu o mică încruntare, îşi spuse: „Cum se face că Bussi-Leclerc se află în fruntea unei companii de soldaţi spanioli? Nu cumva vine să mă aresteze?”

Şi în acelaşi timp, cu un gest maşinal îşi potrivi centura şi se asigură că spada îi iese uşor din teacă, fiind gata pentru orice.

După cum se vede, îi trebuise destul timp pentru a observa că şi el, ca şi El Torero, erau în aceeaşi încurcătură. De acum, mintea-i lucra cu febrilitate şi se aştepta la orice.

În acelaşi timp izbucniră tunete de urale şi de aclamaţii, salutând victoria lui El Torero. Taurul se lăsase păcălit pentru ultima oară de capa miraculoasă şi acum se găsea închis în boxa amenajată special, în spatele porţii care se închisese şi care-i interzicea revenirea în arenă.

El Torero se întoarse spre mulţimea care-l salută cu aclamaţii delirante, o salută cu spada şi se îndreptă spre locul în care, încă de la începutul coridei, o zărise pe Giralda, pentru a-i aduce omagiul trofeului cucerit.

În acel moment, bariera căzu, împinsă cu violenţă tocmai în apropierea lui Pardaillan şi cei cincizeci de oameni, gentilomii şi falşii muncitori, care nu aşteptau decât acest moment, invadară arena, ca şi când ar fi fost mânaţi de entuziasm, dar de fapt pentru a-l proteja cu corpurile lor.

Şi tot în acel moment, soldaţii masaţi în galeria circulară, îşi părăseau locurile şi se maşau în coloane lungi, cu fitilul aprins la archebuză, gata să deschidă focul asupra mulţimii surprinse de desfăşurarea evenimentelor.

Acum, un ofiţer, în fruntea a douăzeci de soldaţi, se îndreptă spre El Torero.

Dar acesta, copleşit de cei ce-l înconjurau, cu toată rezistenţa înverşunată ce o depunea, deoarece nu înţelegea ce se întâmpla, era antrenat în direcţia opusă celei în care voia să meargă.

Astfel încât, ofiţerul care se gândise că va avea de-a face cu un singur om pe care aveau ordinul să-l aresteze, ofiţerul, care găsise că este ridicol să meargă cu douăzeci de oameni pentru a aresta unul singur, începu să înţeleagă că misiunea să nu este chiar atât de uşoară cum i se păruse la început şi de-abia acum se găsi în ridicola situaţie de a alerga după un grup compact, de două ori mai numeros decât oamenii săi şi care, întorcându-i spatele, nu păreau dispuşi să se lase.

Văzând că cel care trebuia să fie arestat îi scăpa printre degete, ofiţerul, palid de furie, neştiind la ce experienţă să recurgă pentru a-şi îndeplini misiunea, convins că toată lumea trebuie să aibă, aşa cum avea el, respect faţă de autoritatea pe care o reprezintă, ofiţerul începu să strige cu o voce de stentor:

— În numele regelui! … Opriţi-vă!

Spunând asta, crezu că nu-i rămâne decât să întindă mâna pentru a-şi apuca prizonierul.

Din nefericire pentru el, indivizii din faţa sa nu aveau simţul respectului faţă de autorităţi, astfel că nu se opriră deloc.

Mai mult, la cererea brutală a ofiţerului, care acum îşi smulgea mustaţa de furie, ei răspunseră cu un strigăt neaşteptat care-l atinse ca o palmă violentă pe regele ce asista nepăsător la scenă:

— Trăiască don Carlos!

Acest strigăt, la care nimeni nu se aştepta, căzu asupra oamenilor regelui că o măciucă.

Şi ca şi cum acest strigăt n-ar fi fost decât semnalul, în aceeaşi clipă mii de voci strigară, precizând:

— Trăiască regele Carlos! Trăiască regele nostru!

Şi cum neştiutorii se priveau înspăimântaţi şi surprinşi, ca şi nobilii care ştiau, vestea că vor să-l aresteze pe El Torero se răspândi ca o dâră de pulbere, zburând din gură în gură. Dar Carlos, cine era acest rege Carlos care era aclamat? Şi li se explică: Carlos era însuşi El Torero.

Da, El Torero, idolul Andaluziei, era fiul regelui Filip, care-l urmărea cu ura sa. Şi atunci, un ultim efort şi ar fi avut un rege mai uman, un rege care, trăind şi suferind în mijlocul oamenilor va şti să înţeleagă nevoile, să cunoască mizeria şi va şti să-i compăti-mească, mai mult, să-i ajute.

Toate acestea, pe care noi le explicăm atât de greoi, mulţimea o află aproape instantaneu. Şi ca să le dăm dreptate, majoritatea oamenilor nu auzeau şi nu înţelegeau decât un lucru: voiau să-l aresteze pe El Torero, idolul lor!

Că era fiu de rege, că voiau să facă din el rege, puţin le păsa lor. Pentru ei era El Torero. Aha! Voiau să-l aresteze! Ei bine, pe sângele lui Cristos! Vor vedea că andaluzii nu erau oamenii care să lase de bunăvoie ca idolul să le fie răpit.

Previziunile ducelui de Castrana se dovedeau întemeiate. Toţi aceşti oameni, burghezi, oameni de rând, cabaleros, veniţi să privească corida, neştiind ce se urzeşte, deveniră furioşi, se schimbară în luptători, gata să-şi verse sângele pentru a-l apăra pe El Torero.

Ca prin minune – aduse de cine? Distribuite de cine? Cui îi păsa! Ce le trebuia să ştie! – începură să circule arme şi cei ce nu aveau nimic asupra lor, fără a-şi da seama, se treziră în mâini, care cu cuţite, care cu pumnale, care cu o spadă, chiar cu pistoale încărcate.

Şi în acelaşi timp, ca un ciclon, se aruncară peste barierele sfărâmate împotriva trupelor nepăsătoare.

Un ofiţer în vârstă, comandant al unei părţi a trupelor regale. Avu un moment de milă în faţa luptei inegale care se pregătea şi strigă cu voce tunătoare:

— Nimeni să nu mişte, sau comand focul!

În faţa momentului de ezitare al mulţimii, o voce hotărâtă din mulţime se făcu auzită:

— Trageţi! Şi după aia nici nu veţi mai avea timp să vă încărcaţi archebuzele!

Şi o altă voce urlă:

— Înainte!

Şi înaintară.

Bătrânul ofiţer îşi îndeplini ameninţarea.

O descărcare înspăimântătoare, care făcu să tremure geamurile în ramele lor de plumb, seceră primele rânduri, culcându-le însângerate la pământ.

Dacă ofiţerii şi-ar fi luat măsura de a eşalona focul, în aşa fel încât trupele lor să aibă timpul să-şi încarce archebuzele – operaţie destul de lungă – în timp ce ceilalţi ar fi tras în continuare, masacrul s-ar fi transformat în măcel, având în vedere rândurile strânse ale mulţimii şi faptul că nu erau protejaţi de cuirase.

Dar ofiţerii nu se gândiseră la asta. Sau chiar dacă se gândiseră, soldaţii n-au înţeles şi n-au executat ordinul. Descărcarea a fost generală, pe toată linia. Şi ceea ce prevăzuse vocea necunoscută, se împlinea: având archebuzele descărcate, soldaţii trebuiră să facă faţă pericolului cu arme albe.

Partidă devenea oarecum egală, în sensul că, dacă soldaţii erau protejaţi de platoşe, în schimb erau covârşiţi de superioritatea numărului atacatorilor.

Şi lupta corp la corp începu, înverşunată şi de o parte şi de alta în acest timp, El Torero era târât de partizanii săi, târât împotriva protestelor sale, mustrărilor sale, ameninţărilor, împotriva apărării sale disperate.

Erau cincizeci când l-au înconjurat şi l-au răpit. În mai puţin de un minut deveniseră cinci sute. Răsăreau de peste

tot.

Să-l sustragi pe regele Carlos – cum îl numeau aceştia – celor douăzeci de oameni veniţi să-l aresteze, era nimica toată. Mai trebuiau să treacă şi peste gentilomii care nu ar fi ezitat să le taie calea. Fausta, lămurită de ducele de Castrana, care cunoştea bine câmpul de luptă pe care urma să evolueze, organizase minuţios această răpire. Căci, la urma urmei, era o adevărată răpire ce se întâmpla acolo.

Drumul ce trebuia urmat fusese hotărât dinainte. Şi trebuia să fie şi era urmat cu sfinţenie. Trebuiau să-l ducă pe El Torero nu spre vreo ieşire, unde s-ar fi putut găsi în faţa trupelor sau a gentilomilor, ci spre culisele arenei. Aceste culise, după cum am mai spus-o, se aflau chiar în piaţă.

D'Espinosa, care calculase totul, nu putuse să prevadă că El Torero va fi dus tocmai acolo, fiindcă acolo nu era nici o ieşire. Toate străzile fuseseră blocate de trupe, astfel încât neglijase să ocupe şi aceste culise. Pe acest fapt contase şi Fausta şi atunci le ocupase ea. Pretutindeni se aflau oamenii ei. El Torero a fost trecut din mână în mână până când a ajuns în faţa unei case care aparţinea unuia dintre conjuraţi.

Împotriva voinţei sale, îl duseră în casă şi până să-şi dea seama, se trezi afară, într-o străduţă strâmtă, în spatele numeroaselor trupe care păzeau această străduţă cu misiunea de a împiedica pe oricine ar fi vrut să treacă.

Ca de obicei, trupele păzeau ceea ce se afla în faţa lor şi nu se ocupau de ce s-ar fi întâmplat în spate. Odată trecut primul obstacol, din loc în loc se găseau oameni ai Faustei, la locuri sigure, astfel încât, El Torero fu condus rapid în afara oraşului şi închis pentru mai multă siguranţă, într-o casă care semăna a închisoare.

De ce El Torero încercase să scape din mâinile celor ce-l salvau şi le opusese o rezistenţă disperată? Deoarece gândul lui era la Giralda. În tot acest timp, el nu se gândise decât la ea. Restul nici nu existase pentru el. Zbătându-se în

mâinile celor ce-l purtau, în mintea lui nu răsuna decât: „Ce se va întâmpla cu ea? În înfricoşătorul scandal în care sunt târât, care va fi soarta ei?”

Ceea ce i se întâmplase Giraldei, o vom arăta în câteva cuvinte. Când trupele regale se masaseră în faţa mulţimii pe care o ţineau sub ameninţarea archebuzelor, Giralda, aflată în primul rând, se găsea cea mai expusă şi în afara unui noroc providenţial, ar fi căzut la prima descărcare a armelor.

Foarte mirată, dar nu înspăimântată, deoarece nu-şi dădea seama de gravitaţia situaţiei, se ridică instinctiv, strigând:

— Dar ce se întâmplă?

Unul dintre cavalerii care o conduseseră până la acest loc privilegiat, răspunse ascultând desigur de unele instrucţiuni prealabile:

— Vor să-l aresteze pe El Torero. Oricum, această operaţiune, va întâmpina destule greutăţi fiindcă sunt mii de admiratori decişi să-l apere. Dacă mă credeţi, domnişoară, nu trebuie să mai rămâneţi aici. În curând va începe să plouă cu lovituri, din care multe vor fi cu siguranţă periculoase.

Din toate acestea, Giralda nu înţelese decât un lucru: voiau să-l aresteze pe El Torero.

— Să-l aresteze pe don César! strigă ea. De ce? Ce crimă a comis?

Şi ascultând numai de dragostea sa, fără a se mai gândi, voi să se repeadă în ajutorul iubitului său, să-l protejeze cu propriul ei corp.

Dar toţi cei ce o înconjurau, inclusiv cei doi soldaţi, se aflau acolo numai pentru ea.

Toţi bărbaţii aceia erau oamenii lui Centurion, aduşi pentru această acţiune.

Giralda nu putu să facă nici un pas. Pe de o parte, cei doi soldaţi se aşezară în faţa ei spre a-i bara calea, pe de altă parte, acelaşi cavaler o prinse de mână şi-i spuse pe un ton care încerca să-l facă curtenitor:

— Nu vă mişcaţi, domnişoară. Veţi muri degeaba.

— Lasă-mă! strigă Giralda zbătându-se.

Şi cu o inspiraţie de moment, începu să strige cu toată forţa:

— Săriţi! Vor s-o răpească pe Giralda… logodnica lui El Torero.

Această chemare nu era pe placul celor însărcinaţi s-o răpească. Giralda, strigându-şi numele, la fel de cunoscut ca şi al lui El Torero, Giralda, spunând că este logodnica acestuia în atare împrejurare, avea şansa de a face mulţimea să-i vină în ajutor, împotriva oamenilor lui Centurion.

Galantul cavaler, care era sergentul lui Centurion şi care în această calitate comanda în lipsa lui, înţelese pericolul. La rândul lui avu şi el inspiraţia şi, lăsând-o imediat, îi spuse:

— Departe de mine să o răpesc pe Giralda, perla Andaluziei. Dar, seniorita, la fel de adevărat pe cât de adevărat este că sunt gentilom şi că don Gaspar Barrigón este numele meu, vă îndreptăţi spre o moarte inutilă alergând acolo. Urcaţi-vă pe scăunel. Vedeţi partizanii lui El Torero care îl răpesc de sub nasul soldaţilor însărcinaţi cu arestarea lui?

— Salvat! exclamă Giralda, care ascultase mecanic de don Gaspar Barrigón, pentru că acesta-i era numele.

Şi sărind pe pământ, adăugă:

— Trebuie să-l întâlnesc imediat.

— Vedeţi, seniorita, se grăbi să spună Barrigón, fără mine nu veţi putea trece prin această mulţime!

Giralda avu un gest de nerăbdare la adresa nepoftitului. Dar, văzând că eforturile sale nu aveau succes în faţa impasibilităţii celor ce o înconjurau, simţi cum o cuprinde disperarea.

— Urmaţi-mă domnişoară, insistă Gaspar. Vă jur că nu aveţi motive să vă temeţi de mine. Sunt un admirator

pasionat al lui El Torero şi sunt fericit să o ajut pe aceea care îl iubeşte.

Părea sincer, în faţa îmbrâncelilor oamenilor lui, li se deschidea calea cu uşurinţă. Tânăra nu voia mai mult. Ea îl urmă pe acela care a ducea la iubitul ei.

Câteva momente mai târziu, se aflau departe de mulţime, întruna din micile străduţe ce mărgineau piaţa. Fără a se gândi măcar să mulţumească celui ce-i croise drum, voi să o ia la fugă.

Atunci se văzu înconjurată de vreo douăzeci de spadasini care, în loc să-i permită trecerea, se strânseră în jurul ei. Voi să strige, să cheme în ajutor, dar vocea-i fu acoperită de împuşcăturile de archebuză care răsunară ca un tunet tocmai atunci.

Înainte de a putea opune rezistenţă, era înhăţată, aruncată pe grumazul unui cal, două mâini puternice o imobilizară, în timp ce vocea zeflemitoare a călăreţului murmură:

— E inutil să rezişti, porumbiţa mea. De data asta nu-mi vei mai scăpa!

Ea-şi ridică ochii în care se citea o tristeţe care ar fi putut înduioşa pe oricare altul şi-l privi pe cel care-i vorbea pe acest ton grosolan şi ameninţător totodată şi-l recunoscu pe Centurion. Se simţi pierdută.

Cursa, ţesută cu grijă şi executată cu îndemânare, îi apăru în toată oroarea sa şi se întrebă, prea târziu însă, cum a putut să fie atât de oarbă şi să nu aibă nici o bănuială la vederea atâtor mutre, bune de spânzurătoare. Este adevărat că, la bucuria triumfului iubitului ei César, nici măcar nu se gândise să-i privească şi numai Dumnezeu ştie cât de mult regretă acum.

Şi atunci, ca o biată pasăre rănită care-şi strânge aripile şi se lasă, tremurătoare, mânii care o ţine, tremurând de oroare şi de spaimă, închise ochii şi leşină. Văzând-o nemişcată şi palidă, cu mâinile căzute, ca un corp fără viaţă, Centurion înţelese şi, cinic şi satisfăcut, comandă:

— La drum!

Şi se aşează cu preţioasa povară în centrul pâlcului, care porni în mare grabă.

Capitolul 12

Sabia lui Pardaillan.

Am povestit la timpul şi locul potrivit, cum Bussi-Leclerc a eşuat în tentativa să de asasinare a cavalerului Pardaillan. Am explicat în urma căror lupte şi sfâşieri lăuntrice, Bussi, care era viteaz, se coborâse până la această sarcină, pe care în conştiinţa sa o condamna într-un limbaj atât de violent, care n-ar fi fost tolerat altuia.

După ce încercase degeaba să-şi ia revanşa, voind să dezarmeze la rândul său pe cel pentru care simţea o ură tot mai crescândă, începuse să-şi spună că ori moartea lui, ori a lui Pardaillan putea să-i spele dezonoarea. Şi cu o subtilitate cel puţin ciudată, neputând să-l ucidă în duel, se resemnase la asasinat şi am văzut cum se terminase aventura.

Toată noaptea, acea noapte pe care Pardaillan o petrecuse în subteranele casei Des Cypres, toată acea noapte Bussi o petrecuse într-un du-te-vino, ca un urs, în camera lui, reamintindu-şi fără încetare umilitoarea aventură, aruncându-şi acuzaţiile cele mai felurite şi mai violente.

La ivirea zorilor, luase o hotărâre pe care cu voce tare, cu o voce tremurătoare, care nu mai avea nimic omenesc în ea, o făcu auzită:

— Pe pântecele mamei! Pentru că acest blestemat de Pardaillan, ocrotit de toţi dracii din iadul de unde a ieşit şi el, este de neînvins, pentru că eu, Bussi-Leclerc, sunt şi voi rămâne atâta timp cât el va trăi, un dezonorat, dezonorat într-atât încât nu voi mai avea curajul să ies cu fruntea sus în stradă, pentru că el este aşa şi nu altfel şi eu nu-i pot face nimic, nu-mi rămâne să-mi spăl onoarea decât într-un singur fel: să mor chiar eu. Dar pentru că infernalul Pardaillan mă iartă de fiecare dată, cum spune el, nu-mi rămâne decât să mă omor eu însumi!

Luând această hotărâre extremă, îşi regăsi calmul şi sângele rece. Îşi înmuie fruntea înfierbântată în apă rece şi, hotărât şi stăpân pe el însuşi, începu să scrie un fel de testament în care, după ce-şi lăsase diferitele bunuri în favoarea câtorva prieteni, îşi explică sinuciderea în felul în care i se păruse potrivit să-i reabiliteze memoria.

Redactarea acestui act îl duse, fără ca el să-şi dea seama, până către ora unu după amiază.

Aranjându-şi astfel afacerile, sigur că nu uitase nimic, Bussi-Leclerc îşi alese din colecţia sa de arme o spadă care i se părea a fi cea mai bună, îi sprijini garda de perete, îi propti vârful în propriul piept, în dreptul inimii şi îşi luă elan pentru a se înfinge mai uşor în ea.

În momentul în care era gata să facă gestul, cineva îi bătu puternic în uşă.

„Cine dracu’ vine acum? mormăi furios. Pe Dumnezeu! O fi vreunul din cei trei pe care i-am trimis Faustei.”

Ca şi cum ar fi fost auzit, de dincolo de uşă se auzi:

— Hei! Domnule Bussi-Leclerc! Deschide-ţi, ce dracu’! Vin din partea prinţesei Fausta.

„Ia te uită! gândi Bussi, nu este nici vocea lui Montsery, nici a lui Chalabre, nici a lui Saint-Maline.”

Şi visător, fără să se mişte încă: „Fausta! …”

Necunoscutul începu să bată în uşă făcând un zgomot gata să scoale şi morţii şi să strige în gura mare:

— Deschideţi domnule! E vorba de afaceri importante şi foarte urgente.

„De altfel, gândi Bussi, ce risc? Odată expediat scandalagiul ăsta, îmi pot termina în linişte ce mi-am pus în gând. Să vedem ce vrea Fausta.”

Deschise şi pe uşă intră Centurion. Pentru ce venise Centurion? Ce-i propusese lui Bussi-Leclerc? Ce se convenise între ei? Se poate crede că propunerile pe care fostul bacalaureat i le făcuse spadasinului au fost de natură să-i schimbe acestuia din urmă intenţiile sinucigaşe, deoarece îl vom întâlni a doua zi pe Bussi-Leclerc la corida

regală. Trebuie totuşi, să adăugăm că propunerile sau sfaturile lui Centurion erau destul de suspecte, pentru că Bussi-Leclerc, care se coborâse până la asasinat, începu să se supere şi merse până la a-l ameninţa pe Centurion că-l aruncă pe fereastră pentru a-i pedepsi îndrăzneala de a-i face propuneri nedemne de un gentilom. Putem crede că familiarul factotum al Faustei găsise, până la urmă cuvintele convingătoare, sau că ura îl orbea pe fostul guvernator al Bastiliei într-atât încât îl făcu să accepte cele mai mari infamii, deoarece, în cele din urmă, se despărţiră prieteni şi Bussi nu se mai sinucise.

Deci, fără îndoială ca urmare a întâlnirii misterioase pe care tocmai am arătat-o, îl găsim pe Bussi-Leclerc în galeria circulară a arenei, pândindu-l pe Pardaillan, în fruntea unei companii de soldaţi spanioli. Când bariera căzuse ca urmare a acţiunii oamenilor aflaţi în solda Faustei, Pardaillan, fără grabă, deoarece pericolul nu i se părea imediat, se aşează în aşa fel încât să-i urmeze, supraveghind în continuare, cu coada ochiului, pe fostul profesor de scrimă.

Văzând că Pardaillan încearcă să intre în arenă, Bussi-Leclerc făcu repede câţiva paşi pentru a-l întâmpina, cu dorinţa evidentă de a-i tăia calea. Trebuie spus că era urmat îndeaproape de soldaţii care-l priveau ca pe un şef.

În oricare împrejurare şi în faţa oricui altcuiva, Pardaillan şi-ar fi continuat drumul fără şovăire, cu atât mai mult cu cât forţele ce i se opuneau erau destul de mari pentru a-l face chiar şi pe el prudent. Dar, de această dată, se găsea în faţa unui duşman pe care nu o dată îl învinsese şi căruia ştia cât de dureroase i-au fost aceste înfrângeri în amorul propriu de spadasin reputat. Cu logica sa specială, Pardaillan credea că acest duşman avea, până la un anumit punct, dreptul de a-şi lua revanşa, pe care el, Pardaillan, nu avea dreptul să i-o refuze. Ori, acest duşman părea că doreşte să se folosească de dreptul său, pentru că-i strigă pe un ton provocator:

— Hei! Domnule de Pardaillan, nu fugiţi. Vreau să vă spun două vorbe.

Numai acestea au fost de ajuns pentru a-l reţine pe cavaler. Dar mai era şi alt motiv, care singur era mai important decât toate celelalte, anume: Bussi, în mod evident condus de intenţii rele, se afla în fruntea a o sută de soldaţi. Să evite întâlnirea în asemenea condiţii, ar fi fost o fugă ruşinoasă, o laşitate de care nu era capabil. Să adăugăm că oricât de jos decăzuse Bussi-Leclerc în ochii lui Pardaillan ca urmare a atentatului din ajun, avea naivitatea să-l creadă incapabil de o trădare.

Toate aceste motive făcură ca Pardaillan, în loc să-i urmeze pe salvatorii lui El Torero, rămăsese pe loc şi, rece, zbârlit, cu atât mai furios cu cât observase cu coada ochiului o altă companie ieşind din galerie şi care se aranja în linie de luptă de cealaltă parte a barierei. Prin această manevră neprevăzută, se găsea prins între două trupe de forţe egale.

Pardaillan avu siguranţa că a căzut într-o cursă, din care nu i se părea posibilă scăparea fără a se întâmpla o minune. Dar, cu toate că-şi dădea seama de înfiorătorul pericol pe care-l risca, s-ar fi lăsat ucis pe loc decât să pară că dă înapoi în faţa provocării pe care o ghicea iminentă. La chemarea lui Bussi-Leclerc, cu o voce tunătoare care acoperise tumultul dezlănţuit şi care fusese auzită de toţi, Pardaillan răspunse cu răceală, care la el arăta o emoţie puternică:

— Ei! Dar… nu mă înşel! Este chiar domnul Leclerc! Leclerc care se pretinde maestru în fapte de arme, dar care este mai puţin chiar decât un biet poliţist… un şcolar mediocru! Leclerc, care a profitat cu vitejie de moartea lui Bussi d’Amboise pentru a-i fura numele şi a-l dezonora adăugându-l pe acela de Leclerc. Impertinenţă care ar fi meritat câteva bastoane pe spinare, care nu ar fi lipsit să-i fie aplicate de servitorii adevăratului Bussi dacă ar mai fi trăit!

Abordându-l pe Pardaillan în asemenea împrejurări anormale, după tentativa recentă de asasinat şi ruşinoasa-i fugă, Bussi-Leclerc se aştepta, desigur, să fie primit de o salvă de injurii, cum se foloseau din belşug într-o epocă unde totul se făcea cu o exagerare fără margini. Totuşi, nu se aştepta să fie atins aşa de adânc. Acest demon de Pardaillan, în faţa atâtor gentilomi, ofiţeri, soldaţi, care, fără îndoială, acum râdeau de el pe ascuns, îl lovea cu cruzime, din primul moment, în ceea ce avea el mai sensibil: vanitatea de maestru invincibil!

Credincios promisiunii ce şi-o făcuse, primi cuvintele cavalerului cu un surâs pe care-l credea dispreţuitor, dar care nu era decât o grimasă. Surâdea, dar era galben. Totuşi, apostrofarea lui Pardaillan cerea un răspuns pe măsură şi Bussi, turbând de furie, nu găsi nimic care să-l mulţumească. Se limită să scrâşnească:

— Da, eu sunt.

— Jean Leclerc, reluă vocea neîndurătoare a lui Pardaillan, spada aia lungă ce-ţi bate pulpele, este tot aşa de lungă ca aceea pe care tu însuţi ai aruncat-o când ai încercat atunci să mă asasinezi?

Bunele intenţii ale lui Bussi-Leclerc începură să se destrame sub sarcasmul cu care-l strivea acela pe care l-ar fi străpuns pe loc. Trăgându-şi sabia lungă despre care tocmai fusese vorba şi făcând-o să şuiere, zbieră cu ochii scoşi din orbite:

— Fanfaron mizerabil!

Cu un dispreţ suprem, Pardaillan ridică din umeri şi continuă:

— M-ai întrebat adineauri, cred, unde alergam… Pe legea mea, Jean Leclerc, cred că dacă aş fi vrut să te prind, atunci când alergai din faţa săbiei mele, n-ar fi trebuit să alerg, ci să zbor mai repede ca uraganul! Cred că, într-adevăr, eşti un maestru: un maestru al fugii!

Spunând toate acestea, Pardaillan supraveghea cu coada ochiului mişcările pe care trupele le făceau în jurul său. Şi

într-adevăr, în timp ce Bussi-Leclerc încerca să primească cu nepăsare dureroasele împunsături pe care i le producea cavalerul, soldaţii luau poziţie. Ieşeau de peste tot. Te întrebai unde se ascunseseră până atunci.

Pardaillan se afla în galeria circulară, nu mai largă de doi metri. La stânga se afla bariera, sfărâmată parţial. Dincolo de barieră era arena. În faţa lui, culoarul care înconjura arena. Mergând el acolo, drept înainte, ar fi ajuns la locul rezervat poporului. În spatele său era acelaşi coridor, mărginit de tribunele nobililor. În fine, la dreapta se deschidea un alt coridor care dădea în locul unde se înălţau corturile toreadorilor.

Ori, în timp ce-l copleşea pe Bussi-Leclerc cu sarcasmul său, observă că în arenă, în stânga sa, se mai masaseră încă două companii. Aproape patru sute de oameni îl aşteptau.

Cu toate că în galerie păreau mai puţini decât în arenă. Asta se datora faptului că trupelor, lipsindu-le un front larg pentru a se desfăşura, se maşau în adâncime. Să încerci să-ţi croieşti drum, străpungând douăzeci sau treizeci de rânduri, era o încercare himerică, deasupra oricăror forţe umane, chiar şi ale lui Pardaillan.

În fine, în dreapta sa, unde ar fi putut, ca şi în arenă, să găsească destul spaţiu, nu pentru a încerca apărarea, imposibilă de altfel, dar să încerce o retragere trecând printre corturi, bariere şi alte zeci de obiecte diverse care i-ar fi înlesnit retragerea, în această parte n-ar fi găsit un spaţiu mai larg de doi metri care să nu fie ocupat.

În mai puţin timp decât am explicat noi, încercuirea era completă şi Pardaillan se trezi în mijlocul a peste o mie de oameni înarmaţi.

Observase din timp mişcările şi dacă Bussi-Leclerc nu s-ar fi opus, provocându-l, e de presupus că nu s-ar fi lăsat ţintuit astfel. Ar fi încercat o lovitură nebunească, cum încercase de atâtea ori în viaţa lui aventuroasă, înainte că încercuirea să fie completă.

Pardaillan, deci, din momentul în care Bussi îl reţinuse, a hotărât să-i ţină piept, orice s-ar fi întâmplat. El nu se credea, după cum am mai spus, direct ameninţat. Dar impresia i se schimbase, când, tot înţepându-l pe Bussi-Leclerc, observase atent ce se petrece în jurul său. Era clar că pe el îl vânau.

Niciodată nu se găsise într-o asemenea situaţie fără ieşire şi revenindu-şi, înflăcărat, teribil, judecă situaţia cu sângele rece care nu-l părăsea niciodată şi gândi: „Aşadar, aici e sfârşitul! Aici îmi voi lăsa oasele! Asta mă avantajează! Ce nevoie aveam să mă las arestat pentru a-i răspunde acestui nemernic pe care l-aş fi găsit oricând! Aş fi putut să mă retrag foarte bine. Nu-mi rămâne decât să-mi vând pielea cât mai scump, că de scăpat, nici chiar diavolul nu mă poate scăpa.”

În acest timp, izbucni furia poporului. Soldaţii, după ce-şi descărcaseră archebuzele, erau luaţi cu asalt de mulţimea înfuriată. Arena era invadată şi sângele curgea în valuri. Şi de o parte şi de cealaltă, se dădeau lovituri furioase, însoţite de înjurături, vociferări, exclamaţii. În acest timp, El Torero, cauză involuntară a măcelului, era răpit de oamenii Faustei.

Bussi-Leclerc îndrăznise şi se aşezase în faţa lui Pardaillan. În spatele lui, cercul se strânse şi mai mult, aşa încât nu mai rămăsese liberă decât o mică suprafaţă.

Deodată, o voce pe care Pardaillan o recunoscu, zise cu un accent grav:

— Ei bine, Pardaillan, crezi că mai poţi scăpa? Priveşte în jur. Sute de oameni înarmaţi te înconjoară. Toate acestea sunt opera mea. De data asta nici o putere, omenească sau infernală, nu mi te mai poate smulge!

— Pe Dumnezeu! Doamnă, bombăni Pardaillan, l-am întâlnit pe ăsta – şi cu un gest de dispreţ zdrobitor îl arătă pe Bussi, livid de furie l-am văzut pe ăsta care altădată era temnicer, apoi asasin şi care, gândind că nu decăzuse destul, s-a făcut zbir şi ajutor de călău. I-am văzut pe ăştia – şi-i arătă pe ofiţerii şi soldaţii care tremurau de furia

afrontului – pe ăştia care nu sunt soldaţi. Soldaţii nu s-ar fi adunat cu sutele pentru a ucide sau aresta un singur om. Am văzut întinzându-se capcana, organizându-se asasinatul, am văzut reptilele, şacalii, toate animalele respingătoare adunându-se în jurul meu şi îmi spuneam că pentru a întregi colecţia, nu lipseşte decât hiena. Şi iată că ai apărut!

Nepăsătoare, Fausta asculta violentul discurs fără ca măcar să-l audă. Nu catadicsea să discute. La ce bun?

Şi, întorcându-se spre un ofiţer ce-şi rodea mustaţa de ruşinea rolului pe care trebuia să-l joace, pe un ton de supremă autoritate şi arătându-l pe Pardaillan cu mâna, îi ordonă:

— Arestaţi acest om!

Ofiţerul tocmai se îndrepta spre el, când Bussi-Leclerc strigă:

— Un moment, la dracu’!

Această intervenţie neaşteptată a lui Bussi-Leclerc nu fusese prevăzută de Fausta care se întoarse spre el şi-i spuse fără a-şi ascunde nemulţumirea:

— V-aţi pierdut capul, domnule?

— Ei! Doamnă, făcu Bussi, domnul Pardaillan, care se laudă că m-a dezarmat şi m-a pus pe fugă, îmi datorează o revanşă, ce dracu’! N-am venit decât pentru asta!

Fausta îl privi cu o mirare sinceră. Îl credea lovit de nebunie. Instinctiv îşi coborî vocea şi-l întrebă pe un uşor ton de milă:

— Vreţi să muriţi?

Bussi-Leclerc scutură capul cu o încăpăţânare sălbatică şi cu o siguranţă care o surprinse pe Fausta, zise:

— Liniştiţi-vă, doamnă. Domnul de Pardaillan nu mă va ucide. Vă asigur.

Fausta crezu că inventase sau imaginase vreo lovitură secretă, aşa cum se întâmpla de obicei şi că sigur de triumful său, voia să-l demonstreze în faţa tuturor acelora, martori la victoria lui, care să-i reabiliteze reputaţia

ştirbită. Părea aşa de sigur pe el, încât avu o bănuială, pe care o traduse astfel:

— Îmi închipui că nu-l vei ucide?

— Sigur că nu, doamnă. N-aş vrea nici pentru tot aurul din lume să-l fac scăpat chinurilor ce-i sunt rezervate. Nu-l voi ucide, fiţi liniştită.

Tăcu un moment ca să lase timp ca vorbele sale să-şi facă efectul şi cu mai multă siguranţă, afectând nepăsarea, adăugă:

— Mă voi mulţumi doar să-l dezarmez.

Pe moment, Fausta rămase perplexă. Se întreba dacă să-i permită acest lucru. Plătise destul până acum pentru a afla că nimic nu putea fi sigur dinainte cu Pardaillan. Se hotărî să reînnoiască ordinul arestării celui pe care-l considera ca şi prizonier.

Bussi-Leclerc îi citi în ochi hotărârea şi cu o voce tremurând de furie reţinută îi spuse:

— Doamnă, am făcut cât am putut de bine tot ceea ce mi-aţi cerut şi eu singur ştiu cât m-a costat. Vă rog să mă lăsaţi să-mi fac şi eu treburile, aşa cum consider… sau nu mai răspund de nimic.

Toate astea spuse pe un ton ameninţător, încât Fausta înţelese că acum e periculos să-l contrazică.

— Fie, spuse ea, acţionaţi aşa cum credeţi. Bussi-Leclerc se înclină şi spuse cu răceală:

— Îndepărtaţi-vă, doamnă şi nu vă fie teamă. Nu va scăpa soartei ce-l aşteaptă.

Şi, întorcându-se spre Pardaillan care, cu un surâs dispreţuitor pe buze, ascultase liniştit sfârşitul discuţiei, îi strigă:

— Ei! Domnule de Pardaillan, nu credeţi că a sosit momentul când şcolarul mediocru ce sunt, ar putea primi o lecţie al cărui secret sunteţi singurul ce-l cunoaşteţi? Vedeţi toţi aceşti bravi care vă înconjoară? Unde veţi găsi martori mai numeroşi şi mai bine calificaţi să asiste la înfrângerea umilitoare ce mi-o pregătiţi?

Pardaillan ştia că, orice s-ar fi spus, Bussi-Leclerc era un viteaz. Dar ce se întâmplase că acesta îndrăznea să-l provoace la luptă în faţa soldaţilor care ar fi fost martorii înfrângerii sale? Căci nu se putea înşela asupra faptului că va învinge. Avu intuiţia că această siguranţă ascundea o trădare. Aruncă o privire în jurul său pentru a se asigura că nu va fi atacat pe la spate. Dar nu, soldaţii aşteptau ţepeni să li se dea ordine, iar ofiţerii păreau că ascultă de Bussi. Îşi scutură capul ca pentru a goni gândurile ce-l năpădeau şi cu vocea lui muşcătoare, zise:

— Şi dacă v-aş spune că, dat fiind condiţiile, nu vă accept provocarea?

— În acest caz, voi spune că v-aţi lăudat atunci când aţi pretins că m-aţi dezarmat. Voi spune – continuă Bussi încingându-se – că domnul de Pardaillan este un fanfaron, un lăudăros, un mincinos. Şi dacă trebuie neapărat, pentru a vă hotărî să vă bateţi, voi utiliza ultimul mijloc de care dispun şi vă voi croi cu spada în faţa tuturor.

Şi spunând toate acestea, Bussi-Leclerc făcu un pas înainte ca pentru a-şi pune ameninţarea în practică. Şi în gestul lui, în provocarea lui, adresată unui om, virtual prizonier, era ceva josnic, ceva sinistru, care smulse murmure dezaprobatoare de pe buzele ofiţerilor. Dar Bussi-Leclerc, mânat de furie, nu remarcă acest murmur.

În ce-l priveşte, Pardaillan ridică mâna şi acest simplu gest fu destul pentru ca Bussi să nu-l sfârşească pe al său. Cu o voce albă care făcu să-i treacă un fior prin ceafă:

— Consider lovitura primită, zise rece Pardaillan.

Şi făcând doi paşi înainte, proptindu-şi arătătorul în pieptul lui Bussi, îi spuse cu un calm înfricoşător:

— Jean Leclerc, te ştiam josnic şi mizerabil, dar nu te ştiam laş. Acum tabloul e complet. Gestul pe care tocmai l-ai schiţat, îl vei plăti cu sânge. Ţine-te bine, Jean Leclerc, te voi ucide!

Spunând acestea, se retrase şi-şi scoase sabia. Atunci privirile-i căzură pe arma ce o ţinea în mână. Era sabia care

nu-i aparţinea, arma pe care o ridicase în timpul luptei cu Centurion şi oamenii săi, sabia care i se păruse suspectă încât se întrebase dacă nu e mai bine să se întoarcă şi să o schimbe. Şi iată că, văzându-se cu această armă, bănuielile-i reveniră şi o vagă nelinişte îl cuprinse. I se părea că Bussi-Leclerc îl privea ciudat, de parcă ar şti ceva. Rând pe rând, privi când la spadă, când la Bussi-Leclerc, ca şi când ar fi vrut să-i citească în adâncul sufletului. Şi figura neliniştită a spadasinului nu prevestea nimic bun, aşa încât reveni la arma sa. Apucă din nou lama şi o răsuci pe toate părţile, făcând-o să şuiere. Făcuse deja această mişcare în stradă. Nici de această dată nu i se păru nimic suspect. Şi totuşi i se păru că ceva, ceva ce se afla în lamă, dar pe care nu-l putea descoperi din lipsă de timp, nu este în regulă.

Bussi-Leclerc, cu o voce ce i se păru falsă, bombăni zeflemitor:

— Doamne, ce de pregătiri! Nu mai isprăvim niciodată. Şi imediat se puse în gardă, zicând cu o voce detaşată:

— Vă aştept, domnule!

Cu cât se arătase mai furios până atunci, cu atât părea acum mai stăpân pe sine.

Pardaillan scutură din cap, ca şi când ar fi spus: „Zarurile au fost aruncate!”. Şi privind în ochii adversarului, cu dinţii strânşi, încrucişă spada, murmurând: „Haide!”. I se păru, poate că greşea, că în momentul când se aşeza în gardă, citeşte în ochii lui Bussi-Leclerc o lucire triumfătoare iar de pe buze îi scăpă un suspin de uşurare.

„La dracu’! gândi el, aş da o sută de pistoli să aflu ce a urzit sceleratul ăsta!” Şi sub această impresie, în loc să atace cu îndârjirea obişnuită, făcu câteva pase prudente. Angajamentul nu a fost prea lung.

Imediat, Pardaillan lăsă deoparte prudenţa şi începu să atace cu furie. Bussi-Leclerc se mulţumi să pareze câteva lovituri şi deodată strigă puternic:

— Atenţie! Pardaillan, te dezarmez!

De-abia îşi termină vorbele şi ripostă succesiv cu câteva lovituri puternice ale lamei, ca şi când ar fi vrut să o rupă, nu să o lege de a adversarului. Pardaillan, de altfel, îl lăsă să o facă, sperând că îşi va trăda jocul. Imediat ce dădu aceste lovituri ciudate, ce nu aveau nimic comun cu scrima, Bussi-Leclerc îşi strecură sabia pe sub lama lui Pardaillan şi, cu un gest sec şi violent, îşi ridică sabia cu toată forţa.

Şi atunci, Fausta, stupefiată, ofiţerii şi soldaţii încântaţi, văzură următoarele: lama lui Pardaillan, smulsă cu o lovitură de o forţă irezistibilă, urmând impulsul dat de sabia lui Bussi, se ridică în aer, descrie o curbă largă şi căzu în arenă.

— Dezarmat, urlă Bussi-Leclerc. Suntem egali.

Şi în acelaşi timp, credincios promisiunii făcute Faustei, aceea de a-l lăsa în viaţă pentru călău, fandă vizând mâna lui Pardaillan, voind să aibă şi gloria de a-l fi atins, dădu lovitura şi se retrase rapid ca şi când i-ar fi fost teamă că, chiar şi dezarmat, Pardaillan să nu-i pună viaţa în primejdie.

Strălucea, exulta, bravul spadasin. Triumfase pe toată linia. Aici, în faţa atâtor spectatori, avusese gloria să-l dezarmeze şi să-l atingă pe invincibilul Pardaillan.

Am spus că lama lui Pardaillan căzuse în arenă. Şi într-adevăr, se înşelau cei ce-l credeau pe cuvânt pe Bussi-Leclerc când acesta afirma că-şi dezarmase adversarul. Numai lama fusese smulsă, lama, care în prealabil fusese tăiată şi ascunsă cu grijă tăietura, dar mânerul rămăsese în mâna cavalerului. Altfel spus, nu-şi dezarmase adversarul şi biata comedie pe care o juca, era invenţia lui Centurion, care văzuse mijlocul de a obţine de la Bussi ceea ce Fausta îi ceruse şi care-şi răzbuna totodată şi umilirea publică la care fusese supus.

Bussi-Leclerc putea triumfa după cum voia, deoarece de la distanţă nu se vedea mânerul rămas în mâna lui Pardaillan şi, cum toată lumea putuse să vadă lama zburând în aer, îndoiala nu mai era posibilă: invincibilul, teribilul francez îşi găsise naşul. Pentru a-şi sublinia victoria, Bussi-Leclerc mai

dădu o lovitură, care rănindu-l pe cavaler la un deget, făcuse să ţâşnească sângele şi cu toate că rana era o simplă zgârietură, câteva picături de sânge pătau în roşu mâna lui Pardaillan.

Din nefericire pentru Bussi, lucrurile luau altă curbură faţă de spectatorii care, plasaţi în primul rând, văzuseră totul, în detaliu. Aceştia putuseră să vadă bucata de spadă rămasă în mâna cavalerului şi-şi dădură seama că dezarmarea nu se datora îndemânării lui Bussi, ci unui accident nefericit… Şi după ce se mai gândiră, accidentul li se păru suspect.

În ceea ce-l priveşte pe Pardaillan, acesta fu pe moment înspăimântat văzându-şi lama dispărută în aer. El însuşi crezuse cu naivitate într-un accident. Niciodată nu-i venise ideea că o înverşunare înveninată ar putea alunga simţul onoarei şi chiar simplul bun simţ al unui om reputat drept viteaz şi inteligent, până la acest punct de jos, încât să ţească o intrigă atât de laşă, atât de complicată şi de neghioabă, căci ce spera el abuzând de această comedie grosolană? Dar, în faţa strigătului de triumf al lui Bussi, trebui să admită că o asemenea perfidie era posibilă. Şi cu toate că aceasta i se păru aşa de penibilă, de grotească, fără voia lui izbucni într-un hohot de râs formidabil, furios, de neoprit.

Şi Bussi-Leclerc, oricât ar fi fost de viteaz, simţi un frison străbătându-l din cap până-n tălpi şi, tot vârându-se printre rândurile strânse ale soldaţilor spanioli, începu să regrete faptul de a fi urmărit cu scrupulozitate sfaturile perfide ale lui Centurion.

Şi în timp ce râsul se dezlănţuia din ce în ce mai violent, cavalerul simţea că este cuprins de o furie turbată, cum rareori simţise, el, care reuşea să-şi păstreze sângele rece în cele mai critice momente ale vieţii sale.

„Ei, cum se poate ca un om să decadă până într-un asemenea punct numai pentru că amorul său propriu a fost puţin zgândărit? Pe Pilat! Nu l-am cunoscut cum trebuie pe acest Bussi-Leclerc! Pe toţi dracii! Trebuie ca sceleratul

ăsta să fie pedepsit pe loc şi-l voi strânge de gât cu mâinile mele, dacă nu mai am arme. Sau nu, fiindcă rănile amorului propriu sunt singurele care au contat pentru acest ticălos, îi voi administra una de care-şi va aminti câte zile o avea!”

Livid, zbârlit, înfricoşător, cu acel râs dezlănţuit pe care nimeni, se părea, nu va reuşi să i-l oprească, cu gesturi bruşte, sacadate, inconştiente, câtva timp avu aparenţa unui nebun furios.

Această impresie nu fu împărtăşită decât de puţinii care se găseau în preajmă şi care avuseseră posibilitatea să o audă pe Fausta spunând, cu o voce pe care speranţa şi bucuria o făceau să tremure:

— Oh! Oare chiar a înnebunit? Deja! …

Şi o altă voce, nepăsătoare – aceea a lui d’Espinosa – răspundea:

— Sarcina noastră s-a terminat chiar înainte de a începe.

În criza sa nervoasă împinsă până la frenezie, Pardaillan nu-i vedea. Erau destul de departe şi vorbeau încet şi totuşi auzi clar cuvintele. Şi-şi spuse în fine, făcând eforturi disperate să se calmeze: „Ei na, chiar am aerul unui nebun? Poate chiar sunt. Simt că-mi explodează capul. S-ar părea că nebunia mea, dacă persistă, ar fi pe placul drăgălaşei Fausta şi a demnului ei prieten, d’Espinosa.”

Şi cu un efort de voinţă supraomenesc, reuşi să se stăpânească şi să-şi găsească parţial luciditatea. În acel moment, păşi drept spre Bussi-Leclerc, împins de ideea ce-l stăpânea: să-l facă pe ticălos să plătească. Şi, lucru ciudat, din momentul în care se angaja în acţiune, restul dispăru şi-i reveni calmul.

D’Espinosa, care îl supraveghea pe Pardaillan, văzându-l cum se îndreaptă spre Bussi-Leclerc, cu pasul aspru, ameninţător, având o atitudine care nu măi lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor sale, surâse şi zise cu răceală:

— Cred că, oricât de dezarmat ar fi, cavalerul de Pardaillan îl va face pe bietul Bussi-Leclerc să treacă prin clipe grele. Ce păcat că un asemenea om extraordinar este

împotriva noastră. Ce n-am fi putut întreprinde dacă era de-al nostru.

Fausta aprobă cu gravitate, cu un gest ce semnifica: „Nu este vina noastră dacă nu e de-al nostru.” Apoi îl urmări curioasă pe Pardaillan cum se îndreaptă spre Bussi-Leclerc, care se retrăgea mereu, aruncând priviri înspăimântate spre Fausta şi strigând:

— Ce mai aşteptaţi, opriţi-l!

Dar ea părea că nici nu-l vede pe spadasin şi, întorcându-se spre d’Espinosa, cu un surâs subţire şi cu o privire rece, îi spuse:

— Drept este că n-aş da o para pe viaţa domnului Bussi-Leclerc.

— Dacă doriţi, prinţesă, putem să-l oprim, pe domnul de Pardaillan fără a-i lăsa timpul să ducă la sfârşit ceea ce doreşte.

— De ce? întrebă Fausta cu o indiferenţă dispreţuitoare. Pentru satisfacţia lui personală a acţionat Bussi-Leclerc ca un trădător. Să se descurce. Vrem să-l ucidem pe Pardaillan, dar ştim să onorăm meritele şi valoarea lui excepţională. Recunoaştem că este demn de respectul nostru.

D’Espinosa avu şi el un gest de indiferenţă care semnifică faptul că nici lui nu-i păsa de Bussi.

Acesta, obligat să se retragă în faţa cavalerului, ajunse în cele din urmă în poziţia în care nu mai avu unde să dea înapoi, oprit de masă compactă a trupelor care priveau scena. Fără să vrea, trebuia să-şi înfrunte adversarul.

De ce-i era teamă? Pe drept cuvânt, nu ştia. Dacă ar fi fost vorba de o luptă, chiar dacă ar fi fost să moară, nu ar fi ezitat nici un moment şi nu i-ar fi fost teamă. Era într-adevăr un viteaz. Dar Bussi-Leclerc nu era omul viclean şi ascuns, aşa cum apărea acum, după ultima sa ispravă. Pentru a ajunge aici, la acest gest care-l dezonora chiar în proprii săi ochi, fusese nevoie de un concurs de împrejurări. Fusese nevoie ca ispititorul să apară în momentul precis în

care el se afla într-o stare de spirit vecină cu nebunia, pentru a-l face să accepte propunerea infamantă. Ori, nu putem uita că Bussi tocmai voia să se sinucidă când intervenise Centurion, acum, când ireparabilul fusese comis, lui Bussi îi era ruşine de ce făcuse. Credea că citeşte pe feţele tuturor dezaprobarea şi era conştient că se degradase şi că merită să fie tratat aşa. Spaima îi venea mai ales din faptul că, văzându-l pe Pardaillan neînarmat, acesta părea hotărât să-l pedepsească. Ce insulte mortale îi va mai adres aici, în faţa tuturor acestor oameni? Iată ce-l preocupa cel mai mult.

Nu putea să se mai retragă. Aruncă de jur-împrejur priviri însângerate, căutând instinctiv un loc în care să se ascundă, nevoind să se lase pradă pedepsei ruşinoase – ah! Mai ales asta, nu! – şi nefiind hotărât să-şi folosească spada pentru a scăpa de pumnul aceluia pe care-l trădase.

Pardaillan, văzând că acesta nu se mai putea retrage, se opri la doi paşi de el. Era acum tot atât de rece pe cât de furios se arătase mai înainte. Mai făcu un pas şi-şi ridică încet mâna. Apoi, dându-şi seama, o coborî brusc, spunând cu o voce calmă care-l împunse pe spadasin:

— Nu, pe Dumnezeu! Nu vreau să-mi murdăresc mâna lovind mutra acestui ticălos!

Şi cu aceeaşi încetineală suverană, dispreţuitoare, cu gesturi măsurate, ca şi cum ar fi avut tot timpul în faţa sa, ca şi cum nici o putere din lume n-ar fi putut să-l sustragă pedepsei meritate pe mizerabilul care-l privea cu ochi înspăimântaţi, îşi luă mănuşile pe care le ţinea la centură şi le trase pe mâini cu un gest hotărât.

Atunci Bussi înţelese ce vrea să facă. Dacă Pardaillan l-ar fi – apucat de gât, s-ar fi lăsat sugrumat fără să pună mâna pe sabie. Era şi acesta un mod de a scăpa de dezonoare. Dar asta… gestul acesta, mai de temut decât moartea, nu, nu, nu-l putea îndura.

Cu o revoltă supremă şi cu un gest fulgerător, urlând cu o voce care nu mai avea nimic omenesc:

— Crapă atunci ca un câine! Fiindcă tu o vrei! … ridică mâna pentru a lovi.

Dar era scris să nu scape de soarta sa. La fel de rapid ca şi el, Pardaillan, care nu-l pierdea o clipă din ochi, îi prinse încheietura cu o mână şi cu cealaltă apucă lama de mijloc. Şi în timp ce-i zdrobea încheietura prin puterea muşchilor săi de oţel, cu un gest brusc, smulse arma din degetele chircite de durere ale spadasinului. Şi asta mai rapid decât fulgerul. În mai puţin timp decât ne-a fost necesar s-o spunem, rolurile se schimbaseră şi acum, Pardaillan se afla cu sabia în mână în faţa unui Bussi dezarmat.

Oricare altul în locul cavalerului ar fi profitat de forţa pe care i-o dădea arma pentru a încerca să iasă din cursă sau cel puţin să-şi vândă scump viaţa. Dar după cum se ştie, Pardaillan nu era ca oricare. El se hotărâse să-i dea lui Bussi o lecţie pe care o merita, îşi trasase deja o sarcină şi o urmă neabătut, fără să-i pese de rest.

Văzându-se încă odată dezarmat, dar altfel decât fusese până atunci, Bussi-Leclerc îşi încrucişa braţele şi regăsindu-şi bravura obişnuită, cu o voce pe care se forţa s-o facă zeflemitoare, scrâşni:

— Ucide-mă! Ucide-mă odată!

Furios, Pardaillan făcu un semn cu capul: NU! Şi cu o voce puternică, clară, îi strigă:

— Jean Leclerc, am vrut să te aduc la suprema laşitate, să tragi spada împotriva unui om neînarmat. Şi ai ajuns până aici, pentru că ai suflet de puşlama. Sabia asta, cu care ameninţai că mă croieşti, nu eşti demn să o porţi.

Şi cu un gest violent, frânse pe genunchi lama şi o aruncă la picioarele unui Bussi-Leclerc livid, spumegând.

Această acţiune îi păru lui d’Espinosa o vitejie atât de mare, încât îi smulse de pe buze un murmur admirativ:

— Orgoliu! Orgoliu! Acest om este numai orgoliu!

— Nu, zise încetişor Fausta, care înţelesese. Este un nebun care nu mai judecă.

Amândoi se înşelau.

Pardaillan reluă cu vocea sa tunătoare:

— Jean Leclerc, mai devreme ţi-am spus că palma pe care ai voit să mi-o dai o consider primită. Aş fi putut să te sugrum, eşti o jucărie pentru mine. Îţi ofer viaţa, Leclerc. Dar pentru a nu se spune că în viaţa mea nu am înapoiat orice lovitură primită, acea palmă pe care ai avut intenţia să mi-o dai, ţi-o înapoiez! …

Şi spunând aceste cuvinte, îl apucă pe Bussi de centură, îl trase spre el cu toată împotrivirea disperată a acestuia şi mâna sa înmănuşată, larg desfăcută, îl pocni peste obraz cu toată forţa încât mizerabilul se rostogoli câţiva paşi, zăpăcit de violenţa loviturii, pe jumătate leşinat de ruşine şi de furie decât de durere.

Această execuţie sumară odată terminată, Pardaillan se scutură ca unul care şi-a isprăvit sarcina şi cu vârful degetelor, cu un aer de profund dezgust, îşi scoase mănuşile şi le aruncă de parcă ar fi fost nişte gunoaie respingătoare.

Toate acestea fiind făcute, cu aceeaşi nepăsare imperturbabilă care nu-l părăsise pe tot parcursul întregii scene, se întoarse spre Fausta şi d’Espinosa şi cu surâsul cel mai nevinovat, se îndreptă spre ei. Dar, fără îndoială, privirea sa spunea destule, deoarece d’Espinosa, care nu se temea că va avea de suportat ceea ce tocmai suferise Bussi, ce se îndepărta urlându-şi disperarea, se grăbi să dea ordinul aşteptat de ofiţeri şi de trupe.

La acest semnal, soldaţii se puseră în mişcare din toate părţile şi strânseră rândurile în jurul cavalerului, ca un cerc de fier. De-acum îi era imposibil să se mai apropie de grupul în mijlocul căruia se găsea Fausta şi marele inchizitor. Renunţă la urmărire pentru a face faţă noului pericol. Înţelegea că dacă manevra trupelor se prelungea şi dacă presiunea lor persista la fel de metodică şi încăpăţânată cum se arăta, risca să fie sufocat fără a putea schiţa măcar un gest de apărare.

Îşi spuse cu mânie: „Ah! Dacă aş fi avut măcar sabia pe care am rupt-o prosteşte.”

Dar o făcuse, conducându-se după propria sa logică. Şi într-adevăr, nu pusese mâna pe acea sabie decât pentru a-şi da satisfacţia de a o arunca, ruptă, la picioarele mizerabilului.

Şi cu toate acestea, în ciuda regretelor sale, ţinea sub observaţie toate mişcările celor ce-l asaltau, cu aceeaşi luciditate rece care-l făcea să ia decizii rapide.

Văzându-se presat îndeaproape, se hotărî să mai lărgească rândurile şi pentru a o face, îşi proiectă pumnii cu o regularitate de automat şi cu o precizie mecanică, cu o forţă pe care i-o dădea disperarea de a se vedea înfrânt, răsucindu-se în aşa fel încât să lovească orice i-ar fi stat în cale. Şi fiecare din loviturile sale erau urmate de zgomotul surd al figurii violent zdrobite, de un geamăt, uneori de o înjurătură sau de un strigăt înăbuşit. La fiecare lovitură, cădea câte un om, ridicat de cei din spate, trecut din mână în mână şi dus în spatele cercului de fier.

În acest timp, răzmeriţa dezlănţuită urma ca un torent nestăvilit. Peste tot, în arenă, în tribune, pe caldarâmul pieţii, pe străzile învecinate, soldaţii se aflau în luptă cu masele dezlănţuite, conduse de oamenii ducelui de Castrana. Peste tot, zgomotul fierului lovit de fier, focuri de armă, gâfâiturile luptelor corp la corp, vaietele răniţilor şi, ici-colo, acoperind tumultul, se auzeau urale puternice:

— Carlos! Carlos! Trăiască regele Carlos!

Pardaillan îşi dădu seama că i se permite să facă uz de forţă fără a i se întoarce loviturile. Cuvintele lui Bussi-Leclerc şi ale Faustei îi reveniră în memorie şi, continuându-şi teribila lucrare, gândea: „Mă vor viu… îmi imaginez că Fausta şi domnul ei aliat, d’Espinosa, nu vor ca moartea să mă ferească de torturile pe care mi le-au pregătit!”

De-acum începea să-şi simtă braţele obosite, braţe pe care le folosea în loc de măciucă. Se gândea în continuare: „Şi

totuşi ăştia au de gând să se lase zdrobiţi până când o să obosesc? Trebuie ca până la urmă să răspundă şi ei loviturilor mele.”

Judecă cu un calm admirabil în aceste împrejurări aşa de dificile şi ceea ce i se păru că i se potriveşte cel mai bine, ar fi fost o lovitură mortală care l-ar fi ferit de supliciul ce i se pregătea. Şi nu se înşela prea mult. Soldaţii, într-adevăr, începuseră să se enerveze. Loviturilor metodice date de Pardaillan, ei le răspundeau cu lovituri date de ici de colo. Ar fi avut parte, fără îndoială, de lovitură mortală pe care o dorea dacă o voce poruncitoare n-ar fi oprit tentativele timide, ordonând:

— Să nu îndrăzniţi, caraghioşilor! … Prindeţi-l viu!

Şi blestemând, oamenii o ascultară. Dar cum orice început are şi un sfârşit, cum şi răbdarea îşi are limitele ei, fără a mai aştepta ordinele care întârziau, executară o ultimă manevră: cei mai apropiaţi săriră, toţi odată asupra cavalerului care se văzu copleşit de numărul mare.

Încercă o ultimă rezistenţă, sperând poate să găsească individul care, uitând ordinele, l-ar fi ucis. Dar, fie din respect pentru ordine, fie din conştiinţa superiorităţii lor, nimeni nu o făcu.

Timp îndelungat ţinu piept atacatorilor, ca un mistreţ care se apără de haita care-l copleşeşte. Hainele-i atârnau în zdrenţe, sângele îi curgea pe mâini şi figura îi era înspăimântătoare. Dar nu erau decât zgârieturi neînsemnate. Era văzut adeseori ridicând ciorchini de soldaţi agăţaţi de braţele şi de umerii săi. Şi apoi, la capătul forţelor, zdrobit de numărul atacatorilor care creştea necontenit, sfârşi prin a cădea răpus. Era sfârşitul. Era prins. Dar, cu braţele şi picioarele legate, el părea şi mai de temut şi mai înfricoşător, încât, oricât de strâns ar fi fost legat, fără să mai poată face un gest, zece oameni îl ţineau, în timp ce restul îl păzeau îndeaproape. Şi totuşi stătea în picioare. Privirile sale reci şi ascuţite se opriră asupra

Faustei care privea nepăsătoare la această luptă gigantică a unui om cu sute de duşmani.

Când ea îşi dădu seama că era prizonier, legat din cap până în picioare, redus la neputinţă, se apropie încet de el, îndepărtă cu dispreţ pe cei care-i acopereau vederea prizonierului şi se opri în faţa lui, atât de aproape încât era gata să-l atingă. După care îl privi în tăcere. În sfârşit, triumfa! Era la bunul ei plac!

Văzând-o apropiindu-se, Pardaillan crezu că venea să se bucure de triumful său. Cu toate legăturile ce-i chinuiau corpul, strângându-i pieptul până la sufocare, cu toată apăsarea violentă a celor ce-l păzeau, se îndreptă, gândind: „Doamna papesă vrea să-şi savureze victoria… Frumoasă victorie! … O capcană, o înşelătorie, o armată pusă pe picior de război cu laşitate pentru a prinde un om!”

Şi scuturând puternic ciorchinele uman agăţat de umerii săi, se îndreptă, îşi ridică capul şi o fixă cu o insistenţă agresivă, cu o sclipire zeflemitoare în pupile, sfidând-o prin toată atitudinea sa şi aşteptând să-i dea ocazia unei replici muşcătoare.

Dar Fausta tăcea. În atitudinea ei nu era nimic provocator, nici urmă de triumf insolent şi în ochii săi, pe care se aştepta să-i vadă strălucind de bucuria învingătorului, Pardaillan nu citi decât nehotărâre şi tristeţe. Se pare că Fausta era puternic tulburată pentru a lăsa să se citească pe faţa sa sentimentele ce o frământau.

Ceea ce i se întâmpla, îi depăşea toate previziunile, în mod sincer, gândise că ura a ucis dragostea. Şi iată că, în momentul în care omul era la bunul ei plac, îşi dădea seama cu înfiorare ca ceea ce ea crezuse că este ură, era de fapt dragoste. Şi în sufletul ei, gândea: „Şi totuşi îl iubesc. Ceea ce credeam că este ură, nu era decât ciudă de a mă vedea dispreţuită… fiindcă el nu mă iubeşte… Şi nu mă va iubi niciodată! … Şi acum, când eu însumi l-am prins, acum, când eu însumi i-am pregătit cele mai înfiorătoare chinuri, îmi dau seama că, dacă ar spune un cuvânt, dacă mi-ar

adresa un surâs, mai puţin chiar, o privire care să nu fie indiferentă, l-aş ucide cu mâinile mele pe marele inchizitor care mă pândeşte şi aş muri împreună cu el, dacă n-aş putea să-l eliberez. Ce să fac?”

Şi astfel rămase timp îndelungat, descumpănită, nehotărâtă pentru prima oară în viaţa ei în faţa unei hotărâri ce trebuia să o ia. Puţin câte puţin, gândurile i se liniştiră şi faţa i se înăspri. Se dădu câţiva paşi înapoi ca pentru a arăta că îl abandonează soartei şi cu o voce dulce, îndepărtată şi voalată, spuse simplu:

— Adio, Pardaillan!

Acesta a fost încă un moment de mirare pentru el, el care se aştepta la alte cuvinte.

Dar nu era omul care să se lase descumpănit numai dintr-atâta.

— Nu adio, râse el, la revedere.

Negând din cap, ea repetă:

— Adio!

— Vă înţeleg, doamnă, dar, la dracu’! Nu pot fi ucis chiar aşa de uşor. Probabil că ştiţi mai demult!

Cu încăpăţânare, ea făcu acelaşi gest de „nu” cu capul şi repetă din nou:

— Adio! Nu mă mai vei revedea.

O idee înfiorătoare îi trecu prin minte lui Pardaillan.

„Oh! gândi el tremurând, a spus: Nu mă mai vei revedea. Neputând să mă ucidă, nu cumva nefericita creatură a urzit planul să mă orbească? Pe infernul care a născut-o, ar fi prea hidos!”

Cu aceeaşi voce, ea continuă:

— Sau poate că nu mă exprim bine, poate că mă vei vedea, Pardaillan, dar nu mă vei recunoaşte.

„Ei drace! gândi cavalerul. Ce înseamnă această nouă enigmă? O voi vedea: deci am şansa să trăiesc şi să nu fiu orb aşa cum am crezut adineauri. Bine! Sunt ceva mai favorizat decât credeam… Dar nu o voi recunoaşte. Ce vrea

să spună acel „Tu nu mă vei recunoaşte?” Ce ameninţare se ascunde sub aceste cuvinte? În fine, vom vedea.”

Şi cu voce tare, cu cel mai frumos surâs:

— Ar trebui să fiţi într-adevăr de nerecunoscut! Poate veţi deveni o femeie ca toate celelalte… cu puţină inimă şi bunătate. Dacă ar fi aşa, mărturisesc că veţi fi atât de schimbată că aş putea să nu vă recunosc.

Fausta îl privi câteva secunde, drept în ochi. Şi el îi susţinu privirea cu acea nevinovăţie şireată care-i era proprie. Oare înţelesese că, în faţa lui, nu avea ultimul cuvânt? Era obosită de lupta ce se dăduse în sufletul ei? Oricum, se mulţumi să facă un semn cu capul şi se întoarse spre d’Espinosa, care asistase, mut şi nepăsător.

— Conduceţi prizonierul la mănăstirea San Pablo, ordonă marele inchizitor.

— La revedere, prinţesă! strigă Pardaillan, care era dus de însoţitorii săi.

Capitolul 13

Iubirile lui Chico.

Mănăstirea San Pablo se afla în apropierea pieţei Sfântului Francisc, intrarea ei fiind chiar în piaţă.

În mod obişnuit, Pardaillan, ca şi însoţitorii săi, s-ar fi considerat ajunşi. Acum, nu trebuie să uităm că în piaţă se desfăşurau lupte şi un om metodic ca d’Espinosa nu putea comite imprudenţa de a traversa piaţa împreună cu prizonierul, acum, în aceste condiţii.

Pardaillan era înconjurat de două companii de archebuzieri şi asta nu că ar fi inspirat teamă, fiind legat din cap până în picioare, dar tocmai pentru că trebuia să străbată un spaţiu în care se dădeau lupte grele. În învălmăşeală s-ar fi putut ca prizonierul să fie lovit mortal şi după câte ştim, d’Espinosa voia să-l aibă viu. Se mai putea – ceea ce ar fi fost şi mai supărător – să fie eliberat de răsculaţii care l-ar fi crezut unul de-ai lor. Deci era necesară o escortă cât mai mare.

Ca o culme a precauţiilor, comandantul escortei şi-a condus trupa prin toate străduţele, evitând cu grijă pe acelea unde se mai vedeau încăierări. Una peste alta, datorită şi prizonierului, care, legat de sus şi până în jos, nu putea merge, decât cu paşi foarte mici, le trebui peste o oră să ajungă la destinaţie, timp care altă dată nu ar fi fost decât de câteva minute.

În ceea ce priveşte răscoala, se poate spune că s-a transformat repede într-o încăierare reprimată cu o cruzime nemiloasă, pe care Filip al II-lea ştia să o arate când era nevoie.

Aceasta se datora unei mari greşeli a Faustei, şeful ocult al acestui plan grandios care eşua în mod jalnic într-o baie de sânge.

În faţa ezitărilor lui El Torero, acela care, pentru ea era prinţul Carlos, a comis greşeala de neiertat să modifice planul.

Era sigură că prinţul se va întoarce la ea, convins s-o ia de soţie şi să împartă cu ea tronul, atâta timp cât i-l oferea. Se credea sigură pe ea. Şi atunci avu ideea nefericită care duse la prăbuşirea planurilor ei, să modifice primele sale intenţii.

La ce i-ar fi folosit victoria totală asupra lui Filip al II-lea dacă prinţul nu ar fi acceptat propunerile sale? Ea gândea că prinţul n-ar fi împins nebunia până acolo încât să refuze. Oricum, era posibil. Şi atunci, ce s-ar fi întâmplat?

Trebuia să-i demonstreze prinţului, în primul rând, de ce puteri dispune, înainte de a se angaja în fondul problemei. Nu încape îndoială că, din momentul în care s-ar fi convins, ar fi devenit mult mai supus. Şi atunci ea va avea timp să treacă, cu toată siguranţa, la acţiunea definitivă.

Planul, odată modificat a fost executat în mod desăvârşit. El Torero a fost răpit de partizanii săi fără ca trupele regale să poată interveni şi răzmeriţa se dezlănţui în toată grozăvia ei. Scopul propus de Fausta, odată atins, capii răscoalei, care dispuneau de curieri, dădură ordinul de

retragere şi se eclipsară rând pe rând, urmaţi de oamenii lor. În faţa trupelor regale nu mai rămase decât gloata care habar nu avea de dedesubturile afacerii.

De-abia atunci începu masacrul, fiindcă bieţii oameni nu erau înarmaţi decât cu arme slabe care nu puteau face faţă armelor de foc ale soldaţilor şi în loc de platoşe, aveau pieptul gol. Totuşi rezistaseră şi se lăsară mascarăţi. Erau fanaticii lui El Torero. Ei nu ştiau cine e acest prinţ Carlos care era aclamat. Nu ştiau decât un lucru: voiau să-l aresteze pe El Torero şi, pe Cristos crucificat, asta nu se va întâmpla.

Oricum, totul are un sfârşit. Curând, ici colo, începu să se facă auzit zvonul că El Torero scăpase din ghearele regelui şi se află undeva, departe, teafăr şi nevătămat. Cum? Cine-l salvase? Nu contează. Aflară şi din acel moment devenea inutilă vărsarea de sânge.

În curând nu mai rămaseră în piaţă şi pe străzile din jur decât trupele regale triumfătoare şi morţii şi răniţii care erau culeşi în grabă.

În acest timp, Pardaillan şi escorta sa ajunseră la mănăstirea San Pablo. În momentul trecerii porţilor închisorii sale, îl zări în primele rânduri, pe cine? Pe micul Chico în persoană. Dar în ce hal, Dumnezeule!

Vai! Ce frumos fusese costumul lui, dar asta cu câteva ore în urmă, acel costum care-l avantaja în ochii doamnelor şi care avantaj o supărase atât de mult pe mica Juana. Dar acum? Fără toca împodobită cu pene, fără manta şi apoi, totul atârnă pe el în zdrenţe, murdare, pătate de sânge.

Adevărul ne obligă să spunem că lui Chico nu-i păsa de amănuntele toaletei sale. În zdrenţe sau în costum nou, le purta şi pe unele şi pe celălalt cu aceeaşi mândrie şi dezinvoltură.

Şi apoi, dacă el, Chico, arăta aşa de rău, ce să mai spunem de seniorul francez, marele său prieten, care şi el era la fel de bine aranjat.

Cum s-a putut strecura Chico până aici? În mod sigur fusese ajutat de talia sa mică. Dar de ce se afla aici? Evident, pentru el, pentru Pardaillan. Acesta nici nu se îndoi de acest fapt.

Micuţul nu spunea nimic, dar privirea sa, ţintuită în ochii prizonierului, vorbea în locul lui. Şi această privire trăda o durere sinceră, o afecţiune aşa puternică şi un devotament absolut, încât acest mare sentimental care era cavalerul de Pardaillan, se simţi emoţionat şi reconfortat şi-i zâmbi cu atâta duioşie micului său prieten încât avu darul să-l tulbure profund.

În primul moment, Pardaillan fu gata să-i vorbească micuţului. Dar se gândi că în aceste împrejurări, l-ar compromite.

După obiceiul său de a se uita pe sine, gândindu-se la alţii, ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu celălalt prieten al său, don César, asupra căruia promisese că va veghea şi pentru care se expusese cu atâta imprudenţă. Îi aruncă, aşadar, micuţului o privire grăitoare. Chico nu era prost. Se simţise răsplătit de zâmbetul lui Pardaillan şi înţelese perfect de ce acesta nu-i vorbeşte şi se făcea că nu-l cunoaşte. Înţelese de altfel şi întrebarea din privirile lui Pardaillan: „Don César a scăpat?”. Şi cu acelaşi limbaj mut al privirilor îi răspunse şi fu înţeles. Cum capul era singura parte a corpului pe care şi-o putea mişca cu uşurinţă, nefiind legată, Pardillan îşi arătă mulţumirea printr-un gest al capului şi mai făcu câţiva paşi.

Văzu atunci cum Chico, favorizat de talia sa, se strecură printre soldaţi, care de altfel erau indiferenţi faţă de el şi se ţinea cu încăpăţânarea în urma sa, ca şi când ar fi vrut să-i comunice ceva.

Remarcă tot atunci că micuţul strângea în pumnul crispat mânerul spadei şi că aruncă asupra oamenilor din escortă nişte priviri fioroase. Nu putu să nu gândească: „Ah! Viteaz omuleţ! Dacă ar avea tot atâta forţă câtă vitejie şi voinţă are, i-ar fi spulberat pe toţi soldaţii!”

În cele din urmă, alaiul ajunse în faţa porţilor mănăstirii. Porţi monumentale, masive, grele, ameninţătoare datorită piroanelor care o întăreau şi numeroaselor broaşte care o asigurau.

Trebuiră să aştepte ca enormele zăvoare să fie trase şi uriaşele broaşte să fie deschise, operaţie care dură destul timp. Profitând de această pauză, Chico, care probabil o prevăzuse, se apropiase de prizonier şi începu să-i vorbească din priviri şi cu o mimică grăitoare, încât Pardaillan înţelegea totul.

„Voi veni în fiecare zi”, spuneau gesturile micuţului.

Şi ochii lui Pardaillan întrebau: „De ce?”

O ridicare din umeri, ochii înălţaţi spre cer, mâinile ridicate spre cap şi coborâte încet, însemnau: „Parcă poţi să ştii! Poate că doriţi să comunicaţi ceva.”

Şi Pardaillan îi răspunse: „Fie! Accept devotamentul tău”.

Şi-i mulţumi cu un surâs.

Acum poarta era deschisă. Înainte de a se închide în urma sa – poate pentru totdeauna – îşi întoarse capul şi adresă un ultim adio lui Chico, a cărui fizionomie inteligentă îi spunea: „Nu disperaţi! Fiţi pregătit la orice. Nu vă părăsesc!”

Şi Pardaillan dispăru sub arcadele întunecoase; soldaţii ieşiră şi se îndepărtară repede şi Chico rămase curând singur pe strada golită de orice suflare, neputându-se hotărî să se îndepărteze de poarta care-l despărţea de singurul om care-i arătase prietenie şi ale cărui cuvinte calde trezise în el atâtea simţăminte, necunoscute până atunci.

Soarele apunea la orizont. Curând se va face noapte, nu mai avea ce spera. Chico suspină adânc şi se îndepărtă încet, cu tristeţe şi regrete amare.

Nu-şi dădu seama de tăcerea grea care aproape strivea oraşul. Nu putu să remarce că, în afara patrulelor care străbăteau străzile, nu era nici un trecător, deşi altă dată străzile erau pline la ora aceasta.

Nu remarcă nici prăvăliile ferecate, porţile zăvorâte, obloanele închise. Nu văzu nimic. Mergea încet, gânditor şi, uneori scotea de la piept un pergament pe care, după ce-l privea câteva clipe cu atenţie, îl punea la loc, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l piardă. Acest pergament, căruia micuţul părea că-i acordă o atenţie deosebită, nu era altceva decât permisul de liberă trecere pe care Centurion îl obţinuse de la Barba Roja şi pe care-l vânduse Faustei.

Ne amintim că Fausta coborâse în subterana trucată a casei Des Cypres pentru a arde capsula destinată otrăvirii regelui. Căutând în sân pentru a scoate sticluţa ce conţinea otrava pregătită pentru Pardaillan, îi căzuse acest pergament fără să observe.

Câteva minute mai târziu, Pardaillan găsise permisul şi, neputând să-l citească datorită întunericului, îl băgase la centură. Ori, târându-se pe dalele de piatră pentru a-l spiona pe Chico, cavalerul pierduse şi el, la rândul său pergamentul şi tot fără să observe.

Întorcându-se la han, nu se mai gândise la acea bucată de hârtie, căreia îi ignoră valoarea. Micuţul, care o găsise şi care ştia să citească, având şi lumină în ascunzătoarea sa, îşi dădu seama de valoarea documentului şi-l puse de-o parte cu grijă. Intenţia sa era de a-l înapoia seniorului francez care-l pierduse şi care, fără îndoială, ştia mai bine decât el cum să folosească acest pergament. Evenimentele care au urmat cu atâta rapiditate, l-au împiedicat să o mai facă.

Acesta era deci acel permis de liberă trecere, pe care l-am văzut noi pe Chico că-l cerceta în stradă. Cum voia să-l folosească? Pe drept cuvânt, nu ştia. Căuta. În mod confuz, poate-şi dădea seama că l-ar putea folosi spre binele lui Pardaillan. Dar cum? Asta se chinuia să afle.

Un singur lucru îl neliniştea: ca acest pergament să nu fie atât de valoros pe cât credea el. Am spus că ştia să citească şi să scrie. Prin asta se înţelege faptul că putea, destul de

greu, să citească şi să zgârie pe hârtie cuvintele cele mai obişnuite, asta era tot.

Deci, neîncrezător în ştiinţa sa, se întrebă dacă documentul era chiar aşa de valoros. Ah! Dacă ar fi fost atât de învăţat ca mica Juana! Şi imediat hotărî să arate pergamentul prietenei sale care i-ar fi spus adevărata lui valoare. Hotărând asta, se îndreptă grăbit spre han.

Luaţi seama că Juana îl gonise şi că acum frumosul lui costum îi atârna în zdrenţe. Două motive, care în alte condiţii l-ar fi reţinut. Şi într-adevăr, ce primire i se va face dacă îndrăznea să apară în faţa ei fără să fi fost chemat? Şi mai ales în această stare. Nu se gândi nici un moment.

Găsi hanul aproape golit de clienţi, dar asta nu-l surprinse prea mult, având în vedere evenimentele sângeroase din timpul zilei. Cele câteva persoane aflate întâmplător acolo, erau doar nişte soldaţi care nu intraseră decât pentru a goli. Un pahar, după care ieşiră destul de repede.

Mica Juana se afla în ungherul său de lângă bucătărie. Îşi păstrase, bineînţeles, toaleta cu care fusese la coridă şi astfel împodobită, era cât se poate de seducătoare, gata să zăpăcească şi un sfânt, proaspăt ca un trandafir şi, în costumul ei bogat şi elegant, o puteai crede o marchiză deghizată.

Văzând-o atât de frumoasă în costumul ei de sărbătoare, inima bietului Chico bătu mai să-i spargă pieptul, ochii-i străluciră de plăcere şi se înroşi puternic.

Dar, hotărât să se ocupe numai de lucruri serioase, să se gândească numai la prietenul său, ajunse tocmai la ce nu prevăzuse: faptul că se prezentă în faţa Juanei cu o siguranţă ce nu-i era în fire.

Nu îndrăznim să jurăm că micuţa Juana nu contase puţin pe această vizită a timidului ei îndrăgostit. Ea gândise că, odată corida terminată, el nu va rezista dorinţei de a veni să fie admirat şi pentru aceasta aranjase dinainte primirea ce i-o va face. E de înţeles atunci că noua atitudine a lui Chico o miră la culme.

Totuşi, cum era nu numai femeie, dar şi cochetă, ştiu să-şi ascundă impresiile, cu toate că nu bănuia nimic din ce se întâmpla cu ea şi cu aerul cel mai agresiv, cu tonul cel mai răstit, i se adresă:

— Cum îndrăzneşti să mai apari aici, după ce te-am gonit? Şi în ce stare încă, Sfântă Fecioară! Nu ţi-e ruşine să apari aşa în faţa mea?

Pentru prima oară în viaţa sa, Chico primi această ieşire violentă cu indiferenţă, ceea ce avu darul să-i mărească mânia Juanei. Dar el nu roşi, nu plecă capul, nu se scuză. O privi liniştit, drept în faţă şi, ca şi cum n-ar fi auzit, îi spuse simplu şi cu bunătate:

— Trebuie să-ţi spun ceva serios.

Mica Juana rămase ca trăsnită. Păpuşa ei se schimbase. De unde această linişte şi această îndrăzneală? Adevărul este că Chico habar n-avea de îndrăzneala să. El se gândea numai la Pardaillan şi totul se ştergea în faţa acestui gând. Ceea ce ea credea îndrăzneală, nu era decât o concentrare a atenţiei sale în altă direcţie.

— Dar eşti plin de sânge! Te-ai bătut?

— Nu ştii ce s-a întâmplat în oraş?

— Cum să nu ştiu? Se spune că a fost o răscoală, totul este în flăcări, sunt morţi cu miile…

Şi neliniştea fiind mai puternică decât ea, îl întrebă cu o voce căreia el nu-i ghici accentul de tandreţe:

— Eşti rănit?

— Nu. Am fost stropit cu sânge în învălmăşeală. Poate că am câteva zgârieturi, dar asta nu înseamnă nimic. Sângele ăsta nu-mi aparţine. Este al unui nefericit care a murit în faţa mea.

— Deci acolo te-ai aranjat aşa. Ce nevoie aveai, păgânule, să te bagi în învălmăşeală?

— Trebuia.

— De ce trebuia? Şi când mă gândesc că şi eu am fost la corida. Aş fi putut să-mi găsesc sfârşitul dacă aş fi stat până la capăt.

De data asta a fost rândul lui să fie neliniştit:

— Ai fost la corida?

— Ei da! Din fericire Sfânta Fecioară m-a apărat, fără îndoială, fiindcă o indispoziţie a Barbarei, care mă însoţea, m-a făcut să părăsesc piaţa după ce domnul de Pardaillan a ucis cu atâta siguranţă taurul. Mâine mă voi duce să aprind o lumânare la capelă Notre-Dame la Vierge!

După cum se vede, minţea. Pentru nimic în lume nu i-ar fi dat satisfacţie spunând că l-a văzut în toată splendoarea sa şi că numai vederea lui a făcut-o să părăsească piaţa. Dar el nu înţelese decât un singur lucru: din fericire, ea a putut să părăsească piaţa înaintea începerii revoltei, aşa încât reuşise să se înapoieze teafără.

— Nu ştii nimic, zise el cu un aer misterios. Au vrut să-l asasineze pe El Torero. Pentru el s-au bătut. Din fericire partizanii săi l-au răpit şi acum, bine ascuns, nu mai poate fi găsit de duşmanii săi.

— Sfântă Fecioară! Ce tot spui? făcu ea, deodată interesată.

— Şi încă nu-i totul. Rebeliunea de care ai auzit vorbindu-se era pentru don César. Se spune că este fiul regelui, se pare că el este copilul legitim. Şi voiau să-l pună pe tron în locul tatălui său, regele Filip al II-lea, aclamându-l sub numele de regele Carlos.

Era foarte mândru de toate aceste cunoştinţe ale sale, mândru mai ales pentru faptul că îl cunoscuse îndeaproape pe omul ce se pretindea fiul regelui.

Juana, uitând de falsa mânie şi reală dezamăgire, exclamă:

— Don César, fiul regelui! Ei bine, nu mă mir㠄. Totdeauna am gândit că trebuie să fie dintr-o familie suspusă. Şi spui că el este infantele legitim? Atunci cine a îndrăznit să atenteze la viaţa sa?

— Regele… tatăl său, zise Chico, coborându-şi vocea.

— Tatăl său? E oare posibil? făcu ea neîncrezătoare. Nu ştia, fără îndoială.

— Dimpotrivă, ştia foarte bine. Pentru asta dorea să-l ucidă. Nu ştie nimeni asta, dar eu o ştiu. Şi mai ştiu şi alte lucruri, nu te îndoi de asta.

— Dar de ce? E oribil asta, un tată să-şi ucidă fiul!

— Ei vezi! Asta este ceea ce se numeşte „raţiune de stat”! O ştiu şi pe asta.

Fără voia ei, aruncă o privire admirativă omuleţului. Era totuşi adevărat. Ştia o mulţime de lucruri pe care nimeni nici măcar nu le bănuia. Cum de reuşise?

El reluă cu seriozitate:

— Eram pajul lui dori César la corida. Nu ai de unde să ştii fiindcă deja plecaseşi când am intrat în arenă.

Din contră, o ştia foarte bine. Îl şi văzuse, chiar. Nu avea importanţă, făcu pe surprinsă. Şi el continuă:

— Înţelegi că trebuia să ştiu unde-l duceau. L-am urmărit. Acolo m-am aranjat în halul ăsta.

Şi suspinând cu regret:

— Aveam un costum aşa de frumos… nou nouţ. Dacă m-ai fi văzut! Uite în ce hal e acum.

Da, da, vedea destul de bine. Şi chiar înţelegea. Nu se mai punea problema să-l certe. Îşi făcuse datoria, urmându-şi stăpânul, asta era bine.

— Şi încă nu e totul, reluă trist micuţul. Mai am încă o veste… o veste proastă, Juana.

— Vorbeşte… Mă faci să tremur.

— L-au arestat pe domnul de Pardaillan.

Era convins că se va prăbuşi la auzul veştii. Dar, deloc, primi „lovitura” cu un calm ce-l nedumeri. Văzând că tace, îi spuse blând:

— Eşti necăjită?

— Da, spuse ea simplu.

— Încă îl mai iubeşti?

Privindu-l cu o mirare ce de această dată nu mai era mimată.

— Da, zise, dar nu cum crezi tu.

— Oh! făcu el surprins, dar mi-ai spus…

— Îl iubesc pe domnul de Pardaillan, îl întrerupse ea, ca pe un bun şi viteaz gentilom, îl iubesc ca pe un frate mai mare, dar nu mai mult. Nu uita asta Chico. Nu uita niciodată.

— Ia te uită! făcu el strălucind de bucurie şi eu care credeam…

— Iarăşi! zise ea cu un început de nerăbdare. De câte ori trebuie să-ţi spun că să înţelegi?

Şi el începu să râdă din toată inima. Ar fi fost pe deplin fericit dacă l-ar fi ştiut pe Pardaillan în afara pericolului. Spuse:

— Oh! Înţeleg. Atunci, dacă-l iubeşti pe domnul de Pardaillan ca pe un frate mai mare, vrei să mă ajuţi să-l scot din închisoare?

— Din toată inima, zise ea spontan.

— Bine! Ăsta-i principalul.

— Dar de ce l-au arestat? Cum?

— De ce? Nu ştiu. Cum? Asta ştiu fiindcă eram acolo şi am văzut totul. L-am urmărit şi pe el până la închisoarea unde l-au dus. L-au închis în mănăstirea San Pablo.

— L-ai urmărit? De ce?

— Să ştiu unde-l duc, iată de ce. Pentru ca să încerc să-l eliberez.

— Vrei să-l eliberezi? Tu? Deci îl iubeşti?

— Da, îl iubesc. Domnul de Pardaillan este pentru mine mai mult decât Dumnezeu. Mi-aş da sângele, picătură cu picătură pentru a-l scoate de acolo. Nu ştii, Juana, ce fel de om este. Dacă l-ai fi văzut! … Ştii de câţi a fost nevoie ca să-l aresteze? De sute de oameni. Se aflau peste tot şi toţi erau împotriva lui. Chiar şi domnul d’Espinosa, chiar şi prinţesa aceea străină, pe care am recunoscut-o, chiar dacă se îmbrăcase bărbăteşte. Erau, poate o mie pentru a aresta un singur om. Şi mai era şi dezarmat. Şi pe câţi nu a zdrobit cu pumnul. Dacă ai fi văzut! …

Iată-l acum pe Chico, atât de puţin vorbăreţ de obicei, vorbind, vorbind fără încetare, entuziasmându-se în timp ce vorbea. Şi nu vorbea despre ea, despre ea, singura care

până acum îi fusese idol. Astfel încât, mica Juana mergea din surpriză în surpriză. Puteai crede că nici nu mai exista pentru el. Era cea mai mare ticăloşie, cea mai mare trădare, ce mai, era sfârşitul. Cui să te mai încredinţezi, Sfântă Fecioară, după asemenea trădare!

Pentru a-i înfrânge indiferenţa, îşi puse la bătaie tot arsenalul complicat al micilor sale şiretlicuri copilăreşti de cochetă nevinovată, recurgând la atâtea stratageme care altă dată îi reuşiseră de minune. Cu un gest maşinal îşi scoase floarea ce o avea prinsă în păr. Începu să se joace cu ea, distrată, o duse la buze ca şi când ar fi mirosit-o, ca până la urmă să o lase să cadă... ca din nebăgare de seamă. Şi el nici măcar nu se mişcă. Ce naivitate, pe moment a crezut că nu a observat-o şi fără a avea aerul că o face intenţionat, o împinse cu piciorul mai la vedere. Şi el, care altădată ar fi implorat favoarea să o ridice, sau pe care ar fi ridicat-o după mii de precauţii şi ar fi ascuns-o la piept, o lăsă acolo unde căzuse. Bineînţeles că nu voia să o ridice, necredinciosul! Ce umilinţă!

Chico avea un cult special pentru piciorul ca de copil al micii sale stăpâne. Îi făcea plăcere să se ghemuiască în faţa ei, să i le ia în mâini şi în timp ce ea flecărea şi el asculta cu seriozitate, i le mângâia uşor, cu gesturi line şi, uitându-şi uneori de el, i le săruta. Ea îl lăsa să facă toate acestea. Uneori, cu şiretenie nevinovată, îi stimula timiditatea naturală, aducându-l, fără ca el să-şi dea seama până la această manifestare de adoraţie specială. Astfel încât, fără să vrea şi fără să ştie, ea a fost aceea care i-a insuflat această preferinţă, poate neobişnuită ar crede unii, preferinţă pe care i-a cultivat-o şi întreţinut-o până la a face din ea o pasiune.

Într-adevăr, era o cochetă înnăscută. Dar n-ar fi fost o adevărată andaluză dacă n-ar fi avut, deasupra oricărei cochetării şi mândria piciorului său, într-adevăr foarte mic şi foarte frumos.

Văzând că toate micile sale viclenii dau greş, recurse la mijlocul suprem, pe care-l credea infailibil şi picioarele sale mici şi fine, mulate în ciorapi de mătase brodată, aşa cum purtau nobilele doamne, micile sale picioare care se găseau în largul lor în nişte pantofi de satin minusculi, începură să se agite, ca pentru a atrage asupra lor atenţia recalcitrantului. Şi cum el nu părea să bage de seamă, se hotărî să împingă, puţin câte puţin, taburetul pe care-şi odihnea picioarele.

Acesta era destul de mare şi de greu, din lemn masiv. Nu avea importanţă, reuşise şi acum picioarele, lipsite de un punct de sprijin, deoarece fotoliul era destul de înalt, îi atârnau. Spera ca astfel Chico să înlocuiască taburetul.

În oricare altă împrejurare, micuţul s-ar fi grăbit să profite de ocazie. Dar acum, având lucruri serioase în minte, rezistă eroic tentaţiei.

Şi Chico, atât de puţin vorbăreţ până acum, nu înceta să se minuneze pe seama domnului de Pardaillan, marele său prieten, părând că aceea care până atunci fusese singurul său ţel în viaţă, nici nu mai exista. Ori, cum era vorba de salvarea lui Pardaillan, Juana nu mai ştia dacă trebuie să se indigneze de purtarea lui Chico, sau să se arate încântată. Să-l felicite ori să-l acopere cu reproşuri.

Şi într-adevăr, cu tot calmul aparent cu care ea primise vestea arestării cavalerului, dacă Chico ar fi fost mai puţin preocupat, i-ar fi remarcat paloarea bruscă şi strălucirea ochilor. Asta însemna că-l mai iubea pe Pardaillan? Poate, dar numai în fundul sufletului său să-i mai fi păstrat un grăunte de tandreţe. Ceea ce este sigur, e faptul că, în urma conversaţiei misterioase pe care o avusese cu Pardaillan în cursul dimineţii, renunţase la această iubire romantică.

Cu sinceritate, sub influenţa sfaturilor frăţeşti ale cavalerului, ea se întorsese la Chico, sperând să găsească cu el acea fericire pe care o ştia de negăsit, imposibilă, cu altul. Şi ceea ce este mai puţin sigur, este faptul că”, lăsând

la o parte orice sentiment de iubire, nu putea rămâne indiferentă la soarta lui Pardaillan. Spusese cuvântul exact când îi declarase lui Chico că îl iubeşte pe Pardaillan ca pe un frate mai mare. În această situaţie, ca şi Chico şi ea ar fi încercat totul şi-ar fi dat chiar şi viaţa pentru a-l ajuta.

Pentru Chico, discuţiile cu Pardaillan îi risipiseră definitiv gelozia furioasă ce făcuse din el complicele Faustei. Ştia că Juana nu va fi niciodată decât micuţa prietenă a cavalerului. Dacă ar fi avut cea mai mică îndoială în această privinţă, cuvintele Juanei i-ar fi spulberat-o, îl considera un frate mai mare. Dar, din nefericire pentru el, influenţat fără îndoială de ceea ce fusese obişnuit să audă pe seama să, trăind mereu singur, îşi exagera peste măsură inferioritatea fizică. Tot ceea ce-i spusese Pardaillan despre acest subiect, încă nu-l convinsese. Rămânea convins cu încăpăţânare: niciodată, nici o femeie, chiar aşa micuţă ca Juana, nu s-ar fi căsătorit cu el.

Având această idee bine înfiptă în minte, pentru a îndrăzni să-şi declare dragostea, ar fi trebuit să fie pe moarte sau ca Juana însăşi, inversând rolurile, să-i declare dragostea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată, nu-i aşa? Ştia că Juana nu-l iubea decât ca pe un frate. Cel pe care-l iubea, orice s-ar spune, era Pardaillan.

Şi în timp ce el ştia că Juana nu ar fi fost niciodată a lui şi Juana trebuia să ştie că n-ar fi fost niciodată a lui Pardaillan. Gândea că nu este momentul să-i producă o durere prea mare spunându-i ceea ce nu îndrăznise să-i spună până atunci. De aici şi rezerva excesivă pe care Juana o credea răceală sau indiferenţă.

Pe de altă parte, credea că modul în care-şi putea arăta dragostea, era acela de a se arăta preocupat numai de Pardaillan, fără îndoială, subiectul preocupărilor ei. Şi cum asupra acestui punct era îndemnat de prietenia pe care i-o nutrea, nu îi fusese greu să joace rolul pe care şi-l hotărâse.

În ceea ce o priveşte pe Juana, conştientă de distanţa ce o separa de Pardaillan, adusă la realitate de cuvintele

acestuia, blânde dar ferme, luminată de logică fără cusur, înţelese că trebuie să renunţe la visele sale. Dragostea ei pentru cavaler nu prinsese acele rădăcini care nu mai puteau fi smulse fără durere. Se resemnase.

Prin forţa lucrurilor, trebuia să se întoarcă la Chico. Cu atât mai mult, cu cât Pardaillan, pe care ea îl admira, prin câteva confidenţe discrete şi cu tactul pe care i-l dădea bunătatea inimii sale, ştiuse să-i insufle un sentiment de respect faţă de micuţ, sentiment pe care până atunci nu-l avusese.

Pardaillan, pe care-l respecta şi admira, îi vorbise numai de bine despre Chico. Şi ea ştia că un om ca acesta nu ar fi lăudat un om care nu ar fi meritat. De aici rezultă că, dacă Pardaillan îi câştigase respectul, afacerile amoroase ale micuţului, mulţumită lui, făcuseră un progres considerabil.

În realitate, ea îl iubea pe Chico chiar mai mult decât credea. Dar dragostea să nu era aşa de puternică pentru a o face să-şi calce în picioare pudoarea şi să-i vorbească ea prima despre acest lucru. Dar cu un timid aşa desăvârşit ca Chico, nu avea încotro. Dacă el parcursese o parte a drumului, dacă o legănase cu acele cuvinte mângâietoare pe care le găsea mereu, dacă avea pentru ea numai mângâieri caste care totuşi o tulburau, poate că ar fi fost posibil să reuşească s-o facă să-şi piardă cumpătul şi să-i declare dragostea.

Dar iată că, din nefericire, Chico se încăpăţâna, cu toate avansurile ei, să rămână într-o rezervă care ei îi părea răceală. Acum, când ea ar fi vrut să-i vorbească despre ei doi, el nu vorbea decât despre Pardaillan. Era exasperant. Dacă nu s-ar fi stăpânit, l-ar fi bătut.

La urma urmei, în mod naiv, fără răutate şi fără nici un calcul făcut dinainte, poate că Chico găsise, fără să caute, mijlocul cel mai bun de a forţa inima celei care, fără îndoială, îl iubea tot atât de mult pe cât era şi ea iubită.

Văzând că micile-i viclenii nu dau roade, Juana se resemnă să nu iasă din subiectul de conversaţie pe care i-l impunea

Chico, sperând să reia cu mai mult succes eforturile întrerupte, pentru a-l face să-i declare dragostea.

— Doamne sfinte! zise ea cu puţină amărăciune în glas, ce frumos vorbeşti! Ce ţi-a făcut de-i eşti atât de devotat?

— Mi-a spus nişte lucruri… Nişte lucruri pe care nimeni nu mi le-a mai spus, răspunse enigmatic micuţul. Dar nu chiar şi tu te-ai hotărât să-l salvezi de la chinurile ce-l aşteaptă?

— Bineînţeles, din toată inima. Ţi-am spus-o.

— Trebuie să ştii că în felul ăsta înseamnă să ne băgăm într-o afacere de stat. Cel mai mic rău ce ar putea să ni se întâmple ar fi să fim spânzuraţi, scurt şi cuprinzător. Dar cred că înainte de asta ne vom bucura şi de plăcerile torturii.

Spunea toate acestea cu un calm extraordinar. De ce le spunea? Să o înfricoşeze? Să o facă să renunţe? Oricum, era hotărât să nu o amestece şi pe ea, pericolul era prea mare. Şi-ar fi riscat bucuros viaţa, ar fi suportat şi torturile pentru a-şi salva prietenul. Dar să o ştie şi pe ea în pericol? Să o vadă murind din cauza lui? Haida-de! Asta în nici un caz!

Tot ceea ce dorea de la ea, era să afle cât valora pergamentul. Şi la urma urmei, i se părea drept ca ea să cunoască întreg sacrificiul pe care el îl acceptă. Nu avea decât douăzeci de ani şi avea destule motive să ţină încă la viaţă. Şi dacă renunţa la această viaţă, măcar să ştie şi ea că o făcuse de bunăvoie.

Auzindu-l vorbind de spânzurătoare şi de torturi, simţi cum o trece un fior pe care nu şi-l putu stăpâni. Dar poate că şi ea, ca şi Chico, avea un suflet viteaz, Sau, poate la fel de bine, aventura aceasta periculoasă o prinsese într-un moment în care starea ei sufletească era tocmai bună pentru a întreprinde această acţiune.

În realitate, dragostea pătrunsese în inima ei neştiutoare sub forma celor doi bărbaţi care erau două antiteze vii: Pardaillan care, prin moral dacă nu şi prin fizic, îi apărea ca

un uriaş şi Chico, care cu fizicul şi moralul său, era o miniatură de om de o infinită graţiozitate.

Mult timp ezitase între cei doi bărbaţi, atrasă de forţa unuia aproape tot atât de mult ca şi de slăbiciunea celuilalt. Adusă cu picioarele pe pământ de unul, spre profitul celuilalt, se hotărâse în alegerea ei, ca acum, când alesese, să fie amenințată să-i piardă pe amândoi odată.

Primul, care nu o dorise, era condamnat de o putere, cea mai de temut dintre toate: inchiziţia. Acela pe care ea îl alesese, se dedica inutil salvării primului. Tot universul ei se rezuma la aceşti doi bărbaţi. Dacă ei ar muri, ce ar mai face ea cu viaţa?

Micuţul nu-şi dăduse seama, luând hotărârea pe care o luase, care-i va fi soarta aruncându-se în această aventură. Cum nu era prost, gândea cu o logică pe care mulţi i-ar fi invidiat-o. De altfel, în existenţa lui de singuratic, pe care o ducea de mulţi ani, se obişnuise să gândească îndelung, fără să vorbească şi să acţioneze numai în cunoştinţă de cauză.

Pentru el problema era simplă: meditase îndelung la ea… Va începe lupta împotriva celei mai formidabile puteri ce există. Bineînţeles că el, sărac, slab, cu o inteligenţă mediocră – el o spunea – neavând nici un ajutor, va fi înfrânt, fără îndoială. Ori, pierzând partida, îşi pierdea şi capul. Nu era greu de înţeles asta! Totul se rezuma la următoarele: făcea să-şi rişte capul având doar o şansă infimă? Da sau nu? El hotărâse că da! Şi dacă Chico nu era conştient de cinismul său, Juana în schimb, îl remarcase. I se dezvăluia într-o lumină în care nu-l cunoscuse până atunci.

Jucăria pe care, tiran cu piciorul mic, se obişnuise să i învârtă după bunul ei plac, dispăruse. Dispăruse şi copilul pe care ei îi plăcea să-l copleşească cu protecţia sa. Rămăsese adevăratul bărbat, capabil să-i fie stăpân. Nu se mai îndoia că n-ar fi reuşit să salveze încă o dată pe acela pe care îl numea marele său prieten. Şi cu cât Chico creştea

în ochii ei, cu atât simţea că o cuprinde teama. Ea, care până atunci i se crezuse superioară, ea, care-l dominase mereu, ea, acum, îşi plecă fruntea cu umilinţă sinceră, constrânsă de chinurile îndoielii şi se întreba dacă este demnă de el. Acum, ea era aceea care tremura şi roşea, ai căror ochi rugători păreau că cer un cuvânt de dragoste, o mângâiere. Ea se arăta acum dulce, supusă şi resemnată. El, care în aparenţă se arăta indiferent, foarte calm, stăpân pe sine şi care dădea dovadă de o energie extraordinară într-un corp aşa de mic, simţea o dorinţă nebună să i se arunce la picioare şi să-i sărute mâinile albe şi fine ca de patriciană.

Şi astfel că, la avertismentul sincer pe care i-l dăduse, bine intenţionat dealtfel, ea, cu o privire plină de tandreţe şi cu un surâs pe cât de supus tot atât de provocator, răspunse fără să ezite:

— Pentru că rişti tortura, vreau să fiu alături de tine.

Spunând aceste cuvinte, roşi. În mintea ei, i se păruse că a spus cât se poate de clar: „Te iubesc atât de mult, încât sunt gata să suport până şi tortură, dacă e să fim împreună.”

Din nefericire, era scris ca neînţelegerea să persiste între ei şi să-i despartă. Chico tradusese: „Îl iubesc pe domnul de Pardaillan într-atât, încât risc şi tortură pentru el.” îşi simţi inima strângându-se, dar se forţă să nu lase să se vadă nimic din durerea să, în timp ce-şi spunea: „Încă îl iubeşte şi cu o iubire mai mult decât frăţească, orice ar zice. Asta e, voi încerca până şi imposibilul şi mare lucru dacă nu-mi las pielea pe acolo.”

Şi, cu voce tare, o voce care tremura puţin, cu blândeţe, reluă propriile ei cuvinte:

— Ce ţi-a făcut de-i eşti atât de devotată?

Avu un licăr de triumf în ochi. Chico era gelos, deci încă o iubea. A fost o proastă să-şi facă atâta sânge rău! Şi, cu un surâs maliţios, crezând că-l va face în cele din urmă să-şi declare dragostea, se alintă:

— Mi-a spus nişte lucruri… nişte lucruri pe care nimeni altul nu mi le-a spus înaintea lui.

La rândul ei, repeta aceleaşi. Cuvinte pe care Chico i le spusese şi le spunea în joacă, crezând că face o glumă şi că-i măreşte gelozia.

Dar omuleţul înţelese altceva.

Pardaillan îi spusese şi îi repetase: „Nu o iubesc şi nu o voi iubi niciodată pe Juana ta. Inima mea a murit de mult timp.”

Încă mai auzea tonul dureros cu care fuseseră rostite aceste cuvinte. Nici nu se îndoia de adevărul lor. Nu se temea de nimic din partea lui Pardaillan, instinctul îi spunea că seniorul francez este cinstea şi loialitatea întruchipată. Pardaillan adăugase: „Juana ta nu mă iubeşte, nu m-a iubit niciodată.”

Şi acum era cuprins de îndoieli. Atâta timp cât marele său prieten vorbea despre sine însuşi, putea să se încreadă în cuvintele lui. Dar când vorbea despre alţii, se putea înşela. Potrivit cuvintelor Juanei, credea că Pardaillan îi vorbise făcând-o să înţeleagă că nu are ce aştepta de la el. Şi totuşi, Juana nu dădea înapoi în faţa ameninţării înspăimântătoare a torturii şi cerea cu un calm surâzător să participe la salvarea celui pe care încă îl iubea. Pentru el era simplu: Juana îl iubea fără speranţă şi până la moarte pe domnul de Pardaillan, cum şi el o iubea pe Juana până la moarte şi fără speranţă. Şi atunci, de ce să mai trăiască? Hotărârea-i deveni de nezdruncinat. Se va condamna pe sine însuşi.

Niciodată Juana nu va aparţine lui Pardaillan, fiindcă acesta nu voia. Şi ea o ştia, deoarece prefera moartea. În acest caz i se părea o josnicie din partea sa să-şi mărturisească iubirea.

Şi neînţelegerea dintre ei doi sfârşi prin a-i separa.

Chico se mulţumi să primească spusele ei cu un semn din cap şi, scoţând din sân pergamentul găsit, îi spuse cu indiferenţă sub care încerca să-şi ascundă adevăratele simţăminte:

— Tu, care eşti aşa de învăţată, uită-te la pergamentul acesta şi spune-mi ce înseamnă şi cât valorează.

Mica Juana simţi cum lacrimile-i inundă ochii. Sperase că-l va face să-i declare dragostea şi când colo, se arăta chiar mai rece decât la începutul discuţiei.

Reţinându-şi lacrimile care stăteau gata să izbucnească, luă cu tristeţe pergamentul şi-l studie, forţându-se să-i imite răceala.

— Dar, zise ea după o examinare rapidă, nu văd nimic aici decât două sigilii şi două semnături sub o seamă de formule neterminate.

— Dar cunoşti semnăturile, sigiliile, Juana?

— Sigiliul şi semnătura regelui, sigiliul şi semnătura marelui inchizitor.

— Eşti sigură?

— Fără îndoială! Cred că încă mai ştiu să citesc: „Noi, Filip, prin voia lui Dumnezeu, rege… cerem şi ordonăm… oricărui reprezentant al autorităţilor religioase, civile, militare…”

Şi mai jos: „Inigo d’Espinosa, cardinal, arhiepiscop, mare inchizitor de stat.”

Nu ai mai văzut până acum aceste sigilii în josul ordonanţelor? Sunt aceleaşi. Nu încape nici o îndoială.

— Asta gândeam şi eu. Acesta este ceea ce se numeşte un permis în alb. Se completează spaţiile goale după dorinţă, dedesubt sunt semnăturile… şi toată lumea trebuie să se supună ordinelor celui care posedă acest pergament.

— Unde l-ai găsit?

— Nu contează. Principalul este că îl am. Ştiu ceea ce voiam. Acum te părăsesc. Nu trebuie să spui nimănui că ai văzut acest pergament asupra mea.

— De ce? Ce vrei să faci?

— Ce vreau să fac? Încă nu ştiu. Caut. Imposibil să nu găsesc ceva. De ce? Pentru că socotesc să mă folosesc de acest permis în alb pentru a-l salva pe domnul de Pardaillan. Înţelegi Juana, dacă s-ar afla că acest permis nu-

mi aparţine şi că a fost completat în mod arbitrar, asta ar însemna moartea mea, ceea ce nu ar conta prea mult, dar de asemenea ar însemna şi pierderea domnului de Pardaillan, ceea ce este mult mai important. Iată de ce te implor să păstrezi secretul absolut. Este vorba de salvarea aceluia, pe care o dorim amândoi.

Încercă să facă totul pentru a o convinge că trebuie să tacă dacă îl iubeşte pe Pardaillan. Nici nu-şi dădea seama că cel mai bun motiv fusese acela când a spus „Asta ar însemna moartea mea” şi nu mai avea nevoie să adauge nimic.

Juana tresări. Cu gâtul strâns de emoţie, murmură împreunând mâinile într-un gest rugător:

— Poţi fi liniştit… m-aş lăsa mai degrabă omorâtă decât să spun ceva.

Încetişor, fără ciudă şi cu un surâs palid, spuse:

— Oh! Ştiu. Vei păstra secretul.

Şi obosit, zdrobit de efortul ce-l făcea să se stăpânească, se înclină în faţa ei, murmurând:

— Adio, Juana!

Şi fără să mai adauge un cuvânt, fără un gest, se îndreptă spre uşă. Atunci inima ei se frânse. Cum, pleca aşa, fără un cuvânt de prietenie, după un adio sec şi rece, un adio sinistru din care se înţelegea că nu-l va mai vedea? Palidă şi gata să leşine, se ridică cu un efort pe taburet şi, cu sufletul răvăşit, de pe buzele-i fremătătoare îi scăpă un nume ca un apel disperat:

— Chico!

Acest nume, astfel rostit, era o mărturisire.

Mişcat până-n străfunduri, se întoarse brusc. Ea îi întindea mâinile. Aproape îşi pierduse controlul gesturilor. Dacă Chico i-ar fi sărutat mâinile, cum l-ar mai fi îmbrăţişat. Ar fi fost deznodământul fericit al acestei fantastice idile.

Dar, sub aparenţa sa fragilă, omuleţul ascundea o voinţă de fier. La chemarea ei, se opri şi făcu doi paşi spre ea. Dar

nu merse mai departe. Nu spuse un cuvânt, nu făcu un gest şi impasibil, aşteptă ca ea să se explice.

Trecându-şi mâna peste fruntea înfierbântată, cu ochii scăldaţi în lacrimi, ea se bâlbâi:

— Pleci? … Mă părăseşti? Aşa… Nu-mi spui nimic?

Şi ochii ei vorbeau în timp ce-i punea toate aceste întrebări. Trebuie să fii orb şi nebun ca Chico să nu vezi şi să nu înţelegi. Brusc, el îşi lovi fruntea ca unul care-şi aminteşte de ceva:

— Şi Giralda? strigă el.

Dintr-odată simţi cum o cuprinde mânia. Ce? Nici un cuvânt, nici un gest? Mereu aceeaşi indiferenţă rece? se gândea la toţi, în afara ei. Era prea mult. Braţele-i, până atunci întinse spre el, îi căzură, ochii îi deveniră duri, o cută amară îi marcă buzele şi-i spuse agresiv:

— Te interesezi de ea? … Şi ea ţi-a spus lucruri pe care nimeni nu ţi le-a mai spus?

Privind-o cu un aer mirat, îi spuse cu gravitate:

— Este logodnica lui don César! Nu sunt eu pajul lui El Torero?

Şi ea înţelese sensul cuvintelor. Îi fu ruşine de accesul său de gelozie şi îşi plecă fruntea, roşind.

— E adevărat, bolborosi ea.

— Nu ai văzut-o? continuă el s-o întrebe. A fost la coridă. Don César a fost răpit în momentul în care se îndrepta spre ea pentru a-i depune la picioare buchetul de panglici. Trebuie că a fost prinsă în îngrămădeală. Dacă nu i s-a întâmplat ceva mai rău?

— Poate că a reuşit să se salveze! Fără îndoială că o voi vedea la noapte… Va veni precis aici pentru a se interesa de logodnicul ei.

Omuleţul dădu din cap gânditor:

— Nu va veni, spuse el.

— De unde ştii?

— Am văzut-o înconjurată de indivizi suspecţi. Cred că am recunoscut printre ei pe mutra aia bună de spânzurat, don

Gaspar Barrigon.

— Cine-i ăsta, don Gaspar Barrigon?

— Sergentul lui Centurion. Cred că Giralda a fost victima unei răpiri, cum s-a mai întâmplat o dată. Centurion e încăpăţânat, bănuiesc că deasupra lui este Barba Roja.

— În orice caz, zise Juana, dacă revine, poţi fi liniştit. O voi ascunde aici şi voi veghea asupra ei. E aşa de bună, de iubitoare, de frumoasă.

Din momentul în care nu mai era vorba de gelozie, Juana ştia să dea fiecăruia ce merita.

Chico aprobă cu gravitate şi spuse:

— Ştiu unde este închis domnul de Pardaillan; am văzut unde a fost dus don César. Trebuie să aflu acum ce s-a întâmplat cu Giralda şi dacă ea a fost răpită, după cum cred, trebuie să aflu unde a fost închisă. Poate că mâine don César va ieşi şi va trebui să-i dau veşti. Nu mai am de pierdut o clipă. Asta-i tot ce aveai să-mi spui, Juana?

După o secundă de ezitare, răspunse slab:

— Da!

— În cazul acesta, adio Juana.

— De ce adio? strigă ea. E a doua oară când pronunţi acest cuvânt care-mi strânge inima. De ce nu, la revedere? Asta înseamnă că nu am să te mai revăd?

— Ba da.

Ea îl privi fix. I se păru că-i ascunde ceva. Surâsul şi cuvintele îi sunau fals.

— Când? insistă ea cu aceeaşi privire fixă.

Evaziv, îi răspunse:

— Încă nu ştiu. Depinde de evenimente. Poate mâine, poate în câteva zile.

Şi cum el părea preocupat de alţii şi nu de ea, crezu că face bine spunând:

— Nu ne-am înţeles că trebuie să te ajut la eliberarea cavalerului de Pardaillan? … Trebuie să-mi spui, când va veni momentul, cum te pot ajuta.

Şi el înţelese că ceea ce o frământa, era eliberarea cavalerului. Dar era hotărât să nu se folosească de ea. Pentru nimic în lume nu ar fi amestecat-o într-o aventură care se vedea atât de periculoasă. Mai degrabă s-ar fi omorât.

Totuşi, cum ea nu trebuia să-i ghicească intenţiile, îi răspunse cu o siguranţă care o linişti:

— Sigur că da! Dar pentru ca să-ţi spun cum mă poţi ajuta, trebuie mai întâi ca eu să ştiu ce am de făcut. Îţi jur că acum nu ştiu nimic. Caut. Şi apoi, trebuie să o găsesc pe Giralda. Asta poate dura. Imediat ce-mi voi face planul, te voi anunţa. Îţi promit!

Cu câtă siguranţă vorbea! Cine i-ar fi spus că acest micuţ, atât de gingaş, are un cap aşa de bine organizat, că ştia să acţioneze cu atâta hotărâre, ar fi surprins-o. Oarbă, de trei ori oarbă, cum nu l-a cunoscut de atâta timp!

Cu blândeţe şi cu o privire plină de dragoste, îi spuse:

— Du-te Luis şi Dumnezeu să te păzească.

Simţi o puternică emoţie. Luis, era numele său. Foarte rar – aproape niciodată – ea nu-i spusese pe nume. Şi ce accent, dulce ca o mângâiere, pusese în acest cuvânt. Toată inima şi-o pusese în acest cuvânt biata Juana.

Un moment, el avu impresia vagă că amândoi se înşeală. Un cuvânt, unul singur, dacă ar fi fost spus acum, ar fi împrăştiat neînţelegerile care-i separau.

Ea îl privi cu ochi limpezi şi toată atitudinea ei era un cântec de dragoste. Dar el nu văzu şi nu înţelese. Cum mai făcuse deja, se înclină şi-i spuse, insistând asupra cuvântului:

— La revedere, Juana!

Şi cum schiţa gestul de a se retrage:

— Nu mă săruţi înainte de a pleca?

Acest strigăt îi scăpă fără voie. Fusese mai puternic decât ea. Şi-i întinse mâinile, în urma acestei mărturisiri.

De data aceasta nu se mai putea înşela şi nici să mai dea înapoi, aşa încât, Chico se plecă şi-i sărută uşor vârful

degetelor, apoi se întoarse şi ieşi ca din puşcă.

Mult timp rămase în picioare, privind spre uşa pe care ieşise.

Se gândea: „De-abia mi-a sărutat vârful degetelor. Altă dată mi-ar fi căzut la picioare şi mi le-ar fi sărutat. Astăzi s-a aplecat ca un curtean care cunoaşte obiceiurile. Nu mă iubeşte… şi nu mă va iubi niciodată”.

Se lăsă să cadă în fotoliu, îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă încetişor, îndelung, scuturată de suspine, ca un copil pedepsit.

Capitolul 14

Fausta.

Pardaillan se aşteptase să fie aruncat în cine ştie ce hrubă. Se înşela. Camera în care îl conduseseră cei patru călugări uriaşi însărcinaţi cu supravegherea sa, era luminoasă, curată, spaţioasă, mobilată confortabil cu un pat bun, un fotoliu mare, un dulap pentru haine, o masă şi prevăzută cu toate obiectele necesare unei toalete complete.

Fără barele groase de fier de la fereastră, fără cele două zăvoare de afară, care ferecau o uşă masivă, străpunsă de o vizetă, s-ar fi putut crede în continuare în camera sa de la hanul Turnului.

Călugării temniceri, după ce-i desfăcură legăturile, se retraseră comunicându-i că-i vor servi masa în curând.

Bineînţeles că prima grijă a lui Pardaillan a fost să-şi dea seama de cum îi este dispusă închisoarea şi se convinse curând că orice încercare de a evada pe uşă sau pe fereastră, este imposibilă. Cum era acoperit de praf şi sânge, amână pe mai târziu orice cercetare şi se grăbi să se cureţe, operaţie mai mult decât necesară. Aceasta îi permise să constate cu satisfacţie că, în afara câtorva zgârieturi, nu avea alte răni.

Masa ce-i fu servită era pe cât de îmbelşugată, pe atât de bine pregătită, însoţită de cele mai bune vinuri de Franţa şi Spania.

Ca un fin cunoscător ce era, cavalerul se înfruptă cu o poftă ce nu-l părăsea indiferent de situaţie. Dar, tot golind platourile şi bând înghiţituri mari, reflectă adânc.

Mai întâi remarcă faptul că toate felurile de mâncare erau tăiate în bucăţi mici, neavând la dispoziţie pentru a se servi decât o furculiţă mică şi flexibilă. Nici un cuţit, nici o furculiţă, nimic ce i-ar fi putut sluji drept armă. Această precauţie extremă, gesturile prevenitoare cu care era înconjurat, blândeţea cu care era tratat, i se părură suspecte şi simţi o nelinişte stranie cuprinzându-l.

Imediat după ce termină masa, îşi simţi capul greu şi fu cuprins de o dorinţă irezistibilă de a dormi. Se aruncă îmbrăcat pe pat şi murmură în timp ce căsca: „E ciudat. Ce este pofta asta de somn? Drace! Şi totuşi n-am băut fără măsură! Oboseala, fără îndoială…”

Când se sculă a doua zi de dimineaţă, cu capul încă mai greu decât atunci când se culcase, cu mâinile şi picioarele durându-l, constată cu uimire că se află dezbrăcat şi acoperit cu cearşafuri.

„Oh! îşi spuse, chiar aşa m-am îmbătat? Totuşi sunt sigur că nu m-am dezbrăcat!”

Sări din pat şi simţi cum îl lasă picioarele. Îl încerca o oboseală cum nu mai simţise niciodată până atunci, chiar şi după cele mai grele zile. Se târî înspre ligheanul de aramă destinat toaletei sale, vărsă o cană mare de apă rece şi-şi băgă capul în apă. După care merse la fereastră şi o deschise Se simţea deja mai bine. Gândurile-i deveniseră mai lucide şi, în timp ce se îmbrăca, murmură: „Ia te uită! surâse el, mi-au înlocuit costumul pe care tot ei mi l-au sfâşiat, cu unul nou nouţ, pe legea mea!”

Examină şi pipăi feluritele piese ale costumului, ca un adevărat cunoscător.

„Ţesătura fină, catifea frumoasă, de nuanţă închisă, simplu şi solid. Se pare că îmi cunosc gusturile.” murmură el.

Instinctiv, îşi căută din priviri şi cizmele pe care le găsi la picioarele patului. Le înhaţă şi începu să le cerceteze, aşa

cum procedase şi cu hainele.

„Aha! Deci asta-i cheia misterului! făcu el izbucnind în râs. Pentru asta m-au narcotizat.”

Erau chiar cizmele lui, pe care, considerându-le în stare bună, nu i le mai schimbaseră, dar le lustruiseră. Numai că le scoseseră pintenii, nişte tije lungi şi ascuţite de oţel.

Într-un moment critic, înfricoşător, al vieţii sale aventuroase, pe când era închis împreună cu tatăl său într-un fel de presă de fier unde trebuiau să fie striviţi, cavalerul îşi scosese, pintenii, asemănători cu aceştia şi dăduse unul tatălui său, hotărâţi să se sinucidă pentru a scăpa de chinurile ce urmau. De atunci, în amintirea acelei clipe, nu-i mai schimbase. Ori, tocmai aceşti pinteni, care la nevoie puteau înlocui un pumnal, îi fuseseră luaţi în timpul nopţii.

Îmbrăcându-se, Pardaillan gândi: „Ce vor de la mine? Le-a fost teamă că mă voi servi de aceştia pentru a-mi lovi temnicerii? Sau mai degrabă au vrut să mă pună în imposibilitatea de a-mi lua viaţa şi de a scăpa chinurilor ce mă aşteaptă? … Ce chinuri? …

Şi cu un surâs înfricoşător:

— Ah! Fausta! Fausta! Câte socoteli nu avem de încheiat noi… dacă ies viu de aici!

Şi deodată: „Şi punga mea? … mi-au luat-o odată cu costumul cel sfâşiat… Drace! Domnul d’Espinosa mă pune să-i plătesc costumul ce mi-l dă!”

În acelaşi timp îşi zări punga, pusă cu ostentaţie pe masă. O înşfăcă şi, băgând-o satisfăcut în buzunar, murmură: „Haida-de, m-am grăbit să-i acuz… Dar, la dracu’! Nu mai îndrăznesc nici să beau, nici să mănânc de teamă să nu-mi bage cine ştie ce în mâncare, care să mă facă să adorm din nou.” Reflectă un moment şi: „Nu! făcu el surâzând, au obţinut ceea ce au dorit. Presupun că nu vor încerca să mă drogheze iar. Să aşteptăm şi vom vedea.”

După cum prevăzuse, mâncă şi bău fără să simtă nimic rău, fără ca vreun somnifer să-i fie amestecat în alimente.

Trei zile se scurseră astfel, fără să vadă pe altcineva decât pe călugării care-l serveau şi-l păzeau, fără a-i adresă vreun cuvânt.

Ar fi vrut să-i întrebe, să ştie, să se informeze. Călugării se mărgineau să-l salute profund, cu gravitate şi să se retragă fără a răspunde întrebărilor.

În dimineaţa celei de-a treia zi, începu să meargă nervos, într-un du-te vino prin cameră, căutând şi combinând o mulţime de planuri, pe care le îndepărta pe măsură ce le găsea cusururi. Lăsase fereastra deschisă larg, cum făcea de altfel în fiecare zi, trecând mereu prin faţa acesteia.

Deodată auzi un zgomot înăbuşit. Se întoarse repede şi zări un proiectil, nu mai mare decât pumnul lui, care tocmai fusese aruncat pe fereastra deschisă. Înainte de a ridica proiectilul, se repezi spre fereastră şi zări o siluetă cunoscută, care-i făcu un gest fugar, în timp ce traversă repede grădina.

„Chico! îşi spuse Pardaillan. Ah! Micuţul viteaz! … Dar cum dracu’ a putut să ajungă până aici?”

Se aplecă şi culese proiectilul, nu înainte de a se asigura că nu era spionat prin vizeta uşii, care în aparenţă era închisă.

Se duse la fereastră, întorcând astfel spatele uşii şi contemplă obiectul ce tocmai îi fusese aruncat. Era un pachet, confecţionat din lână, înfăşurată în jurul unui corp dur. Îl desfăcu rapid şi găsi o foaie înfăşurată în jurul unei pietre. Desfăcu foaia şi citi: „Nu mâncaţi nimic, nu beţi nimic din ceea ce vă vor servi. Vor să vă otrăvească. În trei zile voi reuşi să vă scap. Dacă dau greş, aveţi tot timpul să luaţi otrava cu care vor să vă ucidă. Aşteptaţi trei zile. Curaj. Speraţi.” „Trei zile, fără să beau şi să mănânc, gândi Pardaillan făcând o grimasă, Drace! În cazul ăsta nu ştiu dacă nu e mai bine să iau chiar acum otrava… Dar, dacă Chico reuşeşte? … Hm! … Ce să fac? Ei! La urma urmei, nu o să mor pentru trei zile de post negru, în vreme ce otrava e sigură… mai ales că nu e vorba de trei zile, ci de două,

având în vedere că mi-au rămas resturile de ieri. Şi pentru că ieri am mâncat fără să păţesc nimic, cred că nu sunt otrăvite. Aşa că pot mânca.”

Hotărând astfel, luă resturile şi le împărţi în două, atacând vitejeşte prima parte. După ce nu mai rămase nici o firimitură din ea, luă ce mai rămăsese şi ascunse totul în dulapul pentru haine. Şi aşteptă.

Părea calm în aparenţă, dar efortul ce-l făcea pentru a se stăpâni, îi îmbrobonă fruntea de sudoare. Şi dacă, putea el să ştie, dacă în timpul nopţii, profitând de somnul său, nu-i amestecaseră în aceste resturi otrava care trebuia să-l doboare, după cum spunea biletul lui Chico.

Între timp i se servi prânzul. Călugării care i-l aduseseră, părură miraţi de lipsa resturilor, dar îşi ziseră că, probabil cuprins de o foame subită, cavalerul le devorase, deoarece acum nu mai manifestă nici o dorinţă de a se atinge de prânzul adus. Lăsară deci masa servită şi se retraseră fără să deschidă gura.

Sigur acum că nu poate fi otrăvit – pe moment, cel puţin – începu să gândească.

Pe drept cuvânt, se miră puţin de faptul că Fausta şi d’Espinosa nu găsiseră încă un supliciu mai lung şi mai rafinat. Dar, la urma urmei, ştia el ce fel de otravă urmau să-i administreze? Ştia el dacă această otravă teribilă nu l-ar fi făcut să sufere în câteva minute chinurile pe care nu le-a cunoscut încă nici o tortură? Şi apoi? Nu se putea îndoi, îl văzuse cu proprii săi ochi pe Chico traversând grădina pe furiş. Deci biletul era de la el, aşadar avertismentul era exact şi făcuse bine că-l urmase.

Sosirea neaşteptată a marelui inchizitor îi întrerupse şirul gândurilor.

„În fine! gândi Pardaillan, voi afla şi eu câte ceva.”

D’Espinosa avea aceeaşi faţă calmă, indiferentă am putea spune. În atitudinea sa corectă, nici o umbră de sfidare, nici cea mai mică urmă de satisfacţie. Se putea crede că un gentilom vine în vizită de curtoazie la alt gentilom.

Imediat ce Pardaillan fusese dus de oamenii săi, d’Espinosa se dusese direct la Turnul de Aur. Acolo, după cum ştim, se aflau cardinalul Montalta şi ducele de Ponte-Maggiore, împăcaţi în ura lor comună împotriva lui Pardaillan şi unde, răniţi, erau îngrijiţi din ordinul lui d’Espinosa de un călugăr medic.

D’Espinosa hotărâse să-i trimită la Roma şi să se servească de influenţa lor pentru a manevra decizia conclavului, în scopul de a face să fie ales un papă pe gustul său. Fără îndoială că avea mijloace pentru a-i face ascultători, deoarece, după câteva încercări de rezistenţă, cardinalul şi ducele, învinşi, se resemnară şi ascultară. Totuşi, Ponte-Maggiore, care nu era prelat şi nu ar fi sperat nimic pentru sine în urma acestei alegeri, se arătă mai îndărătnic decât Montalta, care, ca prinţ al bisericii era eligibil şi spera să fie ales în locul unchiului său, Sixt al V-lea.

D’Espinosa simţi că, pentru a înfrânge definitiv rezistenţa celor doi, torturaţi de gelozie, trebuia să le dovedească că pot părăsi liniştiţi pe Fausta, fără nici o ameninţare din partea lui Pardaillan. Şi nu ezitase nici o secundă.

Încă slăbiţi de rănile abia cicatrizate, îi condusese la mănăstirea San Pablo şi-i introdusese în camera lui Pardaillan care dormea sub efectul narcoticului. Şi atunci le împărtăşise ce avea să păţească Pardaillan.

Erau siguri că de acum înainte, Pardaillan nu mai există. În ceea ce o privea pe Fausta, odată misiunea lor îndeplinită, se puteau întoarce liniştiţi s-o întâlnească şi, eliberaţi de grija cavalerului, nu aveau decât să se supravegheze reciproc, mânaţi de gelozia lor, unul împotriva celuilalt.

— Domnule de Pardaillan, zise blând d’Espinosa, ca şi cum s-ar fi scuzat, sunt disperat de violenţa la care am fost constrâns împotriva voastră.

— Domnule cardinal, răspunse politicos cavalerul, disperarea voastră mă emoţionează într-atât, încât nu mă pot exprima.

— Fiţi de acord, domnule, că am făcut totul pentru a evita această supărătoare acţiune extremă.

— Mărturisesc bucuros că m-aţi avertizat cu loialitate. Cu toate că, pe drept cuvânt, caut degeaba această loialitate în modul în care am fost răpit.

— Aceasta trebuie să vă dovedească, spuse cu gravitate d'Espinosa, importanţa pe care o acord siguranţei persoanei voastre şi înalta stimă ce o am faţă de forţa şi de vitejia voastră.

— Onoarea nu e mică, sunt convins, făcu Pardaillan cu cel mai graţios surâs. Există cel puţin avantajul de a mă asigura din plin asupra viitorului ţării mele. Niciodată stăpânul vostru nu va domni la noi. Trebuie să renunţe la acest vis.

— De ce, domnule?

— Dar, surâse Pardaillan cu aerul său cel mai nevinovat, mi se pare că dacă trebuie o mie de spanioli să aresteze un francez, atunci trebuie să fiţi de acord că pot fi liniştit. Niciodată Maiestatea Sa, Filip de Spania nu va avea destule trupe pentru a cuceri şi cea mai mică bucăţică de pământ francez.

— Uitaţi, domnule, că toţi francezii la un loc nu-l egalează pe domnul de Pardaillan.

— Cuvinte preţioase, venind de la un om ca voi, răspunse Pardaillan înclinându-se. Dar atenţie, domnule, cu asemenea cuvinte mă faceţi să păcătuiesc prin orgoliu!

— Dacă este aşa, eu fiind preot după cum ştiţi, vă voi acorda iertarea. Dar dacă am venit aici, a fost pentru a mă asigura că nu vă lipseşte nimic şi că toată această săptămână de detenţie nu v-a privat de onorurile la care aveţi dreptul.

— Mii de mulţumiri, domnule. Sunt tratat cum nu se poate mai bine, într-o asemenea măsură încât atunci când vă voi părăsi – căci va trebui să vă părăsesc – voi încerca o adevărată durere. Dar, pentru că sunteţi atât de amabil cu mine, scoateţi-mă vă rog din incertitudinea în care mă aflu că urmare a cuvintelor voastre.

— Vorbiţi, domnule de Pardaillan.

— Ei bine, spuneţi că am petrecut o săptămână de detenţie, în ce zi suntem azi?

— Sâmbăta, domnule, nu ştiaţi? zise d’Espinosa aproape surprins.

— Iertaţi-mă că insist, domnule. Sunteţi sigur că azi e sâmbătă?

D’Espinosa îl privea din ce în ce mai mirat şi cu o nelinişte pe care nu încerca să o ascundă. În loc să răspundă, duse la buze un fluier de argint. La sunetul lui, cei doi călugări apărură imediat.

— Ce zi e astăzi? întrebă d’Espinosa.

— Sâmbătă, monseniore, răspunse călugării în cor.

D’Espinosa făcu un gest şi cei doi se retraseră fără un cuvânt.

— Vedeţi, zise atunci d’Espinosa întorcându-se spre Pardaillan, care gândea: „Înseamnă că am dormit două zile şi două nopţi. Ciudat! Ce soartă îmi pregătesc?”

Văzându-l că tace, d’Espinosa reluă cu o solicitudine care-i trăda atenţia susţinută cu care-l privise:

— Oare chiar atât de impresionat aţi fost încât aţi pierdut noţiunea timpului? De câte zile credeaţi că vă aflaţi aici?

— Numai de trei zile, zise Pardaillan privindu-l scrutător.

— Sunteţi bolnav? întrebă d’Espinosa care părea sincer. Şi remarcând prânzul încă intact:

— Să mă ierte Dumnezeu! Dar nu v-aţi atins nici de mâncare. Oare acest meniu nu vă place? Vinurile nu sunt pe gustul vostru? Comandaţi ceea ce vă face plăcere. Călugării care vă servesc au primit ordine să vă satisfacă toate dorinţele, oricare ar fi ele…

— Iertare, domnule, grija şi bunătatea cu care mă copleşiţi mă zăpăcesc.

Dacă se afla o urmă de ironie în spusele sale, aceasta fusese atât de bine ascunsă, încât d’Espinosa nu ghici nimic.

— Ah, văd despre ce este vorba, zise el cu un aer părintesc, vă lipseşte mişcarea. Da, evident, un om de

acţiune ca voi nu se acomodează cu acest regim sedentar, o plimbare în aer liber vă va face bine. V-ar plăcea să faceţi cu mine un tur al grădinii?

— Mi-ar fi cu atât mai agreabilă, cu cât plăcerea plimbării ar fi dublată de onoarea companiei voastre.

— Atunci, veniţi.

Din nou d’Espinosa făcu auzită chemarea fluierului şi din nou apărură cei doi călugări pe pragul uşii.

— Domnule cavaler, zise d’Espinosa îndepărtându-i pe cei doi cu o mişcare, trec înaintea voastră pentru a vă arăta drumul.

— Faceţi-o, domnule.

Şi trecu prin faţa celor doi călugări care nici măcar nu clipiră. Numai că, imediat ce Pardaillan şi d’Espinosa ieşiră pe coridor, cei doi călugări, împreună cu alţi doi ce se aflau afară, îi urmară în tăcere, ţinându-se la câţiva paşi în urma lor, oprindu-se când se opreau ei, reluându-şi mersul când aceştia porneau din nou.

Astfel încât Pardaillan, care acceptase plimbarea în speranţa găsirii unei ocazii de evadare, trebui să recunoască imposibilitatea unei asemenea acţiuni, date fiind condiţiile.

Şi, chiar dacă ar fi putut să scape de marele inchizitor, cum ar fi putut să se descurce în acest labirint de coridoare, când largi şi luminoase, când strâmte şi întunecate şi unde mai pui că erau străbătute în toate direcţiile de numeroşi călugări. Pe urmă, cum ar fi putut să se caţere pe zidurile înalte care înconjurau din toate părţile curţile şi grădinile mănăstirii?

Găsi de cuviinţă să nu încerce nimic acum. Dar, mergând mereu alături de d’Espinosa care nu mai contenea cu explicaţiile asupra ocupaţiilor domnilor călugări, atenţia lui era trează, gata să profite de orice ocazie ivită.

Pardaillan îşi spunea că d’Espinosa nu este omul care să-l scoată la plimbare numai de dragul lui. Gândea şi nu fără

temei, că marele inchizitor avea o idee pe care nu va întârzia să i-o împărtăşească.

Dar d’Espinosa continua să-i vorbească de fel de fel de lucruri.

Însoţit de cavaler, urcă vreo zece trepte şi pătrunseră într-o galerie. Aceasta se prelungea pe toată întinderea clădirii. Pe pragul galeriei se văzură întâmpinaţi de peste zece călugări, care păreau că-i aşteaptă. Pardaillan observă că aveau staturi de Goliat.

„Ei bine! gândi el cu un surâs, ne apropiem de sfârşit. Dar, pe toţi dracii, s-ar părea că domnul d’Espinosa vrea să mă impresioneze cu aceşti călugări, pregătiţi mai degrabă să poarte o cuirasă decât rasa lor.”

Galeria, după cum remarcase Pardaillan, era străbătută în toate direcţiile de numeroşi călugări care păreau că supraveghează mai degrabă uşile.

În faţa primei uşi întâlnite, d’Espinosa se opri.

— Domnule cavaler, spuse el cu o voce incoloră, personal nu am nici un motiv să vă urăsc. Mă credeţi?

— Domnule, fiindcă îmi faceţi onoarea să mi-o spuneţi, nu văd de ce nu v-aş crede, zise cu răceală Pardaillan.

D’Espinosa aprobă cu gravitate şi reluă:

— Dar sunt însărcinat cu funcţii puternice, teribile, şi, când mă aflu în exercitarea acestor funcţii, omul care sunt trebuie să cedeze locul marelui inchizitor, adică unei fiinţe de excepţie, care nu cunoaşte nici o milă, implacabil în ducerea la bun sfârşit a datoriilor cu care este însărcinat. În acest moment, marele inchizitor vă vorbeşte.

— Ei, la naiba! Domnule, ceea ce aveţi să-mi spuneţi este chiar atât de dificil? De ce vă temeţi? Sunt singur, dezarmat, la discreţia voastră. Mare inchizitor sau nu, goliţi-vă sacul.

— Aţi insultat pe Maiestatea Sa regală. Sunteţi condamnat. Trebuie să muriţi.

— Ei, asta da! Iată ce înseamnă să vorbeşti direct, categoric. De ce n-aţi spus-o mai devreme? Sunt condamnat

şi trebuie să mor. Rămâne de văzut în ce fel mă veţi asasina.

Cu aceeaşi impasibilitate, d’Espinosa îi explică:

— Pedeapsa trebuie să fie pe măsura crimei. Crima pe care aţi comis-o este una din cele mai de neiertat. Deci, pedeapsa trebuie să fie teribilă. De asemenea, trebuie să fie în proporţie cu forţa morală şi fizică a vinovatului. Nu vă veţi mira deci dacă pedeapsa ce vi se va administra va fi în mod excepţional riguroasă. Moartea în sine, nu înseamnă nimic.

— E un fel de a spune! Ceea ce înseamnă că aţi născocit pentru mine câteva suplicii nemaiîntâlnite.

Pardaillan spunea aceste cuvinte cu calmul său de gheaţă care-i ascundea emoţiile pe care le simţea în acest moment, emoţii ajunse la paroxism şi care-l făceau să pregătească una din nebuniile pe care le încercase de-a lungul vieţii sale aventuroase. D’Espinosa, oricât de fin observator ar fi fost, se lăsă păcălit. Nu-i văzu decât acea atitudine pe care o admira ca un cunoscător şi nu bănui că ar putea ascunde ceva ameninţător pentru el. Îi răspunse deci fără nici o ironie:

— De la primă privire am recunoscut la voi o mare inteligenţă. Deci nu mă mir că înţelegeţi chiar şi din jumătăţile de cuvânt. În ceea ce priveşte supliciul de care vorbiţi, trebuie să mărturisesc că am fost ajutat şi de sfaturile doamnei prinţese Fausta, care, nu ştiu din ce motive, vă doreşte moartea.

— Da, o ştiu, mormăi Pardaillan cu o voce albă. Sper totuşi, ca înainte de a muri, să am bucuria de a-i spune vreo două cuvinte. Dar voi, domnule, ştiţi că sunteţi o reptilă periculoasă? Ştiţi că am o poftă nebună să vă strâng de gât?

Şi în timp ce-i vorbea, mâna i se aşează pe umărul lui d’Espinosa.

Marele inchizitor nici nu clipi. Nu făcu nici o mişcare pentru a-i scăpa. Nu-şi plecă ochii în faţa privirii cavalerului şi, fără să-şi piardă liniştea, ca şi cum nu el ar fi fost în cauză, îi spuse simplu:

— O ştiu, dar nu veţi face nimic. Sunteţi omul care ştie că nu m-aş expune furiei voastre fără a-mi lua unele măsuri.

Pardaillan aruncă o privire în jurul său şi văzu că cercul călugărilor se strânse şi mai mult în jurul lor. Înţelese că nu avea timpul pentru a-şi pune ameninţarea în practică. Ar fi fost imediat covârşit de numărul acestora. Îşi scutură furios capul şi, fără să-i dea drumul, apăsând şi mai mult umărul duşmanului său, îi spuse cu o voce şuierătoare:

— Vă înţeleg. Ăştia vor năvăli peste mine. Dar totuşi, pot risca. Şi pe urmă, cine ştie dacă…

— Nu, îl întrerupse d’Espinosa fără să-şi piardă calmul, ceea ce speraţi nu se va întâmpla. Înainte de a mă lovi, veţi fi imobilizat de aceşti călugări. Ştiţi ce veţi câştiga în urma tentativei disperate pe care o veţi încerca? Voi fi constrâns să vă pun în lanţuri.

Cu un efort supraomenesc, Pardaillan reuşi să se stăpânească. Călugării ce-i înconjurau nu făcuseră nici o mişcare. Cu ochii îndreptaţi spre marele inchizitor, aşteptau semnul care să-i facă să acţioneze.

Cu o străfulgerare de luciditate. Pardaillan întrevăzu totul, înţelese consecinţele ireparabile care ar fi urmat gestului său şi că era la bunul plac al temutului său adversar. Cu mâinile libere, mai putea spera, înlănţuit, totul era terminat.

Trebuia deci să-şi păstreze libertatea de mişcare cu orice preţ. Încet, ca şi cum ar fi regretat, slăbi strânsoarea şi mormăi:

— Fie, aveţi dreptate.

Ca şi cum ar fi considerat incidentul închis definitiv, d’Espinosa se întoarse spre uşa în faţa căreia se oprise şi uşa se deschise imediat. În acelaşi moment, călugării se îndepărtară, mărind cercul, ca şi cum înţeleseseră că intervenţia lor nu mai era necesară. Dar continuau să supravegheze cel mai mic gest al marelui inchizitor, fără a-şi pierde din vedere prizonierul.

Uşa care se deschisese era intrarea într-o celulă strâmtă. Nu se afla acolo nici o mobilă şi singura lumină care pătrundea era aceea care intra pe uşa deschisă.

Pereţii celulei erau daţi cu var, podeaua era acoperită cu dale albe şi de jur împrejur se aflau mici şanţuri destinate probabil scurgerii apelor. Dar de unde apă?

Ici-colo, pe pereţi se vedeau pete cafenii, suspecte. Şi pe dale se vedeau din loc în loc aceleaşi pete. Era rece şi sinistru. La urma urmei, ce era această celulă? O carceră? Un mormânt? Ce? …

Şi totuşi, acest loc care-ţi strecura groaza în suflet, era locuit. Ochii înspăimântaţi ai lui Pardaillan văzură în mijlocul încăperii, cu faţa la uşa, ce tocmai se deschisese, un om, o epavă umană – strâns legat de un fel de scaun de lemn ale cărui picioare erau înfipte în sol cu ajutorul unor crampoane de fier.

Picioarele omului erau legate de picioarele scaunului. Bustul îi era menţinut drept, legat cu numeroase funii de spătar. Capul, prins de un stâlp de fier, nu putea fi mişcat. Aproape sub bărbie, o traversă grea de lemn, străbătută de două găuri, îi presau pieptul, iar prin cele două găuri, mâinile prizonierului atârnau moi.

Alături de prizonier, un călugăr. Robust, cu rasa ridicată până la centură şi cu mânecile suflecate, mânuia cu labele-i enorme, nişte instrumente minuscule, ciudate, pe care le privea cu atenţie, părând că nu se sinchiseşte de victima înlănţuită, care, cu trăsăturile contractate de oroare şi teamă, îl privea cu o lucire de nebunie.

Călugărul asculta desigur de ordinele primite mai înainte, deoarece nu dădu nici o importanţă noilor veniţi şi-şi începu munca imediat ce termină de aranjat instrumentele.

Apucă degetul gros de la mâna condamnatului cu un cleştişor. Imediat, cu toate funiile ce-l legau, omul avu o zguduire puternică, mai să le rupă. În acelaşi timp, un urlet prelung, lugubru, înfricoşător îi scăpă de pe buzele schimonosite.

Călugărul, impasibil, îşi scutură unealta. Ceva alb şi roşu căzu pe dale, în timp ce din vârful degetului condamnatului, picături mari de sânge cădeau pe podea: călugărul îi smulsese unghia. Metodic, fără să se grăbească, călugărul-călău îi apucă arătătorul. Torturatul se încovoie ca un vierme, o expresie de suferinţă cumplită i se întinse pe faţă. Acelaşi urlet care nu mai avea nimic omenesc se făcu din nou auzit, urmat de aceleaşi picături mari de sânge care stropeau podeaua. Cu acelaşi gest indiferent, călugărul aruncă unghia de care mai atârnau fâşii de carne.

La al treilea deget, omul leşină. Atunci, călăul se opri şi luă dintr-o trusă pe care o adusese cu sine în vederea acestor cazuri, diferite prafuri, dar nu pentru a-i îngriji rănile, ci pentru a-l aduce în simţiri, cu aceeaşi nepăsare cu care executase şi tortură.

Când nenorocitul, sub acţiunea remediilor ce-i fuseseră administrate, îşi reveni, călugărul reîncepu tortura.

Pardaillan, livid, cu unghiile înfipte în carne pentru a nu-şi striga oroarea şi dezgustul, se întreba dacă nu cumva este pradă unui coşmar.

După ce şi cea de-a cincea unghie căzu, urletele torturatului se schimbară în răgete înăbuşite şi călăul, mereu liniştit, insensibil şi metodic, se pregătea să treacă la cealaltă mână.

— Oribil! Oribil! murmură cavalerul, poate fără a-şi da seama de ce spune.

Cu răceală, d’Espinosa răspunse:

— Şi asta nu-i nimic! … Să mergem.

Ieşind din celulă, Pardaillan se simţi scuturat de un tremur nervos.

— Crima acestuia, spuse d’Espinosa cu o voce liniştită, nu este nimic faţă de crima ce aţi îndrăznit să comiteţi.

Pardaillan înţelese sensul ascuns al acestor cuvinte. Ele semnificau faptul că supliciile ce-i vor fi aplicate, depăşeau ceea ce văzuse. Se încorda pentru a îndepărta teama ce i se strecura în suflet.

Îşi dădea seama că această teamă îi venea mai ales de la ce văzuse şi-şi spunea că, dacă d’Espinosa se încăpăţâna să-l facă să vadă şi alte orori, asta i-ar fi produs o depresiune morală pe care n-ar fi putut s-o depăşească.

După douăzeci de paşi, altă uşă, altă oprire. Pardaillan tresări. Ca şi prima şi această uşă se deschise de la sine şi lăsă să se vadă o celulă asemănătoare primei, ocupată de un călugăr-călău şi un condamnat. Şi acesta ca şi primul, se afla aşezat pe un scaun de lemn. Numai că acesta avea braţele legate în cruce şi pieptul gol nu era apărat de nimic ce ar fi putut să-l deranjeze pe călău.

Folosind un instrument cu lama fină, ascuţită, făcu o incizie pe toată lăţimea pieptului şi începu să-l jupoaie de viu. Ca şi la precedentul, se făcură auzite urlete înfricoşătoare, urmate de răgete înăbuşite şi, pe măsură ce operaţia avansa, torturatul îşi pierdea din ce în ce forţele.

Călăul, cu o îndemânare remarcabilă, cu un fel de delicateţe înfricoşătoare, trăgea pielea ce se desprindea, o lăsa în jos, desprindea cu scalpelul carnea palpitândă, punea în evidenţă venele, arterele, nervii.

Şi, din timp în timp, cu o mişcare sinistră prin indiferenţa ei, lua câte un pumn de sare fină şi o presăra pe carnea însângerată. Atunci urletele creşteau, străpungând creierul lui Pardaillan de parcă ar fi fost lame înroşite în foc.

Din această grămadă de carne, care fusese un piept uman, se scurgeau fire de sânge, căzând pe dalele ce se înroşeau şi se pierdeau în şanţurile pe care cavalerul le văzuse şi în prima celulă şi cărora acum le înţelegea rostul.

— Să mergem, rosti d’Espinosa pe acelaşi ton indiferent.

Şi repetă din nou:

— Crima acestuia, nu este nimic pe lângă cea comisă de voi.

După ce ieşiră, uşa nu se închise în urma lor, încât Pardaillan continua să fie urmărit de urletele de durere care umpleau galeria.

„Pe toţi dracii! îşi strigă el în sine, voi fi obligat să privesc toate aceste grozăvii? Pe Pilat! Mizerabilul vrea să mă vadă nebun!”

Cuvântul îl izbi ca un trăsnet.

O lumină orbitoare-i străbătu creierul şi, ca şi cum acest cuvânt ar fi sfâşiat vălul ce-i întuneca gândurile, deodată îşi aminti cuvintele schimbate de Fausta şi d’Espinosa în timpul luptei cu Bussi-Leclerc şi înţelese misteriosul adio al Faustei: „Poate mă vei vedea, dar nu mă vei recunoaşte.” Şi îşi strigă în gând: „Oh! Mizerabilii ăştia au urzit cu premeditare să mă arunce în ghearele nebuniei! Şi asta numai Fausta a născocit-o! Ei! Acuma-mi amintesc, eu însumi, bătându-mi joc de ea, am sfătuit-o să mă lovească în tot ce am mai de preţ, în inteligenţă. Diabolica făptură nu a uitat… Credeam că o cunosc, dar iată, trebuie să mărturisesc, nu am crezut-o capabilă de aşa ceva. Ah, scelerata!”

Ghicind, sau crezând că ghiceşte la ce serveşte înfiorătorul spectacol la care-l supunea d’Espinosa, suflă zgomotos ca unul care-şi leapădă o greutate apăsătoare, îşi întări inima pentru a o face insensibilă, comandă nervilor să se stăpânească şi, calm în aparenţă, îşi urmă sinistrul ghid, hotărât să vadă şi să audă totul.

A treia uşă, a treia oprire. Aici se afla un nenorocit care era ars cu fiare înroşite. Călugărul-călău, cu aceeaşi insensibilitate ca a celorlalţi doi, se apleca asupra unui vas aflat pe foc, lua câte o lingură din lichidul aflat acolo şi-l turnă încet în găurile pe care fiarele înroşite le făceau în carne. Ceea ce turna, nu era decât un amestec de ulei, plumb şi cositor topit. Nenorocitul care suporta înfiorătorul supliciu scotea nişte urlete îngrozitoare şi cu o voce dementială – poate chiar înnebunise – repeta: „Încă! … încă! …”. Strigătele acestuia se amestecau cu acelea ale celui care era jupuit de viu.

Sub privirea rece şi cercetătoare a lui d’Espinosa, Pardaillan încerca să se ţină tare pentru a nu-şi trăda

sentimentele. Şi, în ochii lui d’Espinosa putea trece drept un om calm, perfect, stăpân pe el însuşi. Dar, pentru unul care l-ar fi cunoscut, fixitatea stranie a privirilor, culoarea pământie a obrajilor, o imperceptibilă crispare a buzelor pe care şi le muşca până la sânge, ar fi fost semnele unei emoţii care-l strangula şi al unui efort supraomenesc pentru a o stăpâni.

Încă o dată d’Espinosa îşi pronunţă glacialul „Să mergem” şi încă o dată adăugă pentru Pardaillan că acest om se făcuse vinovat de o crimă cu mult mai mică decât a acestuia.

Şi înfricoşătoarea, halucinanta plimbare se prelungi de-a lungul interminabilei galerii.

După omul ars cu fier roşu, fu rândul celui căruia i se zdrobeau membrele cu lovituri de bâtă, apoi cel căruia i se scoteau ochii, a celui căruia i se smulgea limba, trecu apoi pe la supliciul apei şi atâtea altele.

Numai o uşă nu se deschise. Un călugăr deschise o vizetă şi Pardaillan văzu o jumătate de duzină de pisici, devenite hidrofobe prin lipsa îndelungată de apă, aruncându-se asupra unui om, complet dezbrăcat şi sfâşiindu-l în bucăţi cu ghearele.

Tot ceea ce imaginaţia cea mai bolnavă ar fi putut născoci în materie de torturi, dintre cele mai rafinate şi mai neauzite, trecu prin faţa ochilor cavalerului, rămaşi larg deschişi.

Şi, la fiecare dintre uşi, d’Espinosa repeta invariabilul: „Să mergem”, totdeauna urmat de comparaţia crimei nenorocitului ce agoniza, cu crima şi mai mare comisă de Pardaillan.

În cele din urmă ajunseră la capătul galeriei. Pardaillan se crezu, în sfârşit, eliberat de înfricoşătorul coşmar pe care-l trăia de mai bine de o oră. Cu toate eforturile sale, cu tot stoicismul, îşi simţea mintea clătinându-i-se. Şi mila pe care o simţea pentru nenorocitele victime, cărora nu le cunoştea crimele, îl făcea să uite scopul pentru care îi erau arătate:

să-i amintească lui, că tot ce vedea acolo, oribil şi înfricoşător, nu era nimic în comparaţie cu ce-l aştepta.

Capitolul 15

Prânzul lui Tantal.

La capătul galeriei era o scară cu câteva trepte, iar la dreapta galeriei, aceasta se continua cu un zid foarte înalt. Scara cobora într-o grădiniţă. Zidul separa grădiniţa de marea grădină.

Când se află afară, sub căldura soarelui strălucitor, Pardaillan respiră adânc. I se părea că tocmai ieşise dintr-un loc fără aer şi lumină. Şi, lăsând să cadă asupra lui d'Espinosa o privire grea de ameninţări, gândi: „Nu ştiu ce unelteşte împotriva mea popa ăsta blestemat, dar, pe toţi dracii, era timpul să se sfârşească odată chinurile la care m-a supus."

Pentru a-şi linişti ochii, încă plini de viziunile înfricoşătoare, voi să privească florile care îmbălsămau aerul cu parfumul lor. Dar atunci, tresări şi murmură: „Ah! Ce fel de grădină e asta?"

Ceea ce-i smulse această remarcă era aşezarea specială a grădiniţei. Şi iată: de la scara pe care tocmai o coborâse, până la un corp de clădiri compus numai din parter şi într-o stare destul de proastă, grădiniţa putea să aibă în lărgime între zece şi doisprezece metri.

În lungime, plecând de la zidul care continua galeria şi o separa de marea grădină, până la un alt corp de clădiri, compus tot numai din parter, măsura cam treizeci de metri. Astfel încât, grădina era mărginită de trei clădiri, socotind şi clădirea cea mai importantă unde se afla galeria şi un zid înalt.

Dar nu asta îl miră pe Pardaillan. Ceea ce-l surprinse era faptul că grădiniţa era tăiată în mijloc şi pe toată lungimea ei de un parapet deasupra căruia se afla un grilaj înalt al cărui bare erau foarte puternice şi foarte apropiate una de alta.

Alte bare, la fel de puternice şi tot atât de apropiate, plecau din acoperişul unuia dintre corpurile de clădiri şi se încastrau în barele verticale. Ceea ce rezulta era o cuşcă uriaşă.

Câteva plante agăţătoare, încolăcindu-se de barele verticale şi care se urcaseră până sus, formau un zid de verdeaţă, mascând parţial ceea ce se petrecea acolo.

Conducându-l pe Pardaillan, supravegheat îndeaproape de escorta sa de călugări temniceri, d'Espinosa o luă la stânga, drept spre construcţia care ocupa lărgimea grădiniţei.

Şi, lucru straniu, care-l îngheţă pe Pardaillan. Cum se făcură auziţi paşii lor pe pietrişul aleii, auziră un fel de galopadă furioasă de cealaltă parte a cortinei de verdeaţă ce marca cuşca. Şi apoi o rumoare, ca un fel de busculadă, un zgomot de crengi agitate şi, ici-colo, printre bare, zări feţe omeneşti, palide, descărnate, cu ochi lucitori sau întunecaţi. Un plânset sfâşietor, monoton, se ridică:

— Foame! … Foame! … Mâncare! … Mâncare! …

Şi aproape imediat, o voce aspră strigă:

— Aşteptaţi, câinilor, vă fac eu să vă întoarceţi la coteţ.

Şi apoi, plesnetul sec al unui bici, urmat de zgomotul curelei lovind un corp. Un urlet de durere se făcu auzit şi o fugă dezlănţuită. Aceeaşi voce aspră însoţea fiecare lovitură de bici:

— La coteţ! La coteţ!

Iată ce întrevăzu Pardaillan într-o străfulgerare. Aruncând o privire temătoare asupra fantasticei cuşti, gândi: „Oare ce surpriză îmi mai rezervă acest maestru al călăilor?"

D'Espinosa se opri în faţa clădirii. Unul din călugări se desprinse din grup şi veni să deschidă lacătele unui oblon masiv, de lemn. Odată deschis, oblonul lăsă să se vadă o deschizătură apărată de bare groase, încrucişate.

Această deschidere dădea înspre un fel de grotă. Pe pământul noroios al grotei, în mijlocul unei murdării înspăimântătoare, pe jumătate dezbrăcat, era ghemuit un om. Orbit de lumina bruscă ce urma întunericului profund

în care zăcuse, rămase nemişcat câteva secunde, clipind puternic. Deodată se ridică, sfâşie aerul cu un urlet lugubru şi sări asupra barelor, căutând să-i înhaţe pe cei ce-l priveau.

Văzând că nu reuşeşte, începu să muşte barele de fier, fără a conteni urletele. Atunci, din plafon, căzu asupra nenorocitului o trombă de apă. Acesta scăpă barele din mâini, se aruncă înapoi şi începu să alerge în toate părţile, căutând să scape de avalanşa lichidă care-l urma peste tot.

Curând, urletele se transformară în plânsete confuze şi apoi nefericitul, sufocat, căzu în mijlocul grotei.

Brusc, ploaia înspăimântătoare se opri. Atunci se deschise o uşă şi un călugăr înarmat cu un bici intră şi aşteptă răbdător ca omul, pe jumătate sufocat, să-şi vină în fire.

În momentul în care nenorocitul deschise ochii, zări călugărul care-l supraveghea. Fără îndoială că ştia ce urmează, aşa încât, până ce călugărul să facă o mişcare, sări în picioare şi începu să alerge în jurul grotei, necontenind urletele. Calm, fără grabă, ţinându-şi cu o mână rasa care ar fi putut să se murdărească de noroi, călugărul intră şi el în joc. Numai că, la fiecare pas ce-l făcea, ridica biciul şi-l lăsa să cadă cu putere pe umerii omului care sărea fără folos, dar nu încerca să-l atace pe călăul său.

Aveai impresia unui îmblânzitor care pedepseşte o fiară ameninţătoare, dar care nu are curajul să se arunce, cu colţii şi cu ghearele, asupra acestuia.

Destul de repede, victima, epuizată de torentele de apă, căzu din nou la pământ. Neînduplecat, călugărul continuă biciuirea până când acesta leşină. Atunci îşi băgă biciul la centură, lăsă poalele rasei şi ieşi, tot atât de liniştit cum intrase.

În timp ce călugărul lăsa în jos oblonul şi-l încuia d’Espinosa îi explică indiferent:

— Acesta-i un supliciu mai teribil, poate, decât toate pe care le-aţi văzut. Omul pe care l-aţi văzut, era pe timpul său

duce şi grande de Spania. Crima comisă de el merita o pedeapsă pe măsură. Omul a fost răpit discret şi condus aici… ca şi voi. A fost făcut să bea o licoare preparată de un călugăr al mănăstirii. Această băutură acţionează asupra creierului pe care-l tulbură. După un timp, cel care a avut nenorocirea să înghită o doză suficientă, simte cum minţile i se întunecă. Atunci supunem condamnatul la un regim special.

Mai întâi îl închidem într-o carceră pe care nu v-am arătat-o, deoarece acum e goală. La capătul câtorva zile, condamnatul este aproape nebun. Unii ies de acolo complet nebuni şi inofensivi. Alţii, dimpotrivă, au uneori accese de luciditate şi sunt periculoşi. Atunci îi băgăm în grota-carceră pe care aţi văzut-o şi după ce au suportat câteva săptămâni tratamentul bietului duce, totul e sfârşit. Sunt nebuni irecuperabili. Atunci nu-şi mai cunosc decât gardianul lor şi putem, fără teamă, să le mai îndulcim soarta lăsându-i să trăiască în comun şi în aer liber, în cuşca pe care o vedeţi.

Dând aceste explicaţii cu acelaşi calm înfricoşător, d’Espinosa îl conducea pe Pardaillan înspre cuşca de fier.

Călugării făcură o gaură în frunziş şi Pardaillan putu să vadă. Se aflau acolo cam douăzeci de nenorociţi, de-abia acoperiţi cu zdrenţe jalnice, slabi ca nişte schelete, palizi, cu bărbile şi părul vâlvoi. Unii stăteau ghemuiţi pe pământ, la soare. Alţii se învârteau prin cuşcă precum nişte animale. Unii râdeau, alţii plângeau.

De cum îi zăriră pe vizitatori, toţi, fără excepţie, năvăliră asupra barelor. Dar nu ameninţători, ca ducele, ci rugători, cu mâinile împreunate şi, pe buzele lor crispate, se făceau auzite cuvintele: „Foame! Mâncare!” Unul dintre călugări luă dintr-un colţ un coş pregătit dinainte şi-i goli conţinutul printre bare.

Pardaillan, plin de dezgust şi de oroare, văzu ce conţinea coşul: gunoaie. Şi ce-i mai oribil, era faptul că toţi aceşti nebuni, lăsaţi să moară cu încetul de foame, se aruncară

asupra acestor gunoaie pe care începură să se bată, mârâind şi care cum apuca o bucată de indiferent ce, fugea cu prada, de frică să nu i-o ia altul.

„Oribil!” repetă, încă o dată, în sinea sa Pardaillan, care nu-şi lua privirile de la acest sinistru spectacol.

— Toţi aceşti oameni pe care-i vedeţi, erau tineri, frumoşi, bogaţi, viteji şi inteligenţi. Toţi aparţineau înaltei nobilimi. Iată ce a făcut din ei băutura inventată de cuviosul nostru călugăr şi bineînţeles şi regimul la care au fost supuşi. Ce spuneţi de acest supliciu, cavalere?

Fixându-l pe d’Espinosa cu un aer de ironie şi nepăsare care-i masca gândurile, Pardaillan îi răspunse pe un ton detaşat care-l încântă pe marele inchizitor:

— N-aş vrea să par curios, dar îmi puteţi spune, domnule, cu ce rimează toată această paradă dezgustătoare?

Un surâs palid înflori pe buzele lui d’Espinosa.

— Am vrut, zise el, să fiţi pătruns de această idee, că, iremediabil condamnat, tot ceea aţi văzut, nu este nimic pe lângă ceea ce vă aşteaptă. Am făcut pentru voi ce n-aş fi făcut pentru nimeni altul. E un semn de stimă pe care îl datorez caracterului vostru cutezător, pe care-l admir mai mult decât orice, credeţi-mă.

— Foarte bine, domnule. Mă consider avertizat. Şi acum, ordonaţi să mă conducă în celula mea… sau oriunde… Numai dacă nu aţi sfârşit cu spectacolele de acest fel.

— Asta e totul… pentru moment, zise d’Espinosa impasibil. Şi întorcându-se spre călugări:

— Deoarece o doreşte, conduceţi-l pe domnul cavaler de Pardaillan în camera sa. Şi nu uitaţi că doresc să fie tratat cu tot respectul cuvenit.

Şi întorcându-se spre Pardaillan, adăugă cu un aer grijuliu:

— Mergeţi, domnule de Pardaillan şi mai ales, mâncaţi. Mâncaţi şi beţi… Nu mai faceţi ca în dimineaţa asta când n-aţi pus nimic în gură. Dieta nu-i indicată unui om în situaţia voastră. Dacă ceea ce vi se serveşte nu e pe placul vostru,

comandaţi tot ce doriţi. Nimic nu vi se va refuza. Dar, pentru Dumnezeu, mâncaţi!

— Domnule, spuse politicos Pardaillan fără a-şi arăta mirarea cauzată de insistenţa afectuoasă, voi face tot ce voi putea. Dar, vedeţi, am un stomac foarte capricios. El este cel care comandă şi trebuie să mă supun lui.

— Să sperăm, zise cu gravitate d'Espinosa, că stomacul vostru se va arăta mai bine dispus decât în această dimineaţă.

— Nu prea îndrăznesc să sper, zise Pardaillan şi se îndepărtă, urmat de escorta sa de călugări-temniceri.

Când, câteva momente mai târziu, se afla în camera sa, Pardaillan începu să o străbată în sus şi în jos, agitat.

„Puah! îşi spuse el, ce animal veninos! Cum de am rezistat tentaţiei de a-l sugruma cu mâinile mele?"

Şi, cu un surâs care l-ar fi făcut să tremure pe marele inchizitor dacă l-ar fi văzut: „Ei da! Bine a spus: era păzit îndeaproape. N-aş fi avut timpul s-o fac. Şi ce aş fi câştigat? Să fiu pus în lanţuri. Dar acum am mâinile libere. Cine ştie dacă nu se va mai ivi o altă ocazie. Atunci…"

Şi surâsu-i deveni mai ascuţit.

Obosit de toată agitaţia, se lăsă în fotoliu şi începu să reflecteze, trecându-şi prin minte toate scenele văzute, până în cele mai mici detalii, amintindu-şi cele mai mici gesturi, cuvintele cele mai neimportante în aparenţă, încercând să ajungă la adevăr prin observaţiile şi deducţiile sale.

Doi călugări îi aduseră cina. Cu ochii lucind de poftă, aşezară cu dragoste proviziile pe masă, aliniară respectuos sticle de forme diverse şi în loc să se retragă, cum făceau de obicei, rămaseră în contemplare în faţa mesei, părând că aşteaptă ca Pardaillan să facă onorurile mesei. Văzând că nu se decide, unul din cei doi îndrăzni:

— Domnul cavaler nu vrea să mănânce?

Învingându-şi repulsia ce i-o inspirau cei doi paznici, Pardaillan răspunse:

— Imediat, poate… încă nu mi-e foame.

Şi cei doi schimbară o privire furişe pe care cavalerul o surprinse.

— Domnul cavaler doreşte să-i pregătim altceva? insistă călugărul.

— Nu, părinte, nu doresc decât un lucru…

— Care? întrebă acesta nerăbdător.

— Să mă lăsaţi singur, răspunse rece Pardaillan.

Cei doi mai schimbară o privire furişă pe care Pardaillan o surprinse din nou. Mai contemplară pentru ultima oară platourile ce acopereau masa şi ieşiră înăbuşindu-şi un suspin adânc.

Cum rămase singur Pardaillan se asigură dintr-o privire că viziera era închisă. Apropiindu-se de masă, contemplă platourile numeroase şi diverse. Luă câteva la noroc şi le mirosi cu atenţie.

„Nu simt nimic deosebit, îşi spuse. În schimb, Dumnezeule! Simt că mor de foame şi sete!”

Luă o sticlă.

„Închisă ermetic! îşi spuse. Dar poţi să ştii…” îi scoase dopul şi o mirosi, aşa cum făcuse şi cu platourile.

„Nimic, nu simt nimic!”

Şi încet, cu regret, o puse la loc.

„Nu bea şi nu mânca nimic timp de trei zile” spunea biletul lui Chico. Otravă fulgerătoare… La dracu’! Pot aştepta”.

Întoarse spatele mesei pentru a rezista tentaţiei şi se îndreptă spre dulapul în care-şi ascunsese resturile. Cu o grimasă, mormăi: „Cam slăbuţ!”

Hotărât, luă o bucată de pateu şi o duse la gură. Dar nu-şi isprăvi gestul.

„Cine-mi spune, gândi el, că nu au intrat şi aici în timpul plimbării mele cu marele inchizitor? Cine-mi spune că aceste resturi, inofensive ieri seară, sunt la fel acum?”

Puse la loc bucata şi închise dulapul. Îşi trase fotoliul în dreptul ferestrei şi se aşează cu spatele la masa plină de tentaţii, în acelaşi timp, pentru a-şi face curaj să reziste,

murmură: „Nu mai am de aşteptat decât două zile şi jumătate. Ce naiba! Două zile trec repede!”

Şi, cu un puternic efort de voinţă, reuşi să scape de această obsesie şi încercă să-şi amintească tot ce-i spusese d’Espinosa.

Câteva frânturi de frază îi reveneau cu încăpăţânare: „I s-a dat să bea o licoare… Băutura aceasta acţionează asupra creierului pe care-l tulbură… Simte cum i se întunecă inteligenţa… Totuşi, nu este încă nebunia…”

Şi un detaliu, pe care am omis să vi-l semnalăm, îi revenea cu încăpăţânare în amintiri: în timpul primului prânz servit în această cameră, la acel prânz când fusese narcotizat şi dormise câteva zile, remarcase pe masă o sticlă plină cu vin vechi de Saumur, pentru care avea o adevărată slăbiciune şi o pusese deoparte, rezervându-o pentru desert. Ori, la sfârşitul prânzului, când voise să atace sticla, s-a simţit cuprins brusc de slăbiciune. Probabil că narcoticul începuse să-şi facă efectul. Dar a trecut repede. Cu toate astea, avu darul să-i deştepte unele bănuieli, înainte de a goli paharul pe care tocmai îl umpluse, îl duse la nas şi-l mirosi îndelung.

Examenul părându-i insuficient, muie un deget şi lăsă să-i cadă câteva picături pe limbă, degustându-le ca un cunoscător ce era. Rezultatul acestei degustări îl făcu să lase paharul pe masă, fără să-l mai atingă. Îşi terminase prânzul. Nu-i mai era nici foame nici sete.

Deodată avu o inspiraţie. Se sculă şi goli paharul şi tot conţinutul sticlei care i se părea suspect, în ligheanul care mai avea încă apă murdară, înroşită de sânge, în care se spălase. Apoi reveni la masă, punând sticla şi paharul la locul lor. Câteva momente mai târziu, cu capul greu, cuprins de un somn irezistibil, adormi.

De ce acţionase aşa? N-ar fi ştiut să spună. De ce acest amănunt, aproape uitat, îi revenea în memorie? De ce lega acest incident de cuvintele pe care d’Espinosa le pronunţase? De ce dialogul Faustei cu marele inchizitor, când vorbeau de nebunia sa, acest dialog pe care şi-l

reamintise în „galeria supliciilor”, de ce acest dialog şi-l reamintea din nou?

Ce concluzii putea trage din incidentul cu sticla de vin, cuvintele lui d’Espinosa, cuvintele Faustei şi cuşca cu nebuni? Nu putea şti. Dar, încet, încet, adormi în fotoliu şi în somnul său agitat, având pe buze un surâs maliţios, bolborosea cuvinte fără sens, printre care, cel mai adesea se auzea: NEBUNIE.

Spre seară, călugării, consternaţi să vadă că nu se atinsese nici de cină, îi serviră un supeu mult mai bine asezonat decât mesele anterioare. Cu toată insistenţa lor, Pardaillan refuză mâncarea.

Călugării trebuiră să se retragă, fără a reuşi să-l convingă să mănânce şi atunci cavalerul se urcă în pat pentru a rezista tentaţiei. Dădu dovadă de o putere de voinţă ieşită din comun, deoarece foamea îl chinuia îngrozitor. Poate ar fi simţit-o mai puţin dacă nu s-ar fi gândit la ea.

Dar călugării reveneau cu încăpăţânare cu alte şi alte platouri. Sub pretextul că poate mai târziu se va servi, îi lăsau masa încărcată de bunătăţi. Ori dacă Pardaillan reuşea să se stăpânească, o privire căzută asupra mesei încărcate era de-ajuns să-i trezească foamea.

A doua zi, supliciul se reînnoi. Într-adevăr, călugării îi serviră atât micul dejun cât şi prânzul, o gustare, cina şi supeul.

De cinci ori în aceeaşi zi a trebuit să reziste eroic.

În a treia zi, Pardaillan, cu gâtul uscat, simţind că picioarele nu-l mai ascultă, îşi spunea pentru a-şi face curaj: „Nu mai este decât o zi. Pe Pilat! O să treacă cum au trecut şi celelalte! Şi pe urmă? … Ei bine, vom vedea! Fie ce-o fi”.

Căuta tot timpul un mijloc de a evada, dar nu găsea nimic. Acum, poate ca urmare a slăbiciunii pe care o simţea şi care îl lipsea de o parte a forţelor sale, începuse să-şi pună multe speranţe în Chico, în posibilităţile lui de a-l salva. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, aşteptând să

zărească silueta acestuia, sperând să primească un nou bilet. Dar Chico nu dădea nici un semn.

În acea zi, cei doi gardieni se arătară mult mai afectaţi de încăpăţânarea lui în ceea ce priveşte refuzul hranei. Până în ziua vizitei lui d'Espinosa, ei păstraseră o tăcere totală, încât puteau fi crezuţi doi muţi. După vizita şefului lor suprem, deveniră pe atât de vorbăreţi, pe cât de muţi fuseseră până atunci. Şi cum marea lor grijă era bunăstarea prizonierului dat în grija lor, nu vorbeau decât despre mâncare şi băutură.

Unul îi recomanda un anume platou despre care îi spunea până şi reţeta, celălalt lăuda un desert; unul îl somă pe cavaler să guste felul pe care i-l prezentase, celălalt îl contrazicea, jurând pe Sfânta Fecioară că, gustând acea mâncare, nu ar fi însemnat decât o otrăvire sigură.

Aceste certuri, în faţa unui om care se lăsa în mod lent să moară de foame, avea ceva hidos şi grotesc.

Pardaillan ar fi putut să-i facă pe aceşti doi călugări să tacă, dându-i afară şi ar fi fost ascultat, dar cum era sigur că aceştia jucau un rol precis, de a-l face să mănânce mâncarea otrăvită, îi lăsa în pace. Era convins că dacă i-ar fi gonit, la prima reîntoarcere l-ar fi hărţuit şi mai mult, astfel încât se resemnă.

Dar Pardaillan se înşela. Cei doi călugări nu aveau nici un rol. Erau sinceri. Aceştia doi, cu o gândire mărginită, nu-şi datorau misiunea încredinţată decât forţei lor herculeene.

Li se ordonase să-l păzească pe Pardaillan şi să-i îndeplinească toate dorinţele, mai puţin aceea de a-i deschide uşa.

Li se recomandase, mai ales, să-l facă să mănânce cât de cât. Aşa încât, ei încercau să se achite de sarcina primită.

Cum erau cunoscuţi drept lacomi şi fără să facă fasoane când era vorba să golească o sticlă cu vin, li se interzisese, sub ameninţarea unor pedepse din cele mai grele, să accepte orice din partea prizonierului, fie chiar şi o picătură de apă.

În sfârşit – şi asta arată că d’Espinosa nu lăsa nimic la întâmplare şi ştia să tragă foloase de pe urma slăbiciunilor celor care-l serveau – li se spusese că dacă reuşeau să convingă prizonierul să guste măcar din unul din numeroasele platouri, să înghită chiar şi o picătură de vin, restul le-ar fi revenit lor.

Dar Pardaillan nu ştia nimic. Totuşi, uneori, pentru a avea sufletul liniştit, îmbia călugării, fie cu un platou, fie cu un pahar cu vin, spunându-le:

— Uite, părinte, vă declaraţi fericiţi să mă vedeţi mâncând… Ei bine, gustaţi măcar o îmbucătură şi vă jur că pe urmă voi mânca şi eu. Luaţi numai o înghiţitură din acest vin minunat şi apoi eu voi goli toată sticla.

— Ne este imposibil să vă satisfacem, ziceau cei doi călugări cu un aer trist.

— De ce? întrebă Pardaillan.

— Vai! Mie şi fratelui meu ni s-a interzis să acceptăm orice din partea domniei tale.

— Sub ameninţarea biciului, adăuga celălalt.

— A biciului şi a altor pedepse.

— Să nu mai discutăm, atunci, le-o reteza Pardaillan.

Şi în sinea lui îşi spunea: „Nemernicii, ştiu că mâncarea e otrăvită.”

În a treia zi, fratele Bautista şi fratele Zacarias (aşa îi chema pe cei doi temniceri) se arătară cu mult mai afectaţi ca până acum, afectaţi şi furioşi. Afectaţi, deoarece vederea atâtor platouri îi făcea să sufere, înfuriaţi, deoarece erau convinşi că refuzul, cavalerului era numai pentru a-i face pe ei să piardă. Şi iată că, la ora cinei, cei doi călugări se prezentară în faţa lui Pardaillan. Numai că, în loc să aranjeze masa în cameră fratele Bautista, care părea la fel de bucuros că şi Zacarias, îl anunţă:

— Dacă domnul cavaler binevoieşte să vină în sufragerie, îi vom servi o cină pe cinste.

Pe moment, Pardaillan fu zăpăcit de aşa o veste. Ce însemna asta? Ce capcană putea ascunde?

Văzându-le figurile radioase şi surâsurile ce le schimbau între ei, crezu că se urzeşte un plan împotriva sa, aşa încât le răspunse sec:

— Părinte, v-am spus odată pentru totdeauna că nu vreau să mănânc. Nu-mi veţi servi deci nici o cină, deoarece nu voi ieşi din cameră.

Spunând acestea, se aruncă în fotoliu şi le întoarse spatele. Cei doi călugări se priviră consternaţi.

Totuşi, fratele Bautista care era mai îndrăzneţ şi părând mai dispus să-şi asume riscul, făcu o tentativă disperată, pe un ton ce nu admitea replică:

— Şi totuşi, trebuie să veniţi.

Pardaillan, mirat de un asemenea ton, aproape ameninţător, tresări şi cu un surâs răutăcios, întrebă batjocoritor:

— Trebuie? … De ce?

— Asta-i ordinul, zise cu blândeţe fratele Zacarias.

— Şi dacă refuz?

— Vom fi obligaţi să vă luăm pe sus.

Pardaillan făcu doi paşi înainte. Cu toate că nu mâncase de două zile, se simţea în stare să-i pună la respect pe cei doi. Când, deodată, îi veni o idee: „Neghiob ce sunt. Cine ştie dacă nu voi găsi ocazia de a o şterge.”

Rezultatul acestui gând a fost că, în loc să-i lovească aşa cum avea de gând, le răspunse cu un zâmbet graţios:

— Fie! Voi merge de bunăvoie pentru a vă cruţa osteneala de a mă duce pe sus.

Cei doi făcură mutre foarte fericite.

— Ce bine, domnule cavaler, zise bucuros fratele Bautista, iată-vă într-adevăr rezonabil. Şi pe sfântul Baptiste, venerabilul meu patron, nu veţi avea nimic de regretat vizitând sufrageria noastră.

— Haida-de, părinte, fac asta numai fiindcă aşa sună ordinul. Dar vă previn: şi de această dată, ca şi până acum, nu mă veţi convinge să mănânc nimic.

Cei doi făcură o figură nefericită. Schimbară între ei priviri neliniştite, în timp ce fruntea li se umbrea.

— Asta e! zise fratele Bautista, să mergem. Vom vedea dacă aveţi curajul să vă ţineţi cuvântul în faţa ospăţului ce vi s-a pregătit.

Pe culoar îi întâmpină o escortă de şase călugări voinici care-l înconjurară pe cavaler şi-l conduseră până la uşa sufrageriei care se afla pe acelaşi culoar.

În timp ce escorta rămase afară, Pardaillan intră urmat de cei doi gardieni obişnuiţi. În spatele său auzi scrâşnind zăvoarele. Aruncă în jur o privire cercetătoare care cuprinse şi cele mai mici amănunte şi rămase încântat de ceea ce văzu.

Sala, uriaşă şi de formă pătrată, avea tavanul înalt. Tavanul, podeaua, lemnăria care o acoperea în întregime, din esenţele cele mai rare, erau adevărate opere de artă de mozaic şi sculptură. Patru tapiserii flamande împodobeau doi pereţi şi reprezentau cele patru anotimpuri. Dar dacă decorul fiecărei tapiserii varia, potrivit anotimpului ce-l reprezenta, fondul subiectului rămânea acelaşi. Era o abundenţă de fructe, de mâncăruri, sticle, ca şi de personaje, bărbaţi şi femei care se înfruptau din plin.

Un cămin monumental ocupa cam două treimi din cel de-al treilea perete, interiorul acestui cămin era decorat cu arbuşti, cu plante rare, cu flori cu un parfum dulce, aranjat în coşuri, de jur-împrejurul unei fântâni arteziene de marmură, al cărui jet de apă cădea într-o ploaie fină, cu un murmur mângâietor şi care împrospăta aerul parfumat. Două ferestre cu draperii de catifea, erau închise ermetic. Zece fotolii, uriaşe, se înşirau de-a lungul pereţilor. Cu toate că afară era ziuă, în cele patru colţuri ale sălii, patru candelabre uriaşe, încărcate cu lumânări parfumate, ardeau uşor şi volutele de fum răspândeau în aer acel parfum ce se făcea simţit. Iată ce văzu Pardaillan dintr-o aruncătură a privirilor.

Totul în această sală părea că fusese înălţat în cinstea lăcomiei. Totul părea conceput să-l facă să urmeze pilda personajelor tapiseriilor, adică să se îndoape pe săturate.

În centrul sălii era aranjată o masă, în jurul căreia ar fi putut lua loc cu uşurinţă douăzeci de persoane. O faţă de masă, de o albeaţă sclipitoare şi de o fineţe desăvârşită o acoperea, şervete dintr-o broderie delicată, servicii de argint masiv, cristaluri ferecate în metale preţioase, veselă de aur şi argint şi cascade de flori. Iată decorul ce încadra nenumăratele platouri, fructele exotice, gustările, patiseriile, compoturile şi jeleurile, un escadron de sticle de toate formele şi mărimile, aranjate cu grijă în faţa butelcilor pântecoase şi pline de un praf venerabil.

La mijlocul acestei mese, încărcată cu provizii ce ar fi putut îndestula douăzeci de persoane înzestrate cu cea mai mare poftă de mâncare, era aranjat un singur tacâm. Şi în faţa acestui tacâm un singur fotoliu uriaş, părea că-şi întinde braţele pentru a cuprinde pe fericitul gurmand, pentru care se făcuse toată această risipă gastronomică.

Iată ce-i arătară lui Pardaillan fratele Zacarias şi fratele Bautista. Ochii lor strălucitori, gura ce li se rotunjise, nările lor care adulmecau, nu parfumul florilor, ci mirosul platourilor, aerul lor de falsă modestie, toată atitudinea lor arăta că această capodoperă era rodul străduniei lor şi parcă implorau un compliment din partea cavalerului.

— Admirabil! zise acesta cu simplitate, foarte convins.

— Nu-i aşa? îi răspunse, strălucind de bucurie şi fericire fratele Bautista. Şi ce aţi mai avea de spus după ce veţi gusta aceste delicioase feluri?

Şi cei doi călugări se priviră triumfători.

Dar, vai! Bucuria le-a fost scurtă, deoarece Pardaillan adăugă imediat:

— Minunat! Dar v-aţi străduit degeaba, fiindcă nu voi servi nimic.

Consternarea celor doi nu avu margini. Totuşi nu se considerară înfrânţi dinainte.

— Asta-i o blasfemie, zise sever fratele Bautista. Aşezaţi-vă mai bine în acest fotoliu care vă aşteaptă.

— Dar nu vreau să mănânc... Nu înţelegeţi?

— Asta-i ordinul! zise blând fratele Zacarias.

Pardaillan îi aruncă o privire.

— Aţi mai spus-o, zise cu un ton răutăcios. Nu vreţi să schimbaţi formula?

— Păi dacă aşa sună ordinul! repetă naiv fratele Zacarias.

— Aşezaţi-vă, domnule, imploră Bautista, faceţi-o din dragoste pentru noi... Vom fi dezonoraţi dacă rezistaţi eforturilor noastre.

Oare să fi avut Pardaillan milă de disperarea lor sinceră? Oare să fi înţeles că orice rezistenţă în faţa ordinelor primite de cei doi, era zadarnică? Nu ştim, dar, cu aerul său zeflemitor, consimţi:

— Ei bine, fie. Din dragoste pentru voi, mă voi aşeza... Dar ar trebui să fiţi prea iscusiţi pentru a mă convinge să mănânc.

Şi se aşeză, cu un aer care ar fi trebuit să le dea de gândit celor doi călugări, dacă ar fi fost mai buni fizionomişti, sau dacă şi-ar fi cunoscut mai bine prizonierul.

— Haideţi! zise Pardaillan, care simţea cum îl cuprinde mânia, haideţi, faceţi-vă meseria de călăi.

Cei doi călugări se priviră miraţi. Nu înţelegeau nimic. Imediat ce Pardaillan se aşeză în fotoliu, o orchestră ascunsă în spatele căminului se făcu auzită. Arii, pe rând tandre şi languroase, vesele şi săltăreţe, i se ofereau auzului său. Şi sunetele instrumentelor cu coarde, cărora li se alăturau acelea mai înalte ale flauturilor, ajungeau până la el, îndepărtate, evocându-i visuri melancolice sau vesele.

Acest scenariu, savant întocmit, muzica îndepărtată, parfumurile pătrunzătoare, splendoarea mesei, aroma mâncărurildr şi a vinurilor, era mai mult decât ar fi trebuit pentru a zăpăci până şi mintea celui mai hotărât şi lucid individ. Cu toată stăpânirea sa de sine, Pardaillan era palid din cauza efortului uriaş ce-l făcea.

Chiar îi era frică de otrava cu care era ameninţat? Nu, nu de otravă îi era frică. Ameninţat prin cuvinte cu subînţeles de suplicii mult mai oribile, este uşor de înţeles că, între o tortură, savant dozată, care ar fi putut dura zile întregi poate şi o otravă fulgerătoare, nu ar fi ales. Oricare altul în locul său ar fi ales otrava.

Dar nu moartea îl înspăimânta. Moartea, i se părea, în aceste condiţii, o eliberare. De când singura lui dragoste murise, îi murise şi ura, aşa încât Pardaillan nu mai ţinea la viaţă.

Şi atunci?

Motivul era acesta: avându-şi propriile idei, Pardaillan îşi spunea că, acceptând din partea regelui Henric o sarcină de încredere, nu avea dreptul să moară până când nu şi-o va fi împlinit.

Logica sa era riguroasă. Numai că, pentru a o pune în practică, trebuia să fii dotat cu o energie pe măsură, cu o doză mare de curaj, de voinţă şi sânge rece, aşa cum numai Pardaillan putea avea.

Pe toate acestea le judecase şi le hotărâse în singurătatea celulei sale.

Şi altceva mai hotărâse şi e bine să-l facem cunoscut, era faptul că îşi asuma otrăvirea începând cu a patra zi de la primirea biletului lui Chico. De ce a patra zi? Era aşa de sigur pe omuleţul acela?

Chico, în ochii săi, devenea o carte importantă. Pentru moment, era la fel de bună ca oricare alta. Bună sau rea, încă nu ştia. Asta va depinde de cărţile adversarului.

Îşi fixase termenul de patru zile numai fiindcă îşi spunea că resursele omeneşti au şi ele o limită şi că, dacă ar fi vrut să profite de evenimentele favorabile ce s-ar fi produs, trebuia în mod obligatoriu să-şi împrospăteze forţele slăbite după un aşa îndelungat post.

Bineînţeles că ameninţarea otrăvii rămânea aceeaşi, dar ce putea face? De sfârşit trebuia s-o sfârşească într-un fel. Era un risc şi o ştia prea bine.

Şi apoi, nimic nu dovedea că în faţa încăpăţânării sale, d’Espinosa nu va renunţa la otravă pentru a alege altceva.

După ce-şi convinseră prizonierul să se aşeze la masă, Bautista şi Zacarias erau convinşi că ceea ce fusese mai greu se făcuse şi că de această dată, cavalerul nu va mai putea rezista tentaţiilor.

Cu mii de precauţiuni, luară fiecare câte o sticlă şi umplură, unul cu vin de Beaune, pe care anii ce trecuseră peste el îl coloraseră din roşu aprins în roz pal, celălalt, un Xeres care, în cristalul limpede, părea aur topit, umplură fiecare câte o cupă. Îndeplinind această operaţie, cu tot devotamentul ce-l datorau, limbile lor atârnau ca la câinii pofticioşi. După ce umplură cele două cupe, le ridicară cu solemnitate, de parcă ar fi fost sfânta împărtăşanie şi le prezentară fiecare.

— Iată cea mai fină catifea, zise mieros Bautista, făcând cu ochiul.

— Adevărată mătase, adăugă Zacarias, nu mai puţin convingător.

— Demnii mei fraţi, zise liniştit Pardaillan, cel mai bine ar fi să încetaţi să mai jucaţi comedia asta.

— Comedie? protestă Bautista, dar, fratele meu, nu e nici o comedie.

— E un ordin, cum bine spunea fratele Zacarias. Da? … În cazul ăsta, haideţi, hărţuiţi-mă… Dar v-am prevenit: nu mă voi atinge de nimic.

— În cazul ăsta, strigă Bautista care, oricât de mărginit ar fi fost, nu-i lipsea totuşi o oarecare orientare, alegeţi chiar domnia voastră.

Spunând acestea, puse cu delicateţe cupa pe masă şi-i arătă sticlele aliniate.

— La dracu’! făcu Pardaillan sâcâit, păstraţi-vă poşirca, nu vreau s-o gust.

— Poşircă? se sufocă demnul călugăr, indignat, poşircă? …

Şi înhăţând din nou cupă, o ridică cu religiozitate, contemplând-o cu dragoste şi respect şi agitând-o cu un

gest de anatemă, strigă:
— Blasfemie! … Profanare! …
— Hei! Părinte, zise Pardaillan cu un ton răutăcios, dacă acolo este soarele, de ce nu guşti o rază? Îmi iau angajamentul să golesc, după tine, tot soarele ce mai rămâne în sticlă. Ce zici?
Descurajaţi, cei doi călugări depuseră cupele pe masă cu un suspin de regret:
— Imposibil, se plânse unul.
— Ne este interzis, suspină celălalt.
— La dracu'! rânji Pardaillan.
Văzând că vinul nu-l poate hotărî, cei doi se îndreptară spre mâncăruri şi, rând pe rând îi oferiră fie supe, fie gustări, peşti, languste, fripturi, vânat, fructe, prăjituri. Nu uitară nimic deoarece sperau să-l tenteze cu ceva. Pardaillan nu le răspundea la toate acestea decât cu un gest de refuz. Şi tot acest chin dură mai mult de o oră. Sudoarea curgea pe el în valuri. La fel ca şi pe cei doi călugări, numai că, din motive diferite. În sfârşit, după ce şi ultimul platou avu aceeaşi soartă, Bautista, nemaiştiind cărui sfânt să se roage, exclamă plângăreţ:
— Pe Sfântul Duh! Aţi hotărât să muriţi de foame?
— Ei bine, nu spun nu! răspunse zeflemitor Pardaillan.
Cei doi se dădură bătuţi.
Şi din această luptă teribilă, Pardaillan ieşi învingător, dar zdrobit, distrus şi cum ajunse în odaia sa, se prăbuşi în fotoliu. O zi de eforturi fizice dintre cele mai grele nu l-ar fi epuizat mai puţin decât efortul moral la care fusese obligat. Nu trebuie uitat că se afla în cea de-a treia zi de post şi se găsea într-o stare de slăbiciune de înţeles.
Febra pusese stăpânire pe el şi setea, înfricoşătoarea sete, îi strângea gâtul şi-i tumefia buzele uscate. Auzea tot felul de zgomote, care cu timpul deveneau exasperante şi ceea ce era mai grav, îşi pierdea tot mai des conştiinţa, care apoi îi dădea o stare de prostraţie. Înfundat în fotoliul său, se gândea la cei doi călugări: „Sceleraţii, mai să mă omoare cu

zile! … Aşa clipe grele nu am mai trăit! … Nu mi-au iertat nici cel mai mic platou. Cum de-am putut rezista? Cum de-am putut rezista cu toată foamea? Fiindcă mi-e foame, pe toţi dracii! … Şi sete… Ah! Pe legea mea! Am făcut tot ce am putut! Fie ce-o fi, mâine o să mănânc.”

A doua zi, la ora micului dejun, cei doi călugări nu mai apărură.

— Ei drăcie! exclamă Pardaillan dezamăgit. Oare nu cumva am aşteptat prea mult? Nu cumva domnul d’Espinosa s-a hotărât să renunţe la otravă şi să mă lase să mor de foame?

Aşteptă fără prea multe regrete micul dejun, care, fiind o masă frugală, nu i-ar fi satisfăcut pofta de mâncare după un post aşa de îndelungat.

Dar iată că nici la ora prânzului cei doi călugări nu-şi făcură apariţia. De data asta Pardaillan începu să se îngrijoreze.

„Nu e posibil să fie o scăpare, gândea el, agitându-se prin cameră. Trebuie să fie ceva la mijloc… Dar ce? … D'Espinosa să fi aflat oare că astăzi eram hotărât să risc? … Oare Chico a făcut vreo imprudenţă? … S-a lăsat prins? … Dacă aş putea afla…"

Şi se îndreptă spre uşă. Dar în momentul în care voia să bată în vizieră, se opri nehotărât.

„Nu, îşi spuse el îndepărtându-se, nu vreau să-i fac să creadă că sunt nerăbdător să mănânc… orice ar fi… să mai aşteptăm…"

Trecu şi ora gustării. Sosi ora cinei. Călugării tot nu apăreau. Tot aşa sosi şi trecu şi ora supeului.

„La dracu'! făcu Pardaillan furios, vreau să ştiu ce se întâmplă."

Se îndreptă hotărât spre uşă şi bătu cu putere în vizieră. Aceasta se deschise imediat.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă o voce dulceagă, care nu era a niciunuia dintre paznicii săi obişnuiţi.

— Vreau să mănânc, zise brutal Pardaillan… Numai dacă nu v-aţi hotărât să mă lăsaţi să mor de foame. Dacă-i aşa, măcar spuneţi-o.

— Vreţi să mâncaţi? întrebă surprinsă vocea. Şi ce vă împiedică? Nu aveţi tot ce vă trebuie în cameră?

— Nu am nimic, pe toţi dracii! De asta vă întreb dacă nu cumva vreţi să mă lăsaţi să mor de foame!

— Să vă lăsăm să muriţi de foame, pe toţi sfinţii! Chiar credeţi? Fraţii Zacarias şi Bautista, presupun că v-au adus masa?

— Nu mi-au adus nimic, strigă Pardaillan, care se întreba dacă nu cumva îşi bat joc de el, nici o bucată de pâine şi nici o picătură de apă.

— Ah! Dumnezeule! … zăpăciţii ăştia v-au uitat. Şi vocea părea sincer surprinsă.

— La urma urmei, strigă Pardaillan, cum se face că nici nu i-am văzut astăzi?

— Au cerut şi au obţinut permisiunea să iasă din mănăstire, dar numai pentru o zi. Am crezut că au avut prevederea să vă aprovizioneze cu tot ceea ce era necesar. Ah! Dacă monseniorul ar afla neglijenţa lor… N-aş vrea să fiu în pielea lor. Dar de ce aţi aşteptat până acum, domnule? De ce nu aţi spus-o chiar la prânz! V-am fi servit imediat… în vreme ce acum…

— Ei bine? zise Pardaillan.

— Toată lumea doarme în mănăstire, părintele sufragiu la fel ca toţi ceilalţi. Imposibil să vă aduc ceva. Ce nenorocire.

— La naiba! zise Pardaillan liniştindu-se, o zi mai mult sau mai puţin, nu o să mor. În fine, să nu mai vorbim. O să aştept până mâine… dacă n-au hotărât să mă lase să mor de foame.

A doua zi la ora micului dejun, nici urmă, de călugări. Şi Pardaillan se întreba dacă, după ce l-au copleşit cu toate atenţiile, după ce-i prezentaseră toate acele platouri grozave, atunci când era hotărât să nu mănânce, nu cumva acum îl făceau să le ducă dorul? În fine, la ora prânzului, cei doi gardieni apărură şi cu figuri lugubre, anunţară că „prânzul domnului cavaler e servit”.

Pardaillan începuse să-şi iasă din fire, încât ei repetară anunţul, crezând că nu fuseseră auziţi. Surâzând la vederea celor două mutre spăşite, bombăni:

— Cum se face că, ştiind că veţi lipsi toată ziua, nu aţi avut grijă să mă aprovizionaţi?

— Dar… totdeauna ne-aţi refuzat, zise cu naivitate Bautista.

— Şi ăsta-i un motiv? … Ieri aş fi vrut să mănânc.

— Într-adevăr?

— Dacă v-o spun.

— Şi astăzi? întrebă plin de speranţe Zacarias.

— Şi astăzi ca şi ieri, mor de foame şi sete! …

— Pe sfântul Dumnezeu! strigă Bautista fericit, ce plăcere ne faceţi! Haideţi repede, domnule. Şi-l conduseră la sufragerie.

Fără să mai aştepte altă invitaţie, Pardaillan se aşeză la masa încărcată cu bunătăţi, în timp ce călugărul Zacarias îi spunea:

— Acum să vă văd!

— Adevărul este, mărturisi Pardaillan, că tot ceea ce se află aici poate satisface şi pe cel mai mare mâncău.

Se aşeză hotărât în faţa unicului tacâm şi ca şi mai înainte cu două zile, orchestra invizibilă se făcu auzită, în timp ce călugării se grăbeau să-l servească.

Pardaillan, calm, atacă gustările. Şi văzându-l aşa de calm, nimeni nu ar fi putut bănui dramă pe care o trăia. La fiecare îmbucătură, aceeaşi întrebare îi revenea obsedant: „De data asta, va fi ultima!”

Şi de fiecare dată când trecea la alt platou, îşi spunea: „Nu a fost până acum… poate că de această dată.”

La începutul prânzului gustase cu îndoială din fiecare fel, analizând cu minuţiozitate fiecare îmbucătură, fiecare înghiţitură de vin. Apoi, această întârziere începu să-l enerveze şi felul său nepăsător prevala. Începu să mănânce şi să bea vârtos, fără să-i mai fie teamă de nimic.

Cât despre călugări, aceştia îşi doreau să le rămână şi lor ceva din prânzul atacat cu atâta străşnicie.

Prânzul fiind sfârşit, Pardaillan se întoarse în camera sa şi aşezându-se în fotoliu, îşi spuse: „Ei bine, iată-mă sătul… şi încă mai trăiesc. Biletul spunea ceva despre o otravă fulgerătoare… Da, dar poate că şi-au schimbat intenţiile… poate au pus o otravă mai lentă… Să aşteptăm.”

Rămase nemişcat în fotoliul său câteva ore. După cum arăta expresia feţei sale, aştepta şi în acelaşi timp reflectă. După scurgerea acelor ore, se sculă şi începu să se plimbe prin cameră, cu un surâs pe buze.

„Încep să cred că nu era nici o otravă în mâncare. Poate că d’Espinosa şi-a schimbat planurile, după cum am

presupus… sau totul nu a fost decât o comedie. Poate. Să mai aşteptăm. Iată că ora gustării a trecut şi paznicii mei încă nu au apărut.”

Într-adevăr, paznicii nu se făcură văzuţi nici la ora cinei, nici la ora supeului, dar cum mâncase din belşug, lui Pardaillan nu-i mai era foame. Oricum, voia să-şi limpezească o idee ce-i venise, aşa încât se apropie de uşă şi bătu în vizieră. De data asta îi răspunse fratele Zacarias.

— Ei, domnul meu părinte, zise Pardaillan cu un ton repezit, a trecut şi ora cinei şi ora supeului… deci nu mi se mai servesc mirificele festinuri? …

— S-a sfârşit cu astea, fratele meu, zise trist călugărul. S-a sfârşit, din păcate!

— Ah! făcu Pardaillan cu o sclipire în ochi. Dar de ce acest „din păcate”? Chiar ţii la mine?

Cu o sinceritate ce ar fi putut să fie crezută cinism dacă n-ar fi fost inconştienţă, călugărul răspunse:

— Nu, fratele meu. Numai că, se pare că aţi comis o greşeală şi pentru ispăşirea ei, superiorii noştri au hotărât să nu vă mai hrănească un timp oarecare. Şi cum eu şi fratele Bautista aveam dreptul la resturile mesei domniei voastre, pe care acum le regretăm, iată de ce această pedeapsă ne loveşte atât pe noi cât şi pe domnia voastră.

— Înţeleg, zise Pardaillan cu un ton de compasiune. Deci voi aveaţi dreptul să împărţiţi resturile meselor mele?

— Bineînţeles! … Şi erau atât de grozave, încât nu ne putem împiedica să nu le regretăm… Atâtea bucate grozave pierdute, cel puţin pentru noi, fiindcă din ele se înfruptau ceilalţi fraţi.

— De ce ceilalţi şi nu voi? Nu mi se pare drept.

— Monseniorul d’Espinosa ţinea cu orice preţ să fiţi tratat cu tot respectul şi să faceţi onorurile meselor ce vă serveam. Pentru a ne pedepsi de refuzul vostru, de care, eram răspunzători, eram lipsiţi de acele minuni culinare, care ne-ar fi revenit pe drept dacă domnia voastră ar fi gustat măcar.

— De ce nu mi-aţi spus? Dacă m-aţi fi avertizat, aş fi gustat, doar pentru a vă face plăcere.

— Vai! Din păcate şi asta fusese prevăzut. Ni s-a interzis cu desăvârşire să vă prevenim.

— Îmi pare rău, zise Pardaillan care, obţinând de la călugăr, ceea ce voia să ştie, îl părăsi.

Când văzu închizându-se, izbucni într-un hohot de râs tăcut şi murmură: „Bine jucat, pe legea mea! M-am lăsat păcălit ca un prost! … Fie, dar să tragem învăţăminte.”

Capitolul 16

Podeaua mişcătoare.

A doua zi se sculă la ora obişnuită. Descoperise o deschizătură mai mică în fereastră. Acolo îşi aşeza fotoliul şi, adăpostit de spătarul înalt al fotoliului, era aproape sigur că nu mai poate fi spionat prin viziera uşii.

Acolo se refugie şi de acesta dată, rămânând nemişcat ore în şir, părând că somnolează, dar de fapt reflectând profund. Şi, fără îndoială, i se păru că întrevede scopul misterios urmărit de marele inchizitor, deoarece, din timp în timp, o lumină maliţioasă îi străbătea ochii şi un surâs răutăcios îi flutura pe buze. Ştia că este condamnat la foame pentru câteva zile, după cum îl prevenise în ajun fratele Zacarias, deci gândea că paznicii săi nu vor mai intra în cameră. Nu se înşela. Dimineaţa trecu fără să i se aducă nimic. Pe la ora unu după amiază, se sculă clătinându-se şi se îndreptă spre dulap de unde scoase un pachet mic pe care-l ascunse cu grijă sub haină, după care se aşează în uriaşul fotoliu în care aproape dispăru.

Ce făcea acolo? Nu avem de unde să ştim. Dar îşi mişca maxilarele ca şi cum ar fi mestecat. Încerca în acest fel să-şi înşele foamea?

Timp de trei zile îl lăsară nemâncat şi fără nici o picătură de apă. Devenise de o slăbiciune teribilă, părând a se ţine cu greutate pe picioare şi-i trebuiau eforturi îndelungate pentru a-şi trage fotoliul în colţul favorit, deoarece, lucru ciudat, se încăpăţâna să se refugieze mereu acolo.

Se împlineau treisprezece zile de când fusese închis în mănăstire şi devenise de nerecunoscut: palid, slăbit, barba acoperindu-i obrajii, cu ochii aprinşi de febră, nu mai era decât o umbră. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în fotoliu, în care rămânea ore în şir.

A patra zi, dimineaţă, paznicii îi aduseră o bucată de pâine neagră şi o cană de apă, recomandându-i să-şi împartă proviziile, deoarece nu va fi hrănit decât după alte două zile.

Nici nu păru că aude. Dar probabil că auzise şi înţelese, deoarece peste două ore, pâinea se micşorase la jumătate şi apa din cană scăzuse tot cu atât. Se pare că era supravegheat îndeaproape, deoarece puţin după asta, cei doi călugări apărură şi-i cerură să-i urmeze.

Cele câteva îmbucături îl mai întremaseră, căci se sculă fără prea mare dificultate. Dar ceea ce îi miră pe gardieni, era faptul că părea a nu înţelege prea bine spusele lor.

Văzând toate astea, Bautista îl sprijini de un braţ, în timp ce Zacarias îl sprijinea de celălalt şi astfel îl duseră încetişor. Traversară câteva culoare şi coborâră două etaje. Se deschise o uşă, călugării îl împinseră şi el ascultă docil, intrând în camera ce-i fusese rezervată. Îi lăsară pe pământ ceea ce mai rămăsese din pâinea şi din apa pe care avuseră precauţia să le ia cu ei şi se retraseră tăcuţi. Bautista se duse direct la superiorul mănăstirii.

— Ei bine? întrebă acesta laconic.

— S-a făcut, răspunse nu mai puţin laconic fratele Bautista.

— Nici o dificultate?

— Niciuna, prea sfinte părinte. De altfel, nu ştiu dacă este efectul postului îndelungat, dar pare să nu fie conştient de el. Ah! Nu mai este aceeaşi persoană vioaie care era când a intrat aici!

— Chiar aşa a ajuns? Fii atent, fratele meu, asta e de o importanţă majoră.

— Prea sfinte părinte, cred sincer că, dacă i se mai prelungeşte postul acesta aspru cu încă trei zile, îşi va pierde minţile… dacă nu va muri de foame.

— Îl vom trimite pe fratele medic să verifice pentru a nu exista nici cea mai mică îndoială. Eşti sigur că a băut întreaga sticlă de Saumur pe care ţi-am recomandat s-o pui cât mai la vedere în ziua intrării sale în mănăstire?

— Absolut… N-a mai rămas nici măcar o picătură. Fratele Zacarias şi cu mine ne-am asigurat de asta.

Stareţul avu un surâs sinistru: „Dacă aşa stau lucrurile, într-adevăr a ajuns la capăt. N-are importanţă, pentru mai multă siguranţă voi trimite medicul.”

Şi cu voce tare:

— Haide frate, du-te!

Celula în care tocmai fusese introdus Pardaillan, avea cam trei metri în lungime şi aproape tot atât în lăţime. Era complet întunecată. Nu exista nici o mobilă, nici un scaun, nici chiar un braţ de paie şi cavalerul, care nu mai avea nici un pic de forţă, se ghemui pe pământ, cu spatele sprijinit de zidul celulei.

Cât timp rămăsese astfel ghemuit? Ore sau minute? N-ar fi ştiut să spună, deoarece părea că pierduse conştiinţa existenţei sale. Probabil că timpul fusese destul de lung, deoarece i se făcuse foame şi cu un gest, termină bucata de pâine şi aproape toată apa.

La toate aceste torturi, se mai adăuga acum alta: căldura. O căldură care creştea fără încetare, părând să coboare din tavanul celulei sale. Sub efectul acesteia, aerul se făcea din ce în ce mai rar şi respiraţia îi devenea tot mai grea.

Era lac de sudoare şi gâfâia. Şi, pe deasupra, o tăcere de mormânt şi un întuneric compact până într-atât, încât dacă n-ar fi ţinut în mână cana din care, din când în când sorbea, n-ar mai fi găsit-o.

Şi iată că, în mijlocul acestei călduri insuportabile, tavanul păru că se deschide, un val de lumină inundă celula şi-l orbi cu strălucirea sa puternică.

Părea că deasupra capului său se aprinsese brusc un soare ale cărui raze strălucitoare îi ardeau ochii. În acelaşi timp, ca un fenomen ciudat, căldura scăzu, urmând o răcoare plăcută. Dar răcoarea se accentua atât de repede în frig, încât, de unde până atunci fusese lac de sudoare, acum dârdâia în colţul său.

Cu frigul pătrunzător care succedase căldurii toride, un alt fenomen se producea: emanaţii distrugătoare îi invadară celula şi un miros pestilenţial îl sufocă.

Pardaillan, asfixiat, pe jumătate leşinat poate de sufocare, se prăbuşise pe pământ. Delira şi un gâfâit înăbuşit îi ieşea încontinuu de pe buzele îngheţate, alternând uneori cu gemete sau cu horcăituri. Şi aşa se scurseră multe ore fără ca el să-şi dea seama.

Deodată, strălucirea acelui soare slăbi. Carcera era şi acum luminată, dar era o lumină suportabilă. În acelaşi timp, un curent de aer mătură toate mirosurile ce infestau carcera şi aerul deveni respirabil. Câteva valuri de căldură îndulciră atmosfera, în timp ce alte valuri de parfum îndepărtau şi ultimele rămăşiţe ale miasmelor ce ar fi putut rămâne răspândite prin aer.

Foarte repede, carcera, în care fusese cât pe aci s-o sfârşească, rând pe rând când de căldură, când de frig, de asfixie sau de congestie, carcera, în care puţin nu lipsise să nu orbească din cauza acelui soare, deveni locuibilă. Simţi imediat binefacerile acestor schimbări. Delirul se schimbă într-un fel de amorţeală care nu avea nimic dureros, horcăiturile încetară şi respiraţia deveni normală. Puţin câte puţin, dispăru şi amorţeala. Îşi regăsi nu acea admirabilă inteligenţă care-l făcea superior celor ce-l înconjurau, ci un vag embrion de conştiinţă. Era puţin. Şi totuşi era o ameliorare notabilă faţă de starea în care se aflase până atunci.

Am spus că se rostogolise pe pământ. Ar fi trebuit să spunem că se rostogolise pe manta. Într-adevăr, cu toată căldura – se afla în plină vară – ca urmare a unei toane, la

un moment dat, se înfăşurase în mantaua de care nu mai voise să se despartă. Această toană îi venise în ziua faimosului şi unicului ospăţ dat în cinstea sa în sufragerie şi pe care îl onorase. În timpul acelui ospăţ îşi păstrase mantaua şi de atunci nu o mai părăsise nici ziua nici noaptea. Demnii fraţi Bautista şi Zacarias remarcaseră această ciudăţenie, dar nu-i dădură nici o importanţă. Deci, Pardaillan se rostogolise pe propria manta. Se sculă cu greutate. Probabil că ideea fixă îi trecuse, deoarece o scoase, o împături cu grijă şi cum în camera sa nu era nici un scaun, se aşează pe ea, sprijinindu-se de zid. Aruncă o privire în jur. Nu mai era acea privire vie şi cercetătoare, dar nici nu mai citeai în ea licărele de nebunie pe care le avusese puţin mai înainte. Văzu în apropiere o pâine întreagă şi un ulcior plin cu apă. Se pare că supliciul durase o zi sau două, din moment ce-i reînnoiseră proviziile fără ca el să observe. Apucă pâinea uscată şi tare şi aproape că o devoră. Apoi goli aproape trei sferturi din ulciorul cu apă.

Slabul prânz îi mai dădu puţine forţe. Aceste forţe aduseră o nouă ameliorare în starea sa mentală. Avu mai clar conştiinţa situaţiei sale. Se sprijini mai comod de perete şi începu să privească atent în jurul său, cu acea privire mirată a unuia care nu recunoaşte locul în care se află.

În acel moment, în partea sa stângă, percepu un zgomot sec, ca acela făcut de un resort care se destinde. Privi într-acolo. O lamă, de lăţimea unei palme, lungă de aproape un metru, tăioasă ca un brici, cu vârful ca un ac, asemănătoare unei coase, tocmai ţâşnise din zid alături de el, la înălţimea pieptului. Tăişul, aflat orizontal şi îndreptat spre el, îl atinse în treacăt. Câţiva milimetri spre dreapta şi ar fi fost de-ajuns: lama l-ar fi străpuns dintr-o parte în alta.

Pardaillan, cel cu inima tare cum fusese până nu demult, ar fi privit această apariţie periculoasă cu mirare, poate – şi încă nu e sigur – oricum, fără să arate nici cea mai mică emoţie. Dar, vai! Acel Pardaillan nu mai era. Torturile pe care le îndurase zile în şir, aproape două săptămâni, câteva

droguri infernale care reuşiseră să-l facă să le ia, făcuse din el o epavă. Poate că nu era încă nebun, dar nici mult nu mai rămăsese.

Din bărbatul puternic, sănătos, viguros care era, foamea, setea, supliciile oribile la care fusese supus, făcuseră din el un om slab, fără energie, fără voinţă. Şi asta n-ar fi fost nimic. Ceea ce era mai înfiorător este că drogul, fără a se mulţumi să-i distrugă inteligenţa de aventurier îndrăzneţ, întreprinzător, cutezător şi viteaz, făcuse din el un ins fricos pe care un nimic îl înspăimânta, asemănător unui laş. Viteazul Pardaillan sfârşind în pielea unui laş! … Ce triumf pentru Fausta!

Văzând această coasă care-l atinsese, încât era un miracol că nu l-a străpuns, noul Pardaillan fu străbătut de un fior. Tremura, dar nu se gândea să se îndepărteze. În acelaşi timp, în partea cealaltă auzi acelaşi zgomot, precursor al unei noi apariţii. La acest sunet se strânse, se ghemui cu o expresie de teroare şi un urlet prelung, lugubru, ca acela al unui câine când simte moartea, izbucni de pe buzele lui crispate. O nouă lamă ţâşnise în partea sa dreaptă şi, ca şi prima, puţin lipsise să nu-l străpungă.

Câtva timp rămase imobil între cele două lame, asemănătoare cu două braţe enorme ale unei fantastice şi ameninţătoare foarfeci, gata să se închidă şi să-l sfârtece. Şi imediat, chiar deasupra capului, apăru a treia lamă cu tăişul în jos, părând gata să-l despice de sus în jos.

Prin ce miracol această a treia lamă nu-l atinse? Vechiul Pardaillan şi-ar fi pus întrebarea aceasta încă de la apariţia primei lame. Noul Pardaillan se mulţumi să urle încă mai puternic de această dată. Numai că, acum împins fără îndoială de instinctul de conservare, se îndepărtă repede de zidul infernal. Şi cele două lame orizontale se strânseră aşa de repede, încât în mişcarea lor îi tăiară vestonul. Avu totuşi norocul că nu-l tăiară şi pe el.

Ieşind din poziţia în care se aflase, se mulţumi să se pună în afara pericolului şi ghemuit în mijlocul celulei,

continuând să geamă, privea fascinat la cele trei lame, cu un aer prostit.

Cele două lame orizontale, plasate pe aceeaşi linie, se lipiră una de alta. Pe urmă se despărţiră şi atunci coborî cea verticală, pentru a se retrage de îndată ce lamele orizontale începeau să se apropie. Aceste mişcări ale celor trei lame alternau cu o rapiditate uluitoare, cu o precizie matematică. Şi de fiecare dată când se închideau sau se deschideau, se auzea un zgomot sec, ca un băţ lovind o tobă. Astfel încât, cu acea rapiditate pe care o dobândise mişcarea, zgomotele umpleau celula cu un zbârnâit continuu.

După ce mişcarea celor trei lame se regulariza, alături apărură alte trei lame care se puseră în mişcare. Zbârnâitul deveni mai puternic. În sfârşit, o a treia serie apăru şi începu să acţioneze. Şi atunci, de la un capăt al altuia al peretelui diabolic, Pardaillan nu mai văzu decât fulgerările oţelului căzând şi ridicându-se cu o iuţeală deosebită. Nu se putea apropia de acest perete, sub pericolul de a fi sfârtecat. Şi uruitul deveni asurzitor. Pardaillan, în afara pericolului ameninţător, nu-şi putea lua privirile de la acest spectacol fascinant.

Deodată tresări. Simţea podeaua mişcându-se sub el. Mai întâi crezu că s-a înşelat. Frica – căci avea o frică nebună să nu moară sfârtecat de lamele înfricoşătoare – îi era frică, lui, lui Pardaillan! – frica, deci, îi dădu o clipă de luciditate care-i permise să observe şi să gândească. Dar, cum privea lamele în mişcare, îşi dădu repede seama că, din nefericire, nu se înşelase. Într-adevăr, podeaua se înclina în direcţia peretelui cu pricina, unde era maşina de tocat. Acest nume îl dăduse el, spontan, din instinct, îngrozitoarei invenţii. Se înclinase într-atât, încât sub fiecare din aceste grupuri de lame, mai avu loc să apară încă unul. Această nouă maşină încă nu funcţiona. Era imobilă şi părea că pândeşte, rea şi ameninţătoare. Mişcarea de înclinare continua cu o regularitate înspăimântătoare.

Şi atunci Pardaillan observă ceea ce încă nu văzuse şi anume, faptul că podeaua celulei sale părea să fie o placă enormă de oţel, netedă, lunecoasă, fără nici cea mai mică denivelare de care s-ar fi putut agăţa. Simţi cum alunecă uşor dar irezistibil şi înţelese că se rostogolea spre acea maşină infernală care-l va sfârteca.

În acele momente, teama de a muri care-l urmărea, teroarea fără nume care-i sfârteca creierul, toate acestea desăvârşiră opera distrugătoare, urmărită cu o tenacitate feroce de două săptămâni încoace prin toate torturile morale, îndelung şi cu răceală gândite, adunate cu o artă diabolică şi destinată să facă să se întunece acea minte, atât de solidă şi sclipitoare. Scopul urmărit de Fausta şi d'Espinosa era atins, Pardaillan nu mai era.

Era un biet nebun care, acum buimăcit, cu părul zbârlit, spumegând, îşi urla disperarea şi frica. Şi acest nebun, a cărui voce încerca să acopere zgomotul înfiorător al maşinii de tocat, striga din toate puterile, care deja începeau să-l lase:

— Opriţi! … Opriţi! … Nu vreau să mor! … Nu vreau! …

Dar, de bunăseamă că nu-l auzea nimeni. Sau poate că voinţa nestrămutată a marelui inchizitor hotărâse să împingă experienţa până la capăt.

Deoarece podeaua continua să se încline cu o regularitate înspăimântătoare şi alte mecanisme identice apărură, urmând aceleaşi mişcări şi umplând celula cu zgomotul lor sinistru.

Instinctul de conservare, acum mai puternic în lipsa judecatei poate pentru totdeauna pierdute, făcu pe Pardaillan să descopere unica şansă de a-şi salva viaţa la care ţinea acum atât de mult. Şi iată care era această şansă:

Podeaua mobilă era menţinută într-o parte de nişte balamale puternice. Aceste balamale nu erau fixate de peretele care susţinea podeaua. Se aflau chiar sub podea. Ceea ce înseamnă că, în partea opusă pantei, se afla o

grindă puternică de metal. Dacă această grindă ar fi avut câţiva centimetri în lăţime, Pardaillan ar fi putut, la nevoie, să se aşeze pe ea şi să aştepte cât i-ar fi fost necesar să-şi refacă forţele. Din nefericire, grinda era prea îngustă. Dar, dacă nu era posibil să te aşezi pe ea, puteai cel puţin să te agăţi de ea şi să te menţii, culcat pe pântece şi sprijinindu-te cu degetele. Nebunul – nu ştim ce alt nume să-i dăm – văzu toate acestea.

Era şi asta o modalitate de a prelungi supliciul cu câteva secunde. Era evident că nu putea să se menţină prea mult în această poziţie şi chiar admiţând că mişcarea de înclinare s-ar fi oprit, panta era destul de abruptă pentru a face căderea inevitabilă.

Nebunul nu gândi prea mult. Văzu şansa de a-şi prelungi agonia şi cu disperare se agăţă de rama salvatoare. Cel puţin nu mai vedea maşinăriile înspăimântătoare care-l înnebuneau.

Podeaua îşi continua înclinarea. Acum peretele era plin pe toată suprafaţa cu lamele care se mişcau implacabile.

Pardaillan, suspendat în gol, simţea cum îl lasă puterile. Degetele îngroşate de efort, îi amorţeau. Se simţea ameţit, dar, cu toată starea sa, înţelegea că în curând mâinile i se vor desprinde şi se va sfârşi totul: se va rostogoli, iar maşina de tocat îşi va îndeplini opera.

Horcăia şi totuşi dorinţa de a trăi era aşa de mare, încât încă mai găsea forţa să strige aproape continuu:

— Opriţi! … Opriţi! …

Curând ajunse la capătul puterilor. Mâna stângă îi căzu. Se menţinu câteva clipe cu mâna dreaptă, care cedă şi ea curând.

Atunci închise ochii, un suspin puternic îi umflă pieptul şi cu un strigăt teribil, strigăt de animal care-şi simte moartea, se rostogoli spre maşinile infernale care păreau că-l aşteaptă.

Capitolul 17

Filtrul călugărului.

Dar Pardaillan nu murise.

Maşina de tocat era o comedie sinistră inventată de Fausta de comun acord cu d'Espinosa.

Fausta indicase marelui inchizitor un mijloc care, în barbaria lui infernală, lui i se păruse cel mai bun. Îl adoptase şi-l perfecţionase în toate detaliile. Dacă i s-ar fi arătat un altul care i s-ar fi părut mai bun, ar fi renunţat la cel al Faustei pentru a-l folosi pe celălalt.

Urmărea punerea în funcţiune a planului său cu o rigoare cu atât mai neînduplecată cu cât era mai rece calculată. Acţiona pentru un principiu – şi asta-l făcea atât de temut – nu pentru a-şi potoli o ură personală. Nu-l minţise când îi spusese asta lui Pardaillan.

Această abominabilă maşină de tocat, era destinată nu pentru a-l ucide pe cavaler, ci pentru a desăvârşi înspăimântarea minţii sale, deprimată de torturi morale, de foame şi sete.

Şi această înspăimântare, ajunsă la paroxism în urma dozajului calculat cu o artă infernală, fusese pregătită de o băutură infernală.

În consecinţă, primele lame apărute erau din oţel, perfect ascuţite şi funcţionau de minune. Dar cele de jos, acelea pe care Pardaillan nu le putea vedea din cauză că, întins pe burtă şi ţinându-se de traversă, le întorcea spatele, acele lame peste care, datorită înclinării podelei trebuia să se prăbuşească, erau acolo ca momeală şi se strânseră ca şi cum ar fi fost de cauciuc sub greutatea corpului prăbuşit asupra lor. În momentul căderii, Pardaillan era pe jumătate leşinat. Când ajunse, fără a păţi nimic, în josul pantei, rămase întins, fără cunoştinţă.

Timp îndelungat nu mişcă. Apoi, încet, încet, îşi reveni şi aruncă de jur-împrejur o privire lipsită de viaţă. Se găsea într-o celulă cu aceleaşi dimensiuni cu cea pe care tocmai o părăsise. Podeaua de oţel revenise la locul ei şi acum se transformase în tavanul noii temniţe. Şi aici, ca şi la etajul superior, nu se găsea nici o mobilă, nici altă ieşire vizibilă,

în afara unei uşi de fier, zăvorâtă cu grijă, numai că aici, podeaua era de pământ bătătorit, pereţii erau groşi şi acoperiţi de un strat de mucegai şi salpetru, aerul era cald şi mirosea greu, un miros stătut.

Pardaillan privea toate aceste detalii, dar nu vedea nimic. Apucă un colţ al mantalei care se rostogolise odată cu el şi începu s-o răsucească, ca un copil care dintr-o zdreanţă încearcă să-şi facă o păpuşă şi izbucni în râs.

Mult timp, cu acea gravitate specifică copiilor şi adulţilor care şi-au pierdut minţile, se ocupă cu această operaţie.

Ca un copil, îi vorbea păpuşii, îi spunea fel de fel de vorbe fără sens, o strângea în braţe, o certă mânios, apoi o legăna, căuta s-o împace şi adeseori, fără motiv, lăsa să-i scape acelaşi hohot de râs. Acest joc dură ore în şir, nu mai avea conştiinţa timpului.

Uşa se deschise şi apăru un călugăr care-i aducea o pâine şi un ulcior cu apă. Fără îndoială că se temea de o sclipire de inteligenţă sau o criză de furie, deoarece, oricât de solid ar fi fost, ţinea un bici în mână.

Nu făcu nici un gest ameninţător, nici nu privi spre prizonier. De cum zări călugărul, Pardaillan scoase un strigăt de spaimă, se ghemui într-un colţ şi ascunzându-şi faţa în braţul îndoit – gestul copilului care vrea să se ferească de o palmă – sughiţă cu o voce rugătoare:

— Nu… mă… bate! … Nu mă bate!

Liniştit, călugărul depuse pâinea şi ulciorul pe podea, după care îl privi curios câteva clipe. Încet, ridică braţul înarmat cu bici.

— Iertare! gemu Pardaillan, fără a încerca de altfel să evite lovitura.

Braţul călugărului căzu încetişor, fără să lovească Clătină capul, privindu-l cu aceeaşi atenţie curioasă şi murmură: „E inutil să-i spun că i-am adus hrana pentru ziua asta, n-ar înţelege nimic. E inutil să-l lovesc, e un copil inofensiv.”

Şi ieşi.

Pardaillan rămase nemişcat mult timp în colţul său în care se refugiase. Puţin câte puţin, riscă, îndepărtându-şi braţul şi nemaivăzând pe nimeni, liniştit, îşi reluă jocul cu poalele mantalei.

De două ori se prezentă călugărul pentru a-i reînnoi proviziile. Şi de fiecare dată se producea aceeaşi scenă. A treia oară, călugărul era însoţit de d'Espinosa. Şi de această dată Pardaillan manifestă aceeaşi teamă copilărească.

— Vedeţi, monseniore, de fiecare dată se întâmplă la fel, zise călugărul. Domnul de Pardaillan nu mai există acum, acum nu mai este decât un copil slab şi fricos. În urma tuturor şocurilor primite şi de asemenea datorită şi filtrului meu, nu mai există în el decât un singur sentiment: frica. Inteligenţa lui remarcabilă: suprimată. Forţa sa extraordinară: distrusă. Priviţi-l! Nici nu poate sta în picioare. E un miracol că încă mai trăieşte.

— Văd, zise liniştit d'Espinosa. Cunosc puterea devastatoare a filtrului vostru. Mărturisesc totuşi că eram încredinţat că efectul se va produce mai rapid. Probabil că subiectul asupra căruia l-am aplicat este dotat cu o constituţie viguroasă. Aţi făcut ceva remarcabil.

În tot timpul acestei conversaţii, Pardaillan, refugiat în colţul său, cu faţa ascunsă în braţ, era scuturat de tremurări convulsive, gemea uşor. Marele inchizitor discuta cu savantul călugăr fără a-i da nici o atenţie.

— Pentru ceea ce vreau să-i spun, reluă d'Espinosa, după o examinare în tăcere a prizonierului, este necesar ca acesta să-şi recapete pentru moment inteligenţa necesară să mă înţeleagă.

— Am fost prevenit, spuse călugărul cu siguranţă şi am adus tot ce trebuie. Câteva picături din conţinutul acestui flacon îi vor reda forţele şi inteligenţa. Dar, monseniore, efectul licorii, nu va fi decât pentru o jumătate de oră.

— E destul pentru ce vreau să-i spun.

Fără să mai întârzie, călugărul se apropie de prizonierul care-şi înteţi gemetele, dar nu făcu nici o mişcare pentru a

se îndepărta.

Cu autoritate, călugărul îi apucă cotul şi-i îndepărtă braţul, descoperindu-i faţa. Pardaillan nu opuse nici cea mai mică rezistenţă, în afară de gemetele care continuau. Desfăcându-i buzele, apropie flaconul şi, în momentul în care se pregătea să-i toarne licoarea, d'Espinosa îl opri, spunându-i:

— Atenţie, părinte, vreau să rămân cu el între patru ochi. Licoarea asta îi va reda puterea, spuneţi şi totuşi nu trebuie să fiu expus…

— Liniştiţi-vă, monseniore, răspunse respectuos călugărul, prizonierul îşi va regăsi pentru câteva zile şi puterea obişnuită. Dar inteligenţa nu-i va fi decât puţin redată. Nu-i va veni ideea să facă uz de forţa sa de temut. Va rămâne ceea ce este acum: un copil temător. Răspund de asta.

Şi cu un gest ferm goli conţinutul sticluţei între buzele prizonierului, care de altfel nu opuse nici cea mai mică rezistenţă.

În timp ce se ridica, completă:

— În mai puţin de cinci minute, monseniore, prizonierul va fi în stare să vă înţeleagă… sau aproape!

— E bine, spuse marele inchizitor. Şi acum, puteţi ieşi. Închideţi uşa în exterior şi urcaţi fără a mă aştepta.

— Şi monseniorul? întrebă acesta respectuos.

— Nu vă neliniştiţi, surâse d'Espinosa, cunosc modul de a ieşi din celulă fără să folosesc uşa.

Fără a mai insista, călugărul se înclină în faţa şefului său suprem şi ascultă ordinul primit. D'Espinosa, fără a arăta nici o emoţie, aşteptă să audă zăvoarele trase în exterior cu calmul care nu-l părăsea niciodată. Se întoarse spre Pardaillan şi, la lumina palidă a unui opaiţ pe care călugărul îl pusese pe podea, începu să studieze curios efectul produs de licoarea ce-i fusese administrată. Înviorat de remediul violent, prizonierul păru să-şi revină.

Mai întâi îl străbătu un frison, apoi torsul său gârbovit se îndreptă cu încetul. Ca şi cum ar fi fost până atunci strivit

până la sufocare, respiră îndelung, zgomotos, sângele-i invada obrajii livizi, ochii stinşi căpătară luciri noi, lăsând să se vadă sclipiri de inteligenţă. Se îndreptă, se ridică în picioare şi se întinse îndelung, cu un suspin de satisfacţie.

Privi în jurul său cu mirare, până îl zări pe d'Espinosa. Atunci, înfricoşat se dădu înapoi până fu oprit de perete. De data aceasta nu-şi mai ascunse faţa, nu mai strigă şi nici nu mai gemu. Totuşi îl privea pe d'Espinosa cu o teamă evidentă. Marele inchizitor făcu spre el câţiva paşi cu aceeaşi linişte. Pardaillan aruncă în jurul său o privire de animal fugărit ce caută un loc să se ascundă. Negăsind nimic, neavând unde să se retragă, făcu singura mişcare posibilă: încercă să se îndepărteze, în acest timp nu-l pierdea din ochi pe marele inchizitor pe care părea că nu-l recunoaşte.

D'Espinosa surâse, se simţea liniştit. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, era destul de viteaz şi moartea nu-l înfricoşa. Dar avea de îndeplinit o sarcină şi nu voia să piară până nu o ducea la sfârşit.

Se apropie deci cu siguranţă de Pardaillan şi-i spuse cu o voce calmă, aproape blândă:

— Ei bine, Pardaillan, nu mă mai recunoşti? …

— Pardaillan? repetă cavalerul părând că face eforturi pentru a-şi aminti.

— Da, Pardaillan… Tu eşti Pardaillan, reluă d'Espinosa, fixându-l.

Pardaillan începu să râdă încetişor.

— Nu cunosc numele ăsta.

Şi nu înceta să-l privească pe d'Espinosa, în faţa căruia simţea o teamă evidentă. D'Espinosa mai făcu un pas şi-i puse mâna pe umăr. Pardaillan începu să tremure şi d'Espinosa îl simţi clătinându-se, gata să cadă. Pentru a doua oară surâse şi-i spuse cu blândeţe:

— Linişteşte-te, Pardaillan, nu vreau să-ţi fac nici un rău.

— Adevărat? întrebă neliniştit nebunul.

— Dar nu vezi? zise inchizitorul.

Pardaillan îl privi îndelung cu o neîncredere vizibilă şi, puţin câte puţin, convins fără îndoială, se înseninã şi, în sfârşit surâse, un surâs fără nici o expresie.

Văzându-l liniştit, dEspinosa reluă:

— Trebuie să-ţi aminteşti. Trebuie… înţelegi? Tu eşti Pardaillan.

— E un joc? întrebă nebunul amuzat. Atunci, vreau să fiu Pardaillan. Şi tu, cine eşti tu?

— Eu sunt d’Espinosa.

— D’Espinosa? repetă nebunul căutând să-şi amintească. D’Espinosa, cunosc numele ăsta…

Şi deodată păru că-şi aminteşte.

— Oh! strigă el dând semne de groază… Da, îmi amintesc! … D’Espinosa… e un om rău… fereşte-te… o să ne bată!

— Ah! mormăi d’Espinosa, începi să-ţi aminteşti. Da, eu sunt d’Espinosa şi tu eşti Pardaillan. Pardaillan, prietenul Faustei.

— Fausta! zise nebunul fără a ezita. Am cunoscut o femeie cu numele ăsta. Era o femeie rea!

— Despre ea e vorba, surâse d’Espinosa. Memoria îţi revine.

Dar nebunul avea o idee fixă pe care şi-o urmă. Se aplecă spre d’Espinosa şi-i spuse pe un ton confidenţial:

— Îmi placi. Ascultă, trebuie să-ţi spun că nu trebuie să te joci cu d’Espinosa şi Fausta. Sunt nişte răi… O să ne facă mult rău.

— Sărman nebun, scrâşni d’Espinosa nerăbdător. Îţi spun că eu sunt d’Espinosa. Aminteşte-ţi!

Îl prinse de mâini şi, aplecat spre el, la două degete de faţa sa, îl fixa cu o privire de foc, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită o parte din inteligenţa pe care se înverşunase să o distrugă. Şi, fie din întâmplare, fie că reuşi să-şi impună voinţa, nebunul scoase un strigăt, se eliberă printr-o scuturătură, se retrase în cel mai îndepărtat colţ şi cu o voce gâfâindă, vorbea:

— Te recunosc… Eşti d’Espinosa… Da… îmi amintesc… M-ai făcut să sufăr… de foame, o foame îngrozitoare şi sete… şi apoi acea galerie abominabilă unde erau chinuiţi atâţia nefericiţi! …

— În sfârşit! Îţi aminteşti!

— Nu te apropia! … urlă nebunul în culmea teroarei. Te recunosc. Ce mai vrei?

— De data asta, mă recunoşti. Da, erai un bărbat puternic şi viteaz şi acum ce eşti? Un copil pe care o nimica toată îl înspăimântă. Şi eu sunt acela care te-am transformat. Mă înţelegi puţin, Pardaillan. O urmă de inteligenţă îţi străbate acum creierul. Dar curând se va face din nou noapte şi vei deveni ceea ce ai fost până acum: un biet nebun. Şi ştii cine mi-a dat ideea acestei pedepse? Prietena ta, Fausta. Da, ea a fost aceea care a avut ideea pe care eu n-aş fi avut-o niciodată, mărturisesc. Ai spus că vreau să te omor. Oh! Nu vreau să te omor cu o lovitură de pumnal, ar fi o moarte prea uşoară şi rapidă. Tu vei muri cu încetul, în întuneric, închis într-un mormânt. Vei sfârşi prin a muri de foame, acea oribilă foame, cum spuneai acum câteva clipe. Priveşte Pardaillan, iată-ţi mormântul.

Spunând aceste cuvinte, d’Espinosa apăsase fără îndoială pe un resort invizibil, deoarece apăru imediat o deschizătură în mijlocul unui perete.

Luă opaiţul cu o mână, se îndreptă spre Pardaillan şi-l apucă cu cealaltă, fără ca acesta să opună rezistenţă şi-l conduse până la acea deschidere. Ridicând opaiţul pentru a vedea mai bine, repetă cu o voce vibrantă:

— Priveşte Pardaillan! Vezi? Aici nu ai nici cea mai mică lumină, nici aer. E un mormânt, un adevărat mormânt, unde te vei sfârşi de foame. Nimeni pe lume nu cunoaşte acest mormânt, afară de mine. Şi mai ştii, Pardaillan? Iată, iţi voi spune, ca tortura să-ţi fie şi mai mare, dacă îţi vei aminti cuvintele mele, mormântul ăsta are o ieşire secretă pe care numai eu o cunosc. Vei căuta această ieşire, Pardaillan. Asta îţi va fi o distracţie. O vei căuta, fiindcă acum nu mai vrei să

mori. Dar nu o vei găsi. Nimeni în afara mea nu o poate găsi. Şi eu, peste o clipă, voi ieşi pentru a nu mai reveni. Dar, înainte de a ieşi, te voi împinge acolo şi tu, călcând pe această dală pe care o vezi în faţa ta, vei acţiona tu însuţi resortul uşii care te va zidi de viu.

— Iertare! gemu nefericitul nebun. Nu vreau să mor! Iertare! …

— Ştiu bine, reluă d'Espinosa cu calmul său înfricoşător. Şi totuşi, cât de curând vei intra aici şi din acel moment nu vei mai exista. Şi acum, ştiind ce te aşteaptă, trebuie să ştii de ce, nepurtându-ţi nici o ură, o fac pentru că oameni de valoarea ta, nefiind cu noi, sunt un pericol permanent pentru mama noastră, sfântă Biserică. Pentru că ai insultat maiestatea regală a suveranului meu. Pentru că te-ai ridicat împotriva lui, gata să faci să-i eşueze planurile. Şi acum că ştii toate acestea, că ştii că vei muri, trebuie să mori în disperarea de a şti că ai eşuat în tot ceea ce ai întreprins împotriva noastră. Află deci că acel pergament pe care ai venit să-l cauţi atât de departe, se află în posesia mea!

— Pergamentul! … gângăvi Pardaillan.

— Nu înţelegi? Şi totuşi trebuie să înţelegi. Iată, priveşte-l. Uite pergamentul, îl vezi? Este declaraţia de credinţă a regelui Henric al III-lea care lasă moştenire regatul Franţei suveranului meu. Priveşte bine acest pergament. Mulţumită lui, ţara ta va intra sub coroana Spaniei.

Un moment, d'Espinosa lăsă pergamentul sub privirile nebunului. Apoi, văzând că acesta îl privea cu un aer năucit, fără a înţelege, ridică din umeri şi puse din nou pergamentul la piept, de unde îl scosese. Punându-şi mâna puternică pe umărul ui Pardaillan, îl trase cu uşurinţă spre el şi-i spuse cu un ton de poruncă:

— Şi acum, după ce ţi-am spus tot ce voiam, intră în moarte.

Îşi puse şi cealaltă mână pe umărul lui Pardaillan şi-l împinse până în pragul deschizăturii, adăugând:

— Iată-ţi mormântul.

Atunci, o voce răutăcioasă, o voce pe care o cunoştea foarte bine, o voce care-l făcu să tremure din creştet până în tălpi, tună deodată:

— La dracu'! Să murim împreună!

Şi înainte de a putea face cea mai mică mişcare, o mână de fier îi apucă gâtul şi începu să strângă.

D'Espinosa lăsă umărul lui Pardaillan. Mâna sa căuta să apuce pumnalul cu care se înarmase pentru mai multă siguranţă. Nu-şi mai isprăvi gestul. Mâna de fier îşi spori strângerea şi marele inchizitor lăsă să-i scape un horcăit înăbuşit. Atunci Pardaillan îi lăsă gâtul şi apucându-l în braţe, îl ridică de la pământ, îl ţinu astfel ridicat un moment şi-l aruncă acolo unde ar fi trebuit să fie mormântul său.

Liniştit, Pardaillan ridică opaiţul pe care d'Espinosa îl lăsase pe pământ, îşi luă mantaua – faimoasa manta de care nu se putuse despărţi şi cu care se distrase făcând acele păpuşi – şi, cu opaiţul în mână, păşi pragul deschizăturii misterioase, având grijă să calce cu putere pe dala care acţiona resortul ce închidea intrarea şi pe care, după cum ştim, d'Espinosa i-o arătase.

Într-adevăr, se auzi un zgomot sec. Întorcându-se, văzu cum zidul revine la loc. Nu mai exista nici o deschizătură.

Pardaillan se închidea el însuşi în acea văgăună care, după cum spusese d'Espinosa, acum întins fără cunoştinţă, se asemăna cu un mormânt. Pardaillan se închidea în acest mormânt, dar după ce aruncase acolo pe puternicul şi neînduplecatul său duşman.

Capitolul 18

Schimbarea rolurilor.

Intrând în văgăună, Pardaillan depuse opaiţul şi mantaua pe podea. În acest mormânt, ca şi în precedentele două temniţe, nu era nici o mobilă, nici o fereastră, nici uşă. I-ar fi fost greu să mai găsească locul deschizăturii secrete ce se închisese în urma lui.

Pardaillan făcu toate aceste gesturi cu un calm desăvârşit. Uşurinţa cu care aproape îl strangulase şi cu care îl

aruncase în acest mormânt pe marele inchizitor, dovedea că puterile îi reveniseră.

Şi nu părea singura schimbare petrecută. Odată cu vigoarea, îi revenea şi luciditatea.

Nu mai avea acel aer întunecat, zăpăcit, fricos, pe care-l avusese cu câteva momente în urmă. Figura lui devenise de nepătruns, de o hotărâre rece, cu aceeaşi nuanţă de ironie pe care o avea altădată când era gata să întreprindă o acţiune periculoasă.

Se îndreptă spre d'Espinosa, îl scotoci fără grabă, îi luă pergamentul pe care-l cercetă atent şi după ce se convinse că nu este o copie ci chiar originalul, perfect autentic, îl puse cu grijă în sân.

După ce termină cu pergamentul, îi luă pumnalul pe care şi-l puse la centură şi se asigură că d'Espinosa nu mai avea vreo armă ascunsă sau vreun aer ce i-ar fi putut folosi. Negăsind nimic, se aşeză liniştit şi aşteptă cu un surâs indescifrabil pe buze.

În curând, marele inchizitor îşi reveni şi privirile-i căzură asupra lui Pardaillan. Văzându-i fizionomia care-şi regăsise expresia de îndrăzneală, îşi înclină capul fără să spună un cuvânt.

Nu-şi pierdu calmul rigid nici un moment. Privirea să o susţinea pe a lui Pardaillan cu aceeaşi siguranţă de parcă s-ar fi aflat în propriul palat, înconjurat de gărzi şi de servitori. Nu arătă nici un fel de mirare sau teamă. Numai că ochii săi nu încetau să-l cerceteze pe cavaler cu o atenţie deosebită.

Îşi spunea că mai are o şansă de a scăpa, deoarece remediul, datorită căruia prizonierul îşi căpătase luciditate în urma căreia îl antrenase în moartea comună, îşi va pierde puterea în cel mult o jumătate de oră.

Trebuia deci să evite un nou atac al prizonierului până când stimulentul nemaiavând nici un efect, acesta ar fi redevenit ceea ce fusese şi ceea ce va rămâne până când va muri: un copil inofensiv şi fricos.

La urma urmei, d’Espinosa era puternic şi îndemânatic. Nu trebuia să încerce o luptă cu adversarul său. Se va mărgini să evite orice încleştare cu acesta de pe urma căreia ştia că va ieşi învins. Trebuia să câştige doar câteva minute. Ca asta se reducea toată problema.

Orice ar fi fost, era hotărât să câştige aceste minute. Şi dacă prizonierul ar fi devenit ameninţător, s-ar fi debarasat de el cu o lovitură de pumnal.

Iată ce-şi spunea marele inchizitor în timp ce-l studia pe Pardaillan şi mâna sa căuta pumnalul ascuns sub rasă. Atunci îşi dădu seama că nu mai are arma pe care contase în caz de pericol.

Simţi o sudoare rece scăldându-i fruntea. Dar figura-i rămase la fel de nepăsătoare, privirea-i ascuţită nu pierdu nimic din siguranţă. Şi cum credea că Pardaillan, strângându-l de gât, ascultase de un impuls de moment şi nu de mintea sa, crezu că în cădere, pumnalul i se desprinsese de la centură şi că se afla acum pe jos, în preajma sa. Începu să-l caute din priviri. Şi atunci, cu aerul său naiv, pe un ton răutăcios, prizonierul îl întrebă:

— Obiectul acesta îl căutaţi?

Spunând acestea, lovi uşor pumnalul care-i atârna la centură şi adăugă cu un surâs zeflemitor:

— Vă mulţumesc, domnule, că v-aţi gândit să-mi aduceţi o armă…

D’Espinosa nici nu clipi. Era un luptător demn de a se măsura cu redutabilul adversar ce-i stătea înainte… în acelaşi timp îl străfulgera un gând şi cu un gest instinctiv îşi duse mâna la piept, acolo unde pusese pergamentul.

O culoare pământie, cu greu vizibilă, i se răspândi pe faţă. Lovitura era rnult mai dură decât pierderea armei salvatoare. Numai atunci începu să bănuiască adevărul. Fusese dus de nas de acest om, într-adevăr extraordinar, care ştiuse să dejoace supravegherea unei întregi cohorte de spioni invizibili. Acest om reuşise să-i înşele pe călugării medici care-şi petrecuseră ore în şir observându-l. Acest

om, în sfârşit, care ştiuse să-şi joace rolul, păcălindu-l pe el, d’Espinosa.

Aruncă asupra aceluia căruia îi era prizonier – ca o răsturnare de roluri de o îndrăzneală nemaiauzită – o privire admirativă, în timp ce de pe buze îi scăpă un suspin dureros ce-i trăda disperarea propriei înfrângeri…

Ca şi cum ar fi citit în sufletul lui, Pardaillan spuse fără nici un fel de ironie, cu un fel de compătimire, pe care urechea atentă a lui d’Espinosa o simţi şi care-l umili profund:

— Pergamentul pe care-l căutaţi este în posesia mea… ca şi pumnalul. Mă simt ruşinat de uşurinţa cu care mi-am îndeplinit misiunea cu care am fost însărcinat. Dar, de asemenea, trebuie să recunoaşteţi, domnule, că aţi acţionat tare neîndemânatic. În dorinţa de a împinge lucrurile la extrem, aţi făcut greşeli şi aţi pierdut partida pe care aţi organizat-o, credeaţi voi, atât de bine. Trebuie să fiţi de acord că această partidă nu era egală deoarece aveaţi toate avantajele. Şi, de asemenea, trebuie să recunoaşteţi că eu am acţionat loial.

D’Espinosa îl ascultă până la capăt, fără a arăta nici ciudă, nici teamă, nici mânie.

— Aşadar, zise el, aţi rezistat narcoticului ce vi s-a administrat?

Pardaillan râse din vârful buzelor.

— Dar, domnule, făcu el nevinovat, când vreţi să faceţi pe cineva să ia un narcotic, trebuie să te asiguri că prezenţa sa nu se va trăda prin gustul propriu. Este elementar, nu?

— Şi totuşi aţi înghiţit narcoticul!

— Ei, domnule, să fim rezonabili. Puteţi crede că un om ca mine s-ar fi simţit doborât de somn în urma golirii a una sau două sticle fără ca acest somn să nu-i dea de gândit? Această neîncredere a fost de ajuns pentru a mă face să remarc faptul că preparatul vostru a schimbat, oh, foarte puţin, gustul vinului de Saumur, pe care îl cunosc atât de bine. Asta a fost de-ajuns pentru ca întreg conţinutul sticlei să fie golit în apa în care mă spălasem mai înainte.

— Şi asta din cauză că, răspunse grav d’Espinosa, cunoscându-vă vigoarea excepţională, am recomandat mărirea dozei. N-are importanţă, mirosul şi gustul vostru merită toate onorurile deoarece v-au permis să evitaţi capcana în care alţii, reputaţi drept fini cunoscători, au căzut cu uşurinţă.

Pardaillan se înclină politicos, ca şi cum ar fi fost flatat de compliment. D’Espinosa reluă:

— În ceea ce priveşte otrava, chestiunea e lămurită. Dar cum aţi ghicit că nebunia era ţelul meu?

— N-ar fi trebuit, zise Pardaillan ridicând din umeri, n-ar fi trebuit să spuneţi în prezenţa mea unele cuvinte imprudente şi Fausta, mai expertă ca voi, totuşi le-a repetat. Fausta însăşi n-ar fi trebuit să-mi spună unele lucruri ce mi-au atras atenţia. Şi, în sfârşit, comiţând atâtea erori, n-ar fi trebuit să-mi arătaţi cuşca unde-i ţineţi închişi pe cei care i-aţi adus la nebunie. Nu trebuia să-mi explicaţi atât de îndatoritor, că obţineţi aceste rezultate în urma administrării unui drog care le întunecă inteligenţa şi că desăvârşiţi opera otrăvirii printr-un tratament de groază continuă.

— Da, zise d’Espinosa cu un aer visător, aveţi dreptate. Voind să mă depăşesc, am dat greş. Ar fi trebuit să ştiu că, având drept adversar un om ca voi, trebuia să păstrez măsura. E o lecţie pe care nu o voi uita.

Pardaillan se înclină din nou şi cu acelaşi aer naiv pe care şi-l luă când era satisfăcut, întrebă:

— Asta e tot ce voiaţi să ştiţi? Nu vă jenaţi, vă rog… Avem tot timpul înaintea noastră.

— Mă voi folosi de permisiunea voastră, pe care mi-o acordaţi cu atâta bunăvoinţă, pentru a vă spune că sunt surprins de forţa rezistenţei pe care o aveţi. Dacă ştiu să număr bine, în cincisprezece zile nu aţi mâncat decât de două ori. Nu pun la socoteală pâinea goală ce vi s-a dat: era pentru a vă prelungi tortura foamei şi nu pentru a vă hrăni.

Spunând aceste cuvinte, d’Espinosa îl privi cercetător. Şi încă odată, Pardaillan îi ghici gândurile, astfel încât răspunse râzând:

— Aş putea să vă las să credeţi că sunt dotat cu o forţă de a rezista ieşită din comun care-mi permite să rezist chinurilor foamei şi acolo unde altul ar fi sucombat, eu îmi păstrez forţa şi luciditatea. Dar, cum păreţi a vă face unele speranţe bazate pe slăbiciunea mea de acum, consider că e de preferat să vă spun adevărul.

Şi întinzând mâna, fără a se deranja prea mult, trase spre sine mantaua de care nu se mai despărţea şi sub ochii miraţi ai lui d’Espinosa, scoase la iveală un jambon de dimensiuni respectabile, o sticlă cu apă şi câteva fructe.

— Iată, spuse el, dulapul meu cu provizii. În timpul mirificului ospăţ pe care cei doi călugării mi l-au oferit, am mâncat şi am băut cu sobrietate. Trebuia, din prudenţă, având în vedere cele cinci zile de post negru. Dar, dacă am mâncat puţin, am profitat de faptul că temnicerii mei nu aveau ochi decât pentru bunătăţile de pe masă, făcând să dispară câteva din acestea, plus două sticle cu vin, plus câteva fructe şi ceva prăjituri. Aceste provizii mi-au fost de mare ajutor şi datorită lor mă vedeţi acum în putere. După ce am băut vinul, am avut grijă să umplu sticlele cu apă, chiar dacă nu era proaspătă. Aşa încât, am avut ce mânca şi ce bea în fiecare zi. Ţineam să-mi prelungesc viaţa cât mai mult posibil, sperând că veţi comite greşeala de a vă închide cu mine între patru ochi. Evenimentele mi-au dat dreptate şi am făcut bine acţionând astfel.

— Aşa încât, spuse lent d’Espinosa, aţi prevăzut şi aţi ghicit totul? Şi totuşi, cele câteva încercări prin care aţi trecut, ar fi fost în stare să tulbure şi o minte mai solidă ca a voastră.

— Mărturisesc, fu de acord Pardaillan, că o invenţie ca acea maşină de tocat, cu diferitele incidente ce o însoţeau, este o invenţie hidoasă. Dar ce vreţi? Ştiam că nu trebuie să mor, deoarece nu vă revăzusem şi mai mult, nu ăsta vă era

scopul. Gândeam deci, că acele lame, căldura, frigul, lumina puternică, asfixia, totul va dispărea pe rând. Erau totuşi momente dezagreabile pe care am încercat să le suport cât mai bine.

D'Espinosa îl privi îndelung şi un suspin îi scăpă de pe buze:

— Ce păcat, zise, că un om ca voi nu e de partea noastră!

Şi, văzându-l pe Pardaillan că se zbârleşte, adăugă:

— Liniştiţi-vă, nu încerc să vă conving. Ar însemna să vă insult. Ştiu că oameni ca voi se dedică unei cauze pe care o socotesc dreaptă… dar nu se vând.

Rămase un moment gânditor, sub privirea maliţioasă a lui Pardaillan care-l supraveghea fără să se observe, respectându-i gândurile.

În cele din urmă îşi reveni şi privindu-şi adversarul drept în ochi, îl întrebă fără nici o tulburare şi fără provocare:

— Şi acum, că sunt prizonierul vostru – deoarece sunt prizonierul vostru – ce socotiţi că este de făcut?

— Dar, răspunse Pardaillan cu tonul cel mai naiv, ca şi cum ar fi considerat ceea ce spunea drept cel mai normal lucru, consider că este momentul să vă rog să deschideţi acea uşă ascunsă, al cărui secret îl ştie numai domnia ta.

— Şi dacă refuz? întrebă d'Espinosa fără să clipească.

— Atunci vom muri împreună, zise Pardaillan hotărât.

— Fie, spuse d'Espinosa, cu nu mai puţină hotărâre, să murim împreună. La urma urmei, chinurile vor fi aceleaşi pentru amândoi şi dacă viaţa merită să fie regretată, o veţi regreta în aceeaşi măsură cu mine.

— Vă înşelaţi, zise cu răceală cavalerul. Chinurile nu vor fi egale. Sunt mai puternic şi în plus am ceva provizii care, dacă le drămuiesc, îmi vor ajunge câteva zile. E clar că veţi muri de foame şi sete. Am încercat supliciul ăsta şi vă pot asigura că este înspăimântător. Când veţi fi doar un cadavru, eu, cu acest pumnal, îmi voi putea pune capăt zilelor.

Oricât de stăpân pe el ar fi fost d’Espinosa, nu-şi putu stăpâni un fior.

— Şi nu-i adevărat că vom avea aceleaşi regrete în faţa morţii, continuă Pardaillan cu aceeaşi voce hotărâtă. Singurul regret pe care-l voi încerca, va fi acela că nu am putut să-i spun Faustei cele două, trei cuvinte ce aş fi vrut să i le spun. Dar, la naiba! Nu poţi face totul cum ai fi vrut. Voi dispărea cu satisfacţia de a fi îndeplinit până la capăt misiunea încredinţată: aceea de a smulge regelui Filip documentul care îi dădea în mâini Franţa, ţara mea. Voi, monseniore, sunteţi sigur că la fel va fi şi pentru domnia voastră?

— Ce vreţi să spuneţi? gâfâi d’Espinosa, îndreptându-se de parcă ar fi fost atins de un fier înroşit.

— Ceea ce am spus: marele inchizitor nu trebuie să moară până nu-şi va fi îndeplinit sarcină impusă în folosul sfintei Biserici.

— Demone! răcni d’Espinosa, atins în ceea ce ţinea mai mult.

— Vedeţi dar, continuă Pardaillan cu acelaşi ton, că nu avem aceleaşi motive. Eu voi părăsi viaţa fără regrete, în timp ce domnia ta vei muri disperat de a nu-ţi fi îndeplinit sarcina. Acestea fiind spuse, voi aştepta ca voi înşivă să reveniţi asupra hotărârii. În ceea ce mă priveşte, sunt hotărât să nu vă mai vorbesc. Când vă veţi hotărî, mi-o veţi spune. Bună seara!

Şi Pardaillan, fără a-i mai da atenţie lui d’Espinosa, se sprijini de zid, se aranjă cât mai bine în manta şi păru că doarme.

D’Espinosa îl privi îndelung, fără să facă o mişcare. Gândul că ar putea sări asupra lui pe neaşteptate pentru a-i smulge pumnalul şi a-l ucide, îl obseda. Dar îşi spuse că pe un om ca Pardaillan nu-l poţi surprinde cu aşa ceva.

Renunţă la această idee, pe care o consideră de nerealizat. Dar îi veni alta. De ce nu ar profita de somnul, aparent ori real al lui Pardaillan, pentru a deschide uşa secretă şi să

iasă. Reflectând mai bine i se păru realizabilă. Ce ar fi riscat? Nimic. Dacă ar fi reuşit, era scăparea sa şi moartea lui Pardaillan.

Ce ar fi avut de făcut? Să se târască câţiva paşi în direcţia opusă celei în care se afla cavalerul.

Hotărând să încerce această aventură, începu să se târască cu mii de precauţiuni. Avansase câteva picioare şi credea că va reuşi, când Pardaillan, fără să se mişte de la locul său, zise liniştit:

— Acum ştiu în ce direcţie să caut ieşirea… după ce veţi muri. Dar domnule, compania voastră mi-e mult prea preţioasă şi nu vreau să mă lipsesc de ea. Fiţi amabil şi aşezaţi-vă lângă mine.

Şi pe un ton aspru:

— Şi nu uitaţi, domnule, la cea mai mică mişcare suspectă, voi fi obligat, spre marele meu regret, să vă implânt acest pumnal în gât. Ori ieşim împreună de aici şi vă dăruiesc viaţa, ori murim împreună.

D’Espinosa îşi muşcă buzele până la sânge. Încă o dată se lăsase păcălit. Fără un cuvânt, fără să opună rezistenţă, se aşeză în apropierea lui Pardaillan, aşa cum i se ordonase şi în tăcere, cu mânie, se lăsă pradă gândurilor.

Situaţia era îngrozitoare. Nu-i era teamă de moarte, era hotărât să o accepte decât să-l elibereze pe Pardaillan. Dar ceea ce-i rupea inima, era gândul că-şi lasă opera neterminată.

Printr-o curioasă răsturnare de roluri, el, şeful suprem, ajunsese în această mănăstire, unde totul îi aparţinea, prizonierul unui aventurier pe care mai înainte îl crezuse în puterile sale şi care, acum, cu un gest putea să-i distrugă viaţa şi odată cu ea, toate ambiţiile sale.

Da, era lamentabil şi grotesc. Ce spaimă în lumea bisericii când se va afla că Innigo d’Espinosa, cardinal arhiepiscop de Toledo, mare inchizitor, a dispărut în mod misterios în momentul în care un nou papă trebuind să fie ales, toţi ochii erau îndreptaţi spre el, aşteptându-l să-l aleagă pe urmaşul

lui Sixt al V-lea. Ce stupoare când vor afla că această dispariţie a coincis cu vizită făcută unui prizonier, într-o celulă din mănăstirea San Pablo, unde totul îi aparţinea. Toate acestea îi trecură prin minte lui d'Espinosa.

Pardaillan părea că nu-i mai acordă nici o atenţie. Dar d'Espinosa ştia că este supravegheat şi că la cea mai mică mişcare, se va repezi asupra sa.

Nu mai era aşa de convins că trebuie să reziste. Începuse să-şi aprecieze adversarul la justa lui valoare şi simţea în mod confuz că cel mai bine ar fi să se lase în seama generozităţii lui, ar avea mai mult de câştigat decât dacă ar fi încercat să scape prin forţă ori prin viclenie.

După ce-şi spusese că acceptă moartea, deoarece şi Pardaillan avea să moară odată cu el, îşi făcuse socoteala că această moarte l-ar costa prea scump. Era un mic pas spre capitulare.

Nu era departe de a împărtăşi convingerea Faustei că acest om este invulnerabil. Îşi spunea că acest Pardaillan va avea răbdarea să aştepte moartea sa, după care va începe să caute ieşirea secretă.

Comisese greşeala de neiertat de a-i limita căutările. Sigur, descoperirea resortului nu era uşoară, dar nici imposibilă. Pentru un observator atât de perspicace ca acest aventurier, treaba se simplifica mult. Evident că odată deschisă uşa, ar fi ieşit. Îl vedea liber şi bucuros, călărind nepăsător spre Franţa şi ducându-i lui Henric de Navara preţiosul pergament cucerit cu atâta greutate.

Nu, de o sută de ori nu! Ar fi preferat să-l scoată el însuşi din acest mormânt, să-i dea o escortă, ori să-l însoţească chiar el, pentru mai multă siguranţă, până în afara hotarelor, dar să rămână viu pentru a-şi îndeplini şi el destinul. Luând această hotărâre, o şi puse în practică, adresându-se cavalerului:

— Domnule, spuse el, am reflectat îndeajuns şi dacă vă convine să acceptaţi unele condiţii, sunt gata să vă scot de aici.

— Un moment, domnule, zise Pardaillan, fără să arate nici bucurie şi nici surpriză, nu sunt grăbit, putem discuta puţin, ce naiba! Şi eu am câteva condiţii să vă spun. Le vom discuta înaintea alor voastre, pe care de altfel, le ghicesc.

— Să vedem condiţiile.

— Misiunea mea, zise liniştit Pardaillan, fiind îndeplinită, voi părăsi Spania… nu înainte de a termina unele mici afaceri pe care le mai am. Vedeţi dar, domnule, că subscriu la una din cele două condiţii pe care voiaţi să mi le impuneţi.

Oricâtă stăpânire de sine ar fi avut d'Espinosa, nu-şi putu reţine un gest de surpriză. Pardaillan avu un mic surâs şi continuă pe acelaşi ton rece:

— De asemenea, subscriu şi la a doua voastră condiţie şi-mi dau cuvântul de onoare că nimeni nu va afla că marele inchizitor a fost la dispoziţia mea şi că i-am acordat libertatea şi viaţa.

D'Espinosa fu năucit de această putere de pătrundere, care ţinea aproape de minune.

— Cum? bolborosi el, aţi ghicit?

Încă odată Pardaillan surâse enigmatic şi răspunse:

— Nu văd ce alte condiţii mi-aţi fi pus. Dacă mă înşel, spuneţi-le.

— Nu v-aţi înşelat, zise d'Espinosa care se liniştise.

— Şi acum, iată condiţiile mele: în primul rând, nu voi fi sâcâit în scurtul timp în care voi mai rămâne aici şi voi părăsi regatul cu toate onorurile datorate reprezentantului Maiestăţii Sale, regelui Franţei.

— De acord, zise d'Espinosa fără să ezite.

— În al doilea rând, nimeni nu va fi deranjat pentru faptul că mi-aţi arătat simpatie, mie, adversarului vostru.

— De acord, de acord!

— Şi în sfârşit, a treia, nu se va întreprinde nimic împotriva fiului lui don Carlos, cunoscut sub numele de don César El Torero.

— Ştiţi şi asta? …

— Asta… şi multe altele, zise cu răceală Pardaillan. Nu va fi întreprins nimic împotriva lui don César şi a logodnicei sale, cunoscută sub numele de Giralda. Va putea, împreună cu logodnica sa, să părăsească în libertate Spania, sub paza ambasadorului Franţei. Şi, cum nu ar fi demn ca nepotul unui monarh atât de puternic să trăiască în sărăcie, îi va fi remisă o sumă – las în seama generozităţii voastre grijă de a o fixa – cu care se va putea stabili în Franţa şi cu care va face figură onorabilă. Pentru asta, îmi dau cuvântul de onoare că prinţul nu va încerca niciodată să se întoarcă în Spania şi nu-şi va cunoaşte, cel puţin din partea mea, secretul naşterii sale.

La această propunere, evident neaşteptată, d’Espinosa reflectă un moment, fixând o privire limpede asupra figurii loiale a lui Pardaillan şi spuse:

— Garantaţi că prinţul nu va întreprinde nimic împotriva tronului, că nu va încerca să se întoarcă în Spania?

— Mi-am dat cuvântul, zise Pardaillan sec. Cred că e de ajuns.

— E de ajuns, într-adevăr, spuse însufleţit d’Espinosa. Poate că aţi găsit cea mai bună soluţiea acestei afaceri grave.

— În orice caz, zise grav Pardaillan, ceea ce vă propun este uman… atâta timp cât nu ştiu ce aveţi voi de gând.

— Ei bine şi această condiţie este acceptată, ca şi celelalte.

— În cazul acesta, spuse Pardaillan sculându-se, nu ne mai rămâne decât să părăsim acest loc. Aerul nu e chiar aşa de plăcut.

D’Espinosa se ridică la rândul său şi în momentul când era să deschidă uşa secretă, întrebă:

— Ce garanţii cereţi pentru executarea loială a acestui pact, pe care tocmai l-am încheiat?

Priviridu-l drept în ochi şi înclinându-se respectuos, Pardaillan îi răspunse cu simpli-tate.

— Cuvântul vostru, monseniore, cuvântul vostru de gentilom.

Poate că, pentru prima oară în viaţa sa, d’Espinosa simţi o emoţie aşa puternică. Ca un astfel de om, care după ce suferise atâtea din partea să să-i mai arate atâta stimă şi încredere, asta-l mira şi-i răsturna toate credinţele.

D’Espinosa, sub stăpânirea acestei emoţii, susţinu privirea loială a lui Pardaillan cu o loialitate asemănătoare şi la fel de simplu că el îi răspunse cu gravitate:

— Domnule de Pardaillan, aveţi cuvântul meu de gentilom.

Şi imediat, pentru a-i demonstra încrederea, deschise uşa secretă fără a mai încerca să ascundă locul resortului care o acţiona. Văzând aceasta, Pardaillan surâse încântat.

Câteva momente mai târziu, marele inchizitor şi Pardaillan se găseau pe pragul unei căsuţe modeste. Pentru a ajunge acolo, trebuiră să deschidă mai multe uşi secrete. Şi d’Espinosa le deschise fără a încerca să ascundă secretul acestora, mai ales că i-ar fi fost foarte uşor.

Ajungând la lumină, au avut de traversat mai multe galerii, curţi, grădini, camere, încrucişându-se la tot pasul cu călugări ce circulau grăbiţi. Niciunul din aceşti călugări nu şi-a permis nici cel mai mic gest de surpriză la vederea prizonierului care părea sănătos şi viguros, discutând familiar cu marele inchizitor. Şi în mijlocul acestui du-te-vino, lui d’Espinosa, care-l observă cu coada ochiului pe Pardaillan, i se păru că acesta îşi păstrează aceeaşi figură calmă şi încrezătoare, aceeaşi libertate de spirit. Numai că, drace! Când se văzu în sfârşit afară în stradă, suspinul pe care îl scoase vorbi de la sine despre neliniştile suferite.

În momentul în care Pardaillan se pregătea să-l părăsească, d’Espinosa îl întrebă:

— Veţi continua să locuiţi la hanul Turnului până când veţi pleca?

— Da, domnule.

— Bine, domnule.

Avu o mică ezitare şi apoi brusc:

— Am înţeles că acordaţi un interes viu acestei tinere… Giralda.

— Este logodnica lui don César, pentru care simt o vie simpatie, explică Pardaillan, privindu-l pe d’Espinosa.

— Ştiu, spuse acesta cu blândeţe. De aceea cred că v-ar interesa să ştiţi unde s-o căutaţi.

— M-ar interesa mult, într-adevăr. Cel puţin dacă nu a fost arestată… împreună cu El Torero, poate?

— Nu, spuse sincer d’Espinosa. El Torero nu a fost arestat. L-au ascuns. Cred că acum, văzându-vă în libertate, cei ce l-au sechestrat vor înţelege că nu mai au nimic de câştigat, pentru că suntem de acord că-l veţi duce în Franţa. În consecinţă, îi vor reda libertatea. Dacă ţineţi să-l eliberaţi, orientaţi-vă cercetările înspre casa Des Cypres.

— Fausta! exclamă Pardaillan.

— Nu eu am numit-o, surâse blând d’Espinosa.

Şi cu un ton indiferent, adăugă:

— Ar fi tocmai ocazia de a-i spune cele două-trei cuvinte pe care tocmai le regretaţi că nu veţi avea ocazia să i le spuneţi. Dar să revenim la tânăra Giralda. Dacă doriţi să o găsiţi, mergeţi spre poarta Bib-Alzar, traversaţi cimitirul şi după ce veţi străbate o leghe, veţi întâlni un castel-fortăreaţă. Este prima construcţie de acest fel din calea voastră. Este una din reşedinţele de vară a regelui şi se numeşte Bib-Alzar din cauza apropierii de această poartă. Să fiţi acolo mâine dimineaţă, înainte de ora unsprezece, în faţa podului basculant. Aşteptaţi acolo şi nu va întârzia să apară aceea pe care o căutaţi. Încă un cuvânt: n-ar fi de prisos să fiţi însoţit de câţiva viteji şi, amintiţi-vă că dacă ajungeţi după ora unsprezece, va fi prea târziu.

Pardaillan îl ascultă cu mare atenţie. Când marele inchizitor sfârşi, îi spuse cu o blândeţe care contrasta cu tonul răutăcios pe care-l folosise până atunci:

— Vă mulţumesc, domnule… Iată ceva ce răscumpără multe lucruri.

Cu un gest detaşat şi cu un surâs uşor, d’Espinosa răspunse:

— Apropo, domnule, mergeţi drept pe această străduţă. Veţi ajunge în piaţa Sfântul Francisc, este drumul vostru. Dar, odată ajuns în piaţă, să vă îndreptaţi spre intrarea în mănăstirea San Pablo… veţi găsi acolo pe cineva care, cred eu, vă este cunoscut şi ar fi mulţumit să vă vadă, având în vedere că în fiecare zi vine acolo şi stă ore în şir… nu ştiu pentru ce.

Spunând aceste cuvinte, făcu un semn de rămas bun, intră în casă şi încuie uşa în urma sa.

Capitolul 19

Liber.

Atâta timp cât fusese în compania lui d'Espinosa, Pardaillan rămăsese impasibil.

De cum se văzu singur pe străduţa goală sub razele unui soare fierbinte – era ora cinci după amiaza – începu să aspire aerul cald cu cea mai mare plăcere şi îndepărtându-se cu paşi mari în direcţia indicată de d'Espinosa, lăsă bucuria să izbucnească în interiorul său. Şi ridicând capul, contemplând cu ochi încântaţi cerul fără nori: „La dracu'! Ce plăcut este să respiri alt aer decât aerul fetid al unei celule. Ce plăcut este să contempli bolta asta azurie şi nu o boltă de pietre negre, umede şi reci. Şi tu, soare strălucitor! … Salut! … soare, sprijin şi mângâiere pentru soldaţi bătrâni ca mine!"

Apoi, schimbându-şi ideea, cu un surâs teribil: „Ah! Fausta! Cred că a sosit momentul să punem la punct socotelile!"

Gândind astfel, ajunse în piaţa Sfântul Francisc.

„Să-l căutăm pe bietul Chico", îşi spuse cu un surâs înduioşat.

„Bietul omuleţ şi-a ţinut cuvântul… nu s-a mişcat de la poarta închisorii. Şi dacă n-a făcut nimic pentru mine, nu din lipsă de voinţă nu a făcut… Ah! Micule Chico! Dacă ai şti cât de mult îmi încălzeşte inima devotamentul tău! …"

Acum se afla în strada San Pablo – după numele mănăstirii – şi se apropia de poarta teribilei închisori unde tocmai

petrecuse cincisprezece zile, care l-ar fi distrus pe oricare altul.

Îl căută din ochi pe Chico, dar nu-l descoperi. Începu să se întrebe dacă nu cumva d'Espinosa nu se înşelase, sau dacă între timp omuleţul nu plecase. Deodată auzi o voce pe care o recunoscu, spunându-i misterios:

— Urmaţi-mă!

Se gândise să-l surprindă pe Chico şi acum era el cel surprins. Se întoarse şi-l zări pe Chico, care, cu un aer indiferent, se îndepărtă grăbit. Totuşi îl urmări fără a spune nimic, întrebându-se ce putea să aibă ca să acţioneze aşa.

Micuţul, fără a întoarce capul, cu un pas rapid şi uşor, dădu colţul mănăstirii şi intră într-un labirint de străduţe strâmte. Acolo se opri în cele din urmă şi apucând mâna lui Pardaillan o duse la buze spunând cu un accent convingător:

— Ah! Ştiam eu bine că veţi fi mai puternic decât ei! Ştiam că veţi ieşi atunci când veţi dori! Şi acum, repede, să nu pierdem timpul! Urmaţi-mă!

Pardaillan, emoţionat, îl privi cu nespusă duioşie.

— Şi unde naiba vrei să mă conduci? îl întrebă blând.

Chico începu să râdă.

— Să vă ascund, unde altundeva? Acolo unde vă duc nu vă vor găsi niciodată.

— Să mă ascund! … dar de ce?

— Să nu vă înhaţe, iată de ce!

La rândul său, Pardaillan începu să râdă din toată inima.

— N-am nevoie să mă ascund. Fii liniştit, nu mai vor să mă înhaţe.

Pardaillan îi spusese că nu are nevoie să se ascundă şi că nimeni nu-l urmăreşte. Asta-i ajungea. Şi cum inima-i era plină de bucurie, îi apucă din nou mâna şi tocmai o ducea la buze, când acesta, aplecându-se spre el, îl prinse în braţe, spunându-i:

— Ce faci, nătărăule? … îmbrăţişează-mă! …

Şi aplică două sărutări sonore pe obrajii proaspeţi şi catifelaţi ai tânărului, care roşind de plăcere, îi întoarse îmbrăţişarea din toată inima.

Lăsându-l jos, îi spuse cu bruscheţe, pentru a-şi ascunde emoţia:

— Şi acum, la drum! Şi pentru că vrei să mă conduci neapărat undeva, ce-ar fi să mă conduci la un anume han, al Turnului, unde amândoi vom fi, cel puţin aşa cred, primiţi minunat de cea mai tânără, cea mai frumoasă şi cea mai amabilă hangiţă din Spania.

Câteva momente mai târziu, îşi făceau intrarea în micul patio al hanului, aproape gol în acel moment, şi unde Pardaillan începu să facă un asemenea tărăboi, încât ceea ce voise el, se produse: adică mica Juana îşi făcu apariţia pentru a vedea ce client făcea atâta larmă.

Se schimbase micuţa Juana. Părea tristă, molatecă, indiferentă. Şi cu toată această stare a ei, cu tot aerul, vizibil descurajat, Pardaillan care o măsură cu o privire rapidă, remarcă la ea o cochetărie mai mare ca oricând.

Recunoscându-i pe Pardaillan şi pe Chico. O lumină îi fulgeră privirile stinse, un val de sânge îi înroşi obrajii palizi şi unindu-şi mâinile, scoase un strigăt că un geamăt:

— Sfântă Maria! … Domnul cavaler! …

După acest strigăt, ca de pasăre rănită, se clătină şi ar fi căzut dacă Pardaillan n-ar fi prins-o. Un lucru curios care-i accentua surâsul maliţios, era faptul că strigând „Domnul cavaler”, ea îl privea pe Chico şi privindu-l pe Chico, leşinase.

Pardaillan o săltă ca pe o pană şi punând-o uşor pe un scaun, începu să-i bată uşor mâinile, spunându-i:

— Hai, hai uşurel, micuţo. Deschide-ţi ochii.

Şi către Chico, care rămăsese împietrit, încă mai palid ca Juana:

— Nu-i nimic, nu vezi? E doar bucuria.

Şi dublându-şi maliţia, adăugă:

— Nu se aştepta să mă vadă aşa brusc, după dispariţia mea neaşteptată. N-aş fi crezut niciodată că micuţa îmi poartă atâta afecţiune.

Leşinul nu fu prea lung. Mica Juana deschise aproape imediat ochii şi, eliberându-se uşor, încurcată şi roşie toată, spuse cu un surâs delicios:

— Nu-i nimic… Numai bucuria…

Şi, ca din întâmplare, fără îndoială, spunând aceste cuvinte, ochii ei se aţintiră asupra lui Chico, surâsul ei adresându-i-se acestuia.

— E exact ce spuneam şi eu adineauri: e numai bucuria, zise Pardaillan cu aerul său cel mai naiv.

Şi adăugă imediat:

— Ah, micuţo, pentru că te văd acum mai bine ca înainte, să ştii că mor de foame, de sete şi de somn… Ştii că se împlinesc cincisprezece zile de când n-am mâncat n-am băut şi nici n-am dormit?

— Cincisprezece zile! strigă Juana înspăimântată. E posibil?

Chico îşi strânse pumnii şi cu o voce surdă:

— V-au aplicat supliciul foamei? făcu el cu o voce care-i tremura. Oh! Mizerabilii! …

— Da, pe toţi dracii! Cincisprezece zile! Aşa că, micuţă Juana ai grijă te rog de masă şi mai ales de patul în care mă voi culca imediat ce voi mânca. Am nevoie de toate forţele pentru mâine dimineaţă. Numai că, trebuie să discut cu prietenul meu Chico lucruri ce nu trebuie să fie auzite de nici o ureche de om – în afară de a ta, atât de mică şi rozã – te-aş ruga să mă serveşti într-un loc unde să fiu sigur că nu voi fi auzit de altcineva.

— În acest caz, vă voi conduce la mine şi vă voi servi chiar eu, spuse veselă Juana care părea că renaşte.

După ce-i introduse în micul ei cabinet particular, voi să iasă să dea ordinele necesare, dar Pardaillan o opri şi cu o gravitate comică îi spuse:

— Micuţă Juana şi vocea-i căpătă accente de blândeţe duioasă, ţi-am spus că pentru mine eşti ca o soră mai mică. Nu este şi aici ca şi în Franţa, obiceiul ca fratele şi sora să se sărute după o aşa de lungă despărţire?

— Oh! Ba da! spuse Juana fără să arate nici o tulburare sau stânjeneală.

Şi fără să se lase prea mult rugată, îi întinse obrajii pe care Pardaillan depuse două sărutări frăţeşti. După care, cu totul natural şi cu o bonomie admirabilă, se întoarse spre Chico şi, arătându-i-l Juanei, îi spuse:

— Şi dumnealui? Nu ţi-e… puţin mai mult decât un frate? Pe el nu-l săruţi?

Ori, lucru curios, mica Juana care-şi oferise cu nevinovăţie obrajii apetisanţi, la propunerea de a-l săruta pe Chico roşi toată.

Şi Chico, care şi el roşise, acum văzându-i încurcătura, deveni palid ca ceară, îşi crispa pumnii pe masa de care se sprijinea, simţind cum îl lasă picioarele şi o privi temător, cu ochii aburiţi de lacrimi.

Totuşi, cum Juana rămânea în continuare nemişcată, încurcată, frământând nervoasă colţul şorţului, cum Chico, dinspre partea sa, mai încurcat poate decât mica sa iubită, nu îndrăznea să facă nici o mişcare, Pardaillan făcu o mutră furioasă şi-i certă:

— Pe toţi dracii! Ce mai aşteptaţi, cu figurile voastre înspăimântate? Sărutul ăsta e chiar aşa de nesuferit?

Şi împingându-l pe Chico de umeri:

— Hai, neghiobule, văd că mori de dor… şi ea la fel!

Împins fără voia sa, tânărul nu îndrăznea încă.

— Juana! zise el într-un murmur. Ceea ce însemna: îmi dai voie?

Ea îl privi cu ochii scăldaţi în lacrimi şi ciripi cu o tandreţe nesfârşită:

— Luis!

Şi nu mai mişcară. Văzând astea, Pardaillan bombăni:

— Pe toţi dracii! Câte fasoane pentru un biet sărut.

Şi râzând pe sub mustaţă, îi împinse unul în braţele celuilalt.

Oh! A fost unul dintre cele mai curate săruturi. Buzele lui Chico de-abia atinseră fruntea roşie a Juanei. Şi cum el se retrăgea respectuos, brusc ea-şi ascunse faţa în palme şi începu să plângă încetişor.

— Juana! strigă micuţul răvăşit.

Juana să lăsase să cadă în uriaşul fotoliu de stejar care era locul ei preferat. Chico îngenuchiase pe taburetul de lemn şi-i ţinea mâinile în ale sale, contemplând-o cu acea adoraţie fierbinte pe care ea o cunoştea şi care altădată o flata, în timp ce acum o făcea să roşească de plăcere şi-i însorea inima.

— Răule! … murmură Juana cu o voce care părea un ciripit. Răule! Au trecut cincisprezece zile de când nu te-am văzut!

El îşi plecă fruntea, vinovat şi bolborosi:

— Nu-i vina mea… N-am putut…

— Spune mai bine că n-ai vrut! … Nu ne înţelesesem că vom acţiona împreună să-l eliberăm împreună… sau să murim împreună?

„Oh! Oh! gândi Pardaillan a cărui faţă deveni de nepătruns că ori de câte ori încerca o emoţie violentă, ia te uită!”

Şi cu un frison: „Ce s-ar fi putut întâmpla nenorocirea asta? Moartea mea ar fi însemnat condamnarea acestor două făpturi minunate? Pe Pilat! Nu credeam că muncind la salvarea pielii mele, o făceam şi pentru salvarea acestor doi nevinovaţi…”

Chico mărturisi dintr-o suflare:

— Nu voiam ca tu să mori! … nu puteam accepta asta… nu, nu puteam.

— Preferai să mori singur? … Şi eu, răule, ce m-aş fi făcut? … N-aş fi murit şi eu de asemenea dacă…

Nu isprăvi şi, roşind încă mai puternic, îşi ascunse din nou faţa în mâini. Încă o fatalitate, nu avu curajul să-şi termine frază, deoarece Chico, după ce o privi un moment cu o

dragoste nesfârşită îşi plecă fruntea cu un aer demn de milă şi sfârşi fraza în minte: „Aş fi murit de asemenea… dacă murea el.”

Şi, privirea-i dureroasă şi totuşi mereu plină de devoţiune afectuoasă ce i-o adresă lui Pardaillan, exprima atât de clar gândul său, încât acesta, înfuriat fără voia lui, îi strigă:

— Imbecilule! …

Chico îl privi cu o figură înfricoşată, neînţelegând nimic din această exclamaţie puţin măgulitoare şi încă mai puţin înţelegea de ce marele său prieten părea aşa de furios pe el.

Capitolul 20

Bib-Alzar.

Pardaillan înţelese că situaţia riscă să se prelungească la nesfârşit fără să ducă la finalul dorit de el. Renunţă deci pentru moment la proiectul său în legătură cu cei doi naivi îndrăgostiţi şi cu o voce bombănitoare, o reteză scurt, strigând:

— Pe toţi dracii! Graţioasa mea Juana, ai uitat că mi-e foame, că mi-e sete şi că pic de somn? Hai, repede, două tacâmuri, pentru prietenul meu Chico şi pentru mine. Şi nu cruţa nici vânatul nici vinurile.

— Ah! Dumnezeule! strigă Juana sărind şi eu care uitasem că de cincisprezece zile nu aţi mâncat nimic.

Şi Pardaillan, cu un surâs aproape părintesc, o auzi strigând: „Barbara, Brigida, repede, tacâmuri în cabinetul meu… tacâmurile de sărbătoare. Laura, la pivniţă, fiica mea şi adu din cele mai bune vinuri. Vezi dacă nu au rămas şi nişte sticle de Vouvray, adu două!”

Şi tatălui ei care trona îmbrăcat în alb în bucătăria strălucitoare, înconjurat de oale, sosiră, ajutoare şi ucenici: „Repede, tată, la plită şi pregăteşte o masă ca şi cum ai pregăti-o pentru monseniorul d’Espinosa însuşi.”

Şi vocea iubitor-arţăgoasă a lui Manuel, care-i răspundea: „Ei, sfinte Dumnezeule! Fata mea, ce client ilustru ne-a

sosit? Nu cumva o fi vreun infante?” „Mai mult decât atât, tată. Este seniorul de Pardaillan care s-a reîntors!”

Şi accentul de triumf, admiraţia profundă cu care pronunţase aceste cuvinte simple: spuneau mai mult decât ar fi ţinut un discurs. Şi pentru a nu o lăsa să se bucure singură, domnul Manuel lăsă totul deoparte pentru a se prezenta în faţa cavalerului spre a-l saluta.

Pardaillan nu ştia că intervenţia sa din timpul coridei şi mai ales modul cum ucisese taurul, îi făcuseră o popularitate enormă.

Se ştia că-şi riscase viaţa pentru a o salva pe aceea a lui Barba Roja – cu toate că avea multe motive să nu-l iubească, mai ales după ce-i administrase acea lecţie de scrimă despre care curtea şi oraşul vorbiseră zile întregi. Se cunoştea că fusese arestat şi felul în care se apărase în faţa atacatorilor.

În sfârşit – dar despre asta se discuta numai în şoaptă – se ştia că-şi atrăsese duşmănia regelui luând o apărare îndrăcită lui El Torero, care era ameninţat. Ori, El Torero era vedetă, idolul sevillienilor, în particular, şi al tuturor andaluzilor, în general.

Toate acestea făceau ca Pardaillan să fie iubit de nobilime şi de popor.

În cele din urmă, masa fu aranjată şi primele platouri apărură alături de aperitive, totul frumos aranjat. Cina lui Manuel poate că nu era nemaipomenită. Capodoperă anunţată cu atâta emfază, dar vinurile erau autentice, de o vârstă respectabilă, uleioase şi catifelate la gust, patiseria, fină şi delicată, fructele delicioase. Toate acestea plus graţiosul surâs al micuţei care ajuta cu bucurie la servit, îl făcură pe Pardaillan care, în viaţa lui aventuroasă avusese parte de multe ospeţe mult mai îmbelşugate, să-l socotească pe acesta printre cele mai reuşite…

Dar, cu toate că mânca ajutat de o uriaşă poftă de mâncare, cu toate că veghea ca micul său prieten să fie

servit din belşug, nu uita ce mai avea de făcut, aşa încât îl copleşea pe acesta cu întrebările.

În urmă acestui interogatoriu „strâns”, rezulta că: Chico găsind acel permis de liberă trecere în alb – pe care-l înapoie lui Pardaillan, care-l pierduse – avusese ideea să completeze rândurile libere, ca astfel să poată să intre în mănăstire şi cu ajutorul acestui permis, să-l facă să evadeze.

Îşi dădu seama că el însuşi, din nefericire, nu-l poate folosi, neavând figura potrivită pentru rolul unui personaj de seamă. Aşa că se gândi la don César. Dar nu se putea apropia de El Torero. Tot ce a putut să facă, a fost să surprindă momentul când acesta a fost scos din casă în care fusese ascuns şi transportat în casa Des Cypres. Imediat urzise un plan pentru a-l elibera, ca ajutat de el să-l poată elibera la rândul lor pe cavaler.

Mutarea lui El Torero în casa Des Cypres, căreia micul Chico îi cunoştea toate secretele, îi uşurase acestuia sarcina. Dar răscolise în zadar subsolul casei fără să-l găsească pe El Torero. Se gândi atunci că acesta trebuie să se afle sus, în apartamente. Cunoştea cum poate ajunge până acolo, nu asta îl încurca, dar acolo sus, în mijlocul atâtor servitori şi paznici, nu mai putea avea loc elementul surpriză.

Aventura începea să devină periculoasă şi nu era el acela, aşa de mic şi slab, care să o ducă la bun sfârşit. Şi totuşi încercase, dar fusese văzut şi trebuise să se retragă fără a face nimic. Atunci, în disperare, se gândise la don Cervantes. Dar, fatalitate, poetul, aflat în slujba guvernatorului Indiilor fusese trimis în misiune la Cadix şi se resemnă să-l aştepte.

În ceea ce o priveşte pe Giralda, urmărindu-l pe Centurion şi pe sergentul acestuia, reuşise să afle locul unde se găsea închisă. Se afla în castelul-fortăreaţă Bib-Alzar. Şi ceea ce era mai teribil, era faptul că Barba Roja, care fusese rănit

destul de serios de taur, se refăcuse complet şi în mod sigur nu va întârzia să o aducă la el.

Acestea erau, în rezumat, cele aflate de Pardaillan. Şi nu era singurul care-l asculta pe micuţ.

Juana, la rândul ei, nu pierdea nici un cuvânt şi-l privea cu o admiraţie evidentă pe care Pardaillan o observă foarte bine. Dar mai observă ceva şi anume faptul că micuţul afecta o ciudată indiferenţă faţă de Juana, care dimpotrivă, nu avea ochi decât pentru el şi îl tratã cu un respect duios, căruia el, oricât de neobişnuit şi plăcut îi era, nu-i dădea atenţie.

— Ştii, zise Pardaillan foarte serios atunci când Chico îşi termină povestea, ştii că eşti un tovarăş pe cât de îndrăzneţ, pe atât de ingenios?

Acest compliment venind de la un asemenea om, nu avea preţ. Atât Chico cât şi Juana se înroşiră de emoţie şi plăcere. Numai că, în vreme ce Juana părea că aprobă cu convingere aceste cuvinte, cu o mimică expresivă, tânărul făcu un gest confuz care voia să spună: nu vă bateţi joc de mine.

În faţa acestui gest Pardaillan insistă:

— Dacă ţi-o spun… Cred că mă pricep la aşa ceva… Ce păcat că nu ai mai multă putere decât o vrăbiuţă! Dar mă gândesc… oricum, este o nefericire uşor de reparat… şi vreau să o repar… Cum nu m-am gândit la asta mai devreme? … Te voi învăţa să foloseşti sabia!

La această propunere neaşteptată, cu toate că în secret şi-o dorise demult, micuţul sări cât colo şi cu ochii strălucind de bucurie, strigă:

— Cum! … Aţi fi de acord? …

— Pe Pilat! Cum spunea tatăl meu, nu mă dezic niciodată, vei vedea, Chico. Şi ca dovadă, o să-ţi dau prima lecţie… chiar acum.

Micuţul sărea de bucurie şi Juana bătea fericită din palme. Numai că, fericirea fetei se topi ca zăpada la soare când îl auzi pe Pardaillan adăugând cu un aer nepăsător:

— Cu atât mai mult cu cât pentru expediţia din această seară şi pentru cea de mâine dimineaţă, ceea ce vei învăţa în prima lecţie îţi va fi util…

Şi fără a părea că observă paloarea bruscă a tinerei, nici privirea încărcată de reproşuri ce-i era destinată, adăugă:

— Juana, micuţa mea, trimite să caute în camera mea două săbii… şi nu uita butonii, vezi că sunt într-unui din buzunarele hainei din cui.

Şi în timp ce sărmana Juana, plecându-şi capul, ieşea să aducă săbiile cerute, se adresă tânărului, care în bucuria lui uriaşă ţopăia ca un nebun:

— Cred că nu ţi-e frică? îl întrebă surâzând.

— Frică? … zise Chico mirat, frică de ce?

— Drace! făcu Pardaillan cu aerul său cel mai nevinovat, o să avem de dat şi de primit destule lovituri.

— O să încercăm să le dăm… nu să le şi primim, zise râzând Chico. Şi apoi, vei fi şi domnia ta acolo!

— Şi nu mă întrebi unde vom merge?

— Poftim! De parcă ar fi greu de ghicit! făcu Chico nepăsător. Presupun că în această seară vom merge la casa Des Cypres, iar mâine dimineaţă la castelul-fortăreaţă Bib-Alzar!

Juana se întoarse cu cele două săbii şi butonii pe care Pardaillan îi fixă în vârful lamelor şi, masa fiind trasă într-un colţ, lecţia începu sub ochii înspăimântaţi ai feţei.

Săbiile lui Pardaillan erau spade lungi şi grele.

La început Chico o mânui cu destulă greutate pe a sa, dar cum era destul de flexibil şi avea nervii buni, puţin câte puţin, încheietura i se obişnui şi nu mai simţi greutatea spadei, care era mai lungă decât el.

Lecţia continuă până la căderea nopţii, cu o răbdare nesfârşită din partea profesorului şi o bunăvoinţă pe care nimic nu o ştirbea, din partea elevului.

Atunci când Pardaillan consideră că e destul de întuneric şi că e ora potrivită, opri lecţia şi se declară satisfăcut. Chico avea calităţi şi declară că-l va face un spadasin

acceptabil, ceea ce îl umplu de mulţumire pe tânăr şi făcu plăcere Juanei, care asistase la lecţie.

Sosind clipa, Pardaillan îşi încinse sabia, îşi alese din colecţia sa un pumnal lung, rezistent şi flexibil cu care îl înarmă pe micuţ, care era mândru să vadă această sabie – deoarece pentru el era o sabie destul de lungă – bătându-i pulpele.

Când Juana văzu că se pregăteau să iasă, făcu o ultimă încercare disperată, întrebând cu timiditate:

— Credeam, seniore de Pardaillan, că vreţi să vă odihniţi? … Vi s-a pregătit un pat moale care ar putea ispiti şi un pustnic!

— Nefericitul de mine! gemu Pardaillan, ăsta mi-e norocul… Dar, micuţa mea, voi folosi acest pat moale când mă voi întoarce şi-ţi promit să recuperez timpul pierdut.

— Şi dacă nu vă întoarceţi? … zise slab Juana.

— De ce nu m-aş întoarce? întrebă mirat Pardaillan.

— Pentru că spuneaţi că… expediţia, este… periculoasă… aţi putea… să fiţi… rănit…

— Imposibil, o asigură Pardaillan.

— De ce? întrebă Juana care simţea renăscându-i speranţele.

— Pentru că o expediţie mult mai periculoasă mă aşteaptă mâine dimineaţă. Şi cum numai eu aş putea-o duce la bun sfârşit, e de înţeles că mă voi întoarce pentru a o îndeplini.

Şi râzând pe ascuns, ieşi împreună cu Chico, lăsând-o pe Juana zdrobită de această logică ciudată şi mult mai neliniştită decât înainte.

Pardaillan, condus de Chico, intră în subsolurile misterioasei case Des Cypres. După aproape două ore, atât Pardaillan cât şi micuţul său tovarăş, ieşiră aşa cum intrară, fără să fie descoperiţi şi fără să li se întâmple nimic neplăcut. Dar ieşiră împreună.

Oare Pardaillan reuşise sau dăduse greş în ceea ce încercase? Nu ştim ce să spunem.

Trecuse puţin de unsprezece noaptea când ajunseră în faţa hanului. Nu mai era cazul să bată, micuţa Juana îi aştepta în pragul uşii.

Tânăra fată petrecuse tot acest timp cât absentaseră pândindu-le întoarcerea şi având o frică nebună. De la primă privire îşi dădu seama că sunt în perfectă stare amândoi. Un suspin lung de uşurare îi umflă pieptul şi frumoşii ei ochi negri îşi regăsiră bucuria.

Ar fi vrut să le servească supeul, arătându-le masa gata pregătită şi încărcată cu mâncăruri apetisante. Dar Pardaillan declară că are nevoie de odihnă şi făcu un semn imperceptibil lui Chico care, răspunzându-i cu un semn afirmativ, declară şi el că simte că pică de somn.

După ce micuţul plecă, Pardaillan urcă în camera sa, se strecură în aşternutul care mirosea a levănţică, pregătit special pentru el şi dormi până la ora şase dimineaţa.

Capitolul 21

Barba Roja.

Se sculă şi se spălă rapid. Proaspăt şi bine dispus, ieşi imediat şi se îndreptă spre un armurier unde alese o sabie micuţă, care părea o jucărie, dar care era o armă perfectă, flexibilă şi rezistentă, dintr-un oţel dur, forjat şi necălit. Era darul său pentru Chico.

Odată făcută achiziţia, se întoarse la han. Cum absenţa lui nu durase mai mult de o jumătate de oră, micuţul încă nu apăruse şi atunci comandă pentru el şi pentru tovarăşul său un mic dejun copios.

În cele din urmă îşi făcu apariţia şi Chico. La privirea întrebătoare a cavalerului, răspunse:

— Barba Roja tocmai a ieşit din palat. Sunt doisprezece, printre care şi Centurion şi Barrigon. Se duc acolo… i-am urmărit puţin, să mă asigur.

— Totul merge bine! exclamă bucuros Pardaillan, eşti un tovarăş priceput… E o plăcere să lucreze omul cu tine!

Micuţul roşi de plăcere.

Nu era mai mult de ora şapte şi jumătate şi Pardaillan, socotind că au destul timp, hotărî să-i dea şi a doua lecţie de scrimă prietenului său.

Tânărul acceptă cu o nerăbdare şi o bucurie care mărturisea marea plăcere ce o avea şi era dornic să profite de norocul său şi să ajungă la un rezultat apreciabil. Dar bucuria deveni un adevărat delir la vederea superbei săbii pe care Pardaillan i-o făcu cadou.

Pentru a-i opri mulţumirile ce i le adresă, Pardaillan îi explică:

— Trebuie să înţelegi că dacă nu te poţi înarma ca toţi ceilalţi, vei fi nevoit să compensezi prin abilitate, îndemânare şi vioiciune, inegalitatea armelor.

În consecinţă, de acum înainte va trebui să te obişnuieşti să lupţi cu acul ăsta împotriva spadei mele, care este de două ori mai lungă.

Lecţia continuă până la ora hotărâtă de Pardaillan. Ca şi în ziua precedentă, profesorul se declară satisfăcut şi asigură că elevul său va deveni un spadasin acceptabil. Acceptabil în vocabularul lui Pardaillan însemna redutabil.

După lecţie, mâncară în grabă şi fără a se sinchisi de figura disperată a Juanei, Pardaillan şi Chico porniră la drum, îndreptându-se spre poarta Bib-Alzar.

Foarte tristă, agitată de presimţiri negre, mica Juana îi conduse până în pragul porţii şi-i urmări mult timp cu privirea. După care intră în cabinetul ei şi începu să plângă. Dar, mica Juana era o fată cu imaginaţie. Obligată de împrejurări să conducă o casă la vârsta la care alte fete se jucau cu păpuşile, se învăţase să ia hotărâri rapide.

Ca rezultat al reflexiilor sale, se duse drept la José, care José avea importantă funcţie de rândaş şef al hanului şi-i dădu câteva ordine.

Un sfert de oră mai târziu, José ieşi din han ducând de căpăstru un cal puternic, înhămat la o mică şaretă. În şaretă, întinse sub câteva braţe de paie, bine înfăşurate în mantii negre cu glugile trase pe ochi, se aflau mica Juana şi

doica ei, Barbara, iar rândaşul, mergând alături de cal, se îndrepta spre poarta Bib-Alzar, pe acelaşi drum urmat de Pardaillan.

Castelul-fortăreaţă Bib-Alzar, construcţie masivă şi greoaie, adevărat cuib de vulturi, îşi avea originile încă de pe vremea luptelor cu maurii invadatori.

Potrivit regulilor timpului în ceea ce priveşte arta fortificaţiilor, era construit pe o înălţime. Turnurile crenelate care se îndreptau ameninţător spre cer, erau dominate în centru de donjonul masiv, pe a cărui terasă, spre nord şi spre sud se aflau două turnuleţe de pază, ochi uriaşi deschişi asupra orizontului pe care-l scrutau cu vigilenţă tot timpul.

Ca orice reşedinţă regală şi aici se afla o mică garnizoană şi numeroşi servitori. Şi unii şi ceilalţi profitau de orice ocazie pentru a se repezi în oraşul aflat în apropiere.

Acum însă, datorită prezenţei regelui în Sevilla, plictisul apăsa mai greu ca niciodată garnizoană, având în vedere că le era interzis, sub ameninţarea pedepsei cu moartea, să iasă din castel, indiferent de pretext, în afara vreunui ordin formal al regelui sau al marelui inchizitor. Această oprelişte privea, bineînţeles, numai ofiţerii şi soldaţii, nu şi servitorii.

Şoseaua trecea pe la poalele înălţimii pe care era construit castelul. Acolo, aceasta se bifurca, deschizându-se o alee destul de largă pentru a permite trecerea litierei regale şi a însoţitorilor. Era de altfel, singurul drum vizibil care permitea să se ajungă la castel. Desigur că se mai aflau şi alte căi, subterane, care conduceau la ieşirea spre câmpie, dar nimeni nu le cunoştea, poate doar guvernatorul cetăţii.

Cam acestea au fost explicaţiile pe care Chico le dădu lui Pardaillan. În momentul când cei doi au ajuns la poalele înălţimii, trecuse puţin de ora zece. Pardaillan era deci în avans cu o oră faţă de timpul indicat de d’Espinosa.

Cu ochi expert, evalua dintr-o privire dispunerea cetăţii şi observă cu satisfacţie că orice persoană care ar fi ieşit din

castel, trebuia să treacă prin faţa sa. Deci era imposibil ca Giralda să fie transportată fără ca el să observe.

În aşteptarea momentului, îl aşează pe Chico în spatele unei îngrămădiri de stânci, cu rolul de santinelă, la o distanţă destul de mare de poarta cetăţii.

Nu era nevoie numai de supravegherea acesteia, dar ţinând seama că micuţul nu i-ar fi fost de nici un folos ca luptător, nu voia să-l expună inutil.

După care, liniştit din acest punct de vedere, se aşează la pândă la câţiva metri de podul mobil, ascunzându-se cât mai bine în ierburile înalte care creşteau de-a lungul şanţului micii esplanade construită în faţa castelului şi aşteptă.

În cele din urmă se auzi huruitul lanţurilor şi văzu podul mobil coborând. Cu un surâs de satisfacţie, puse mâna pe sabie, fără să se ridice în picioare.

Într-adevăr, apăru Barba Roja ţinând în braţe pe Giralda, adormită sau leşinată. Dar uriaşul era înconjurat de o trupă de oameni înarmaţi, ale căror mutre fioroase ar fi pus pe fugă şi pe cel mai îndrăzneţ căutător de gâlceavă. În fruntea acestei trupe care era alcătuită din mai bine de cincisprezece puşlamale, toţi buni de spânzurătoare şi care păreau că fuseseră luaţi direct de pe eşafod, imediat în urma lui Barba Roja, se aflau Centurion şi sergentul său, Barrigon.

Pardaillan nu dădu atenţie prea mare bandei de derbedei înarmaţi cu spade formidabile, fără a mai socoti pumnalele ce le atârnau la şoldul drept.

Nu văzu, nu voi să vadă decât pe Barba Roja şi pe Giralda. Lăsă întreaga ceată să iasă şi să ajungă pe esplanadă. Când ridicarea podului mobil îi dădu de înţeles că întreaga bandă ieşise din castel, se ridică uşurel şi fără grabă se aşează în mijlocul drumului. Cu o voce pe care calmul şi o hotărâre rece o făcea cu atât mai înfricoşătoare, strigă ca un ofiţer care comandă o manevră:

— Opriţi… Nu se trece!

Barba Roja crezu că în spatele îndrăzneţului se afla o trupă cel puţin tot aşa de numeroasă ca a sa şi-şi opri oamenii. De-abia atunci îl recunoscu pe Pardaillan şi observă că e absolut singur în mijlocul drumului. Un surâs înfricoşător îi schimonosi buzele. Pe Dumnezeu, ce ocazie minunată! N-avea decât să-şi înhaţe duşmanul, să-l târască legat în castel unde să-l facă să asiste la dezonoarea femeiuştii pe care o iubea, după care, cu o lovitură de pumnal se putea debarasa pentru totdeauna de blestematul de franţuz.

Toate aceste gânduri trecură instantaneu prin capul uriaşului care nu se îndoia de reuşita planului. Poate că siguranţa lui ar fi fost mai mică dacă ar fi ştiut ce gândesc derbedeii ce-l înconjurau. Şi, într-adevăr, în afara lui Centurion şi Barrigon, care aveau destule motive de a-i rămâne credincioşi, ceilalţi treisprezece nu păreau să arate acea hotărâre care decide victoria… mai ales când ai de partea ta superioritatea numărului.

Şi asta din cauză că toţi treisprezece îl cunoşteau deja pe Pardaillan. Aceşti indivizi erau aceia pe care Pardaillan îi scărmănase zdravăn în faimoasa grotă subterană a casei Des Cypres.

Din nefericire pentru el, nu putea citi gândurile acoliţilor lui, ceea ce putea duce la eşuarea planului de a-l prinde pe Pardaillan. În mod sincer, se crezu cel mai tare, sigur pe victorie şi hotărî să se distreze puţin, ca pisica cu şoarecele. Puse dar, toată ironia şi dispreţul pe care fu capabil să le găsească în vocea sa şi strigă:

— Hei, ce vrea cerşetorul ăsta? … Dacă-i vorba numai de o pungă, ar putea da de o biciuială straşnică… în aşteptarea funiei!

— Ce ruşine! replică Pardaillan cu o voce calmă. Punga ta, micuţule Barba Roja, dacă aş fi vrut-o, ţi-aş fi luat-o în ziua în care, pentru a-ţi salva leşul, a trebuit să omor un animal, mai puţin brută ca tine.

Barba Roja crezuse că se poate distra pe seama lui Pardaillan. Dacă şi-ar fi amintit de scena petrecută în anticamera regelui şi-ar fi dat seama că în această afacere, ca şi în celelalte, nu era de talia cavalerului. Şi-şi pierdu sângele rece imediat. Auzindu-l pe Pardaillan că, în concluzie, îi salvase viaţa, simţi că se înăbuşe de ruşine şi furie. Nu mai încercă să-l zeflemisească şi scrâşni:

— Creatură nenorocită! Din cauza asta ura mea faţă de tine a crescut încă mai mult… cum n-aş fi crezut că-i posibil…

— Pe dracu’! zise rece Pardaillan. În ceea ce priveşte biciuirea, asta se aplică băieţilor prost crescuţi, ca tine. Nu ştiu ce mă opreşte să ţi-o aplic pe loc… măcar să văd dacă mai sari tot atât de frumos… Îţi mai aminteşti, mititelule?

Barba Roja spumega. Sfârşi prin a-şi pierde capul şi fără să-şi dea seama ce spune, strigă:

— Şi ce vrei?

— Eu? făcu Pardaillan cu cel mai naiv glas. Pur şi simplu vreau să te ajut să scapi de greutatea tinerei pe care de abia o mai ţii în braţele tale nevolnice… las-o jos, micuţule!

— Pe Cristos! Fă-mi loc! urlă uriaşul.

— N-ai să treci! repetă Pardaillan îndreptând spada spre el.

Nu se temea decât de un singur lucru: uriaşul s-ar fi putut încăpăţâna să ţină în continuare fata în braţe, ceea ce l-ar fi incomodat pe cavaler. Din fericire, mintea colosului era departe de a-i egala forţa. Exasperat de cuvintele lui Pardaillan, aruncă jos fata şi, cu spada ridicată, se repezi spre cavaler.

În acelaşi timp cu el, Centurion, Barrigon şi ceilalţi, atacară. Pardaillan se trezi înconjurat de un cerc de oţel care căuta să-l atingă din toate părţile, dar nu-l băgă în seamă.

Toată atenţia se îndreptă spre Barba Roja, gândind pe drept cuvânt că odată ce cădea şeful, ceilalţi nu mai contau.

Şi cu o lovitură sigură, fulgerătoare, aproape instinctivă, fandă adânc.

Barba Roja, străpuns dintr-o parte în alta, ridică mâinile, scăpă spada şi căzu grămadă sângerând puternic.

Câteva secunde bătu pământul cu călcâiele, după care rămase nemişcat, era deja mort.

Atunci Pardaillan se întoarse spre Centurion. Simţea din instinct că şi acesta ca şi Barba Roja, avea ceva personal împotriva lui, o ură personală.

Nu dură prea mult. Cu o lovitură de împungere, îi străpunse umărul, iar cu altă lovitură cu lama smulse o bucată din obrazul lui Barrigon care îl cam înghesuia.

Un urlet dublu, urmat de o dublă căzătură şi Pardaillan nu mai avea în faţa sa decât pe cei treisprezece, care bătându-se numai pentru bani, erau departe de a demonstra aceeaşi pasiune ca a celor trei şefi scoşi din luptă.

— Cine urmează? aruncă Pardaillan cu o voce tunătoare. Cine vrea să o încerce pe Giboullée?

Şi imediat două urlete mărturisiră că doi indivizi o încercaseră pe Giboullée.

Cei treisprezece avură mândria să încerce – de formă – o rezistenţă iluzorie. Când cele două urlete se făcură auzite, cei rămaşi teferi erau gata să o rupă la fugă.

Şi culmea nenorocului. În acelaşi timp se auziră în stânga lor nişte chelălăituri ascuţite şi ceva, nici ei nu ştiau ce, un animal mic şi ciudat, probabil un drăcuşor, complice al acestui demon uriaş, care nu contenea să scoată strigăte ce-i asurzeau, li se încurca printre picioare. Strecurându-se cu iuţeală şi peste tot pe unde, trecea acest fantastic şi micuţ animal, atins fie la pulpă fie la coapsă sau pântec, niciodată mai sus, scotea un urlet, de groază superstiţioasă mai mult decât durere şi fără a mai aştepta altceva, se grăbea să o şteargă.

Şi asta, într-un timp mai scurt decât a fost necesar pentru a descrie scena. Curând locul era curăţat.

Pe câmpul de luptă nu mai rămăsese decât cadavrul lui Barba Roja şi corpurile leşinate sau fără viaţă ale lui Barrigon şi Centurion, căzuţi nu departe de Giralda.

Capitolul 22

Mărturisirea lui Chico.

Şi atunci Pardaillan izbucni într-un hohot de râs prelung, adresat acelui drăcuşor care semănase groaza în rândul trupei de asasini şi care încă mai continua să scoată acele strigăte ascuţite, întrerupte de hohote de râs batjocoritoare şi se zbătea învârtind deasupra capului o andrea lungă, imitând strâmbăturile şi schimonoselile învinşilor răniţi care fugeau ca iepurii.

— Bravo, Chico! strigă entuziasmat.

Dar imediat îşi luă seama şi-i spuse cu severitate:

— Aşa înţelegi să-mi asculţi ordinele? …

Şi bucuria care însufleţea figura micuţului dispăru imediat. Cu o figură demnă de milă, îi explică lui Pardaillan că-şi dăduse seama de intenţia acestuia de a-l menaja şi că ar fi murit de ruşine dacă ar fi împins laşitatea până acolo la a juca rolul spectatorului nepăsător care asistă la o luptă inegală.

— Nătărăule! făcu Pardaillan ascunzându-şi zâmbetul de satisfacţie. Lupta era într-adevăr inegală… dar nu în avantajul lor… nu i-ai văzut cum au luat-o la fugă?

— Asta-i adevărat, mărturisi tânărul.

— Nefericitule! Dacă te omorau? … cum aş fi putut să dau ochii cu micuţa hangiţă pe care o cunoşti?

Şi pentru a pune capăt stânjenelii lui Chico, se îndreptă spre Giralda, leşinată şi nu adormită, ghemuindu-se în faţa ei şi-i tăie frânghiile care-i legau mâinile şi picioarele cu ascuţişul spadei. În aceeaşi clipă auzi vocea sugrumată a lui Chico:

— Păziţi-vă! …

Şi imediat simţi că alunecă ceva pe spatele său, urmat de un strigăt ce se transformă în horcăit. Dintr-o săritură se

afla în picioare cu spada în mână şi o singură privire îi ajunse pentru a-şi da seama de ce se întâmplase:

Centurion, pe care-l crezuse mort sau leşinat, nu-şi pierduse cunoştinţa, cu toată rana sa. Ori, Pardaillan se oprise la câţiva paşi de acesta şi ghemuit, îi întorcea spatele. Atunci spadasinul îşi spuse că dacă ar putea să se târască până la cavaler fără să fie observat, ar putea, cu o lovitură de pumnal, dată pe la spate, să-şi potolească ura. Şi începu să se târască cu mii de precauţiuni, înăbuşindu-şi gemetele pe care i le smulgea rana destul de grea.

În momentul când se ridică cu greu pentru a da lovitură mortală, Chico l-a zărit şi s-a aruncat în faţa lui, cu arma ridicată.

Şi bietul omuleţ fu acela care primi în plin piept lovitura de pumnal. Strigătul lui era acela care-l făcuse pe Pardaillan să se înfioare. Dar totuşi a avut satisfacţia să-i străpungă gâtlejul mizerabilului, care după ce scoase un horcăit, căzuse la pământ.

Înnebunit de durere la vederea micuţului sângerând, Pardaillan cuprins de una din înfricoşătoarele sale mânii, strigă:

— Ah, viperă!

Şi ridicând piciorul, cu o lovitură furioasă de călcâi zdrobi capul mizerabilului care, după câteva zvârcoliri, rămase nemişcat pentru totdeauna.

Aşa sfârşi don Cristobal Centurion, care sperase ca, ajutat de Fausta, să devină un personaj puternic.

— Chico! Bietul meu Chico! suspină Pardaillan, luându-l cu duioşie în braţe pe micuţ.

Chico îi aruncă o privire care-i arăta tot devotamentul şi toată dragostea de care era plină mica lui inimă; un surâs blând îi flutură pe buze şi murmură:

— Sunt… foarte… mulţumit!

Şi căzu leşinat în braţele care-l sprijineau.

Palid de durere şi disperare, Pardaillan îi desfăcu în grabă vesta şi îi examina rana cu priceperea unui chirurg cu

experienţă. Atunci un suspin de uşurare îi umflă pieptul şi cu un surâs de fericire, strigă în gura mare:

— E o adevărată minune! … Lama a alunecat pe coaste… în opt zile e vindecat, după cincisprezece nici nu se va mai cunoaşte… Oricum, mi-a fost o frică! …

Liniştit în privinţa micuţului său prieten, firea sa nepăsătoare şi zeflemitoare ieşi la iveală şi gândi: „Iată-mă bine aranjat! … cu o femeie leşinată şi un copil rănit în braţe! … Hei! Dar… pe toţi dracii! Uite ceva care pică la ţanc.”

Ceea ce îi smulsese această exclamaţie era vederea unei şarete care se oprise mai jos, pe drum şi al cărui vizitiu care se afla alături de cal părea că se întreabă ce ar trebui să facă: să-şi continue drumul pe şosea, sau să o ia pe alee.

Pardaillan aruncă o privire celor două corpuri întinse pe pământ. Hotărârea fusese luată. Strigă tare spre căruţaş:

— Hei! Omule! … dacă eşti creştin, aşteaptă puţin.

Îşi dădu seama că fusese auzit şi înţeles, deoarece văzu o siluetă feminină ridicându-se din şaretă şi coborând în grabă şi apoi începând să urce în fugă pe alee.

„E în regulă! gândi Pardaillan, totul s-a aranjat.”

Aplecându-se, îi luă în braţe pe Giralda şi Chico şi începu să coboare uşor fără a părea deranjat prea mult de dubla povară. Pe măsură ce cobora, silueta feminină care urca spre ei îşi înteţea paşii şi curând, cu toată mantia care. O înfăşură, o recunoscu.

„Pe legea mea, e mica Juana! îşi spuse încântat de această întâlnire. De data asta, iată o femeie care apare la momentul potrivit! …”

Şi într-adevăr, era mica Juana, urmată la distanţă de bătrâna Barbara care urca asudând, gâfâind… şi blestemând ca de obicei.

Văzându-l pe Pardaillan, singur pe esplanadă, simţise cum o cuprinde o spaimă de moarte. Auzindu-l strigând, a înţeles că se întâmplase o nenorocire. A avut această presimţire dureroasă deoarece datorită ei se hotărâse să-i

urmărească. Şi atunci a sărit din şaretă şi a început să alerge spre cavaler. Apropiindu-se, l-a văzut pe acesta purtând pe braţe două corpuri care păreau lipsite de viaţă.

Un suspin dureros îi sfâşie pieptul. Nenorocirea pe care o presimţise, se îndeplinise! Fără putere, se opri mai palidă poate decât rănitul pe care Pardaillan îl purta pe braţe şi suspină:

— E mort, nu-i aşa?

Ca şi când ar fi fost zăpăcit de durere, Pardaillan îi răspunse cu o voce înăbuşită:

— Nu încă!

Şi-şi continuă drumul, parcă inconştient de lovitura dureroasă pe care o dăduse tinerei, îndreptându-se repede spre şaretă.

Mica Juana nu scoase nici un strigăt, nici o lacrimă. Numai că, din palidă deveni livid şi când Pardaillan trecu pe lângă ea, acesta îşi plecă fruntea cu un aer vinovat, sub privirea grea de un reproş dureros pe care Juana i-l adresă.

Îl urmă cu paşi frânţi, sacadaţi, ca de automat. În apropierea şaretei, Pardaillan o puse pe Giralda în braţele duenei, spunându-i cu un aer morocănos:

— Aveţi grijă de ea.

Şi aplecându-se, îl întinse pe rănit pe iarba uscată de pe marginea drumului. Văzându-şi prietenul din copilărie livid, plin de sânge, cu pleoapele întredeschise lăsând să se vadă ochii daţi peste cap, mica Juana simţi o sfâşiere dureroasă în tot corpul şi căzu în genunchi.

Luă cu duioşie în braţe capul palid al prietenului ei şi fără a mai vedea pe cineva, nici chiar pe Pardaillan care părea grozav de încurcat de acest spectacol trist, începu să i-l legene cu duioşie, cu un gest matern, în timp ce murmura cu dragoste:

— Chico! … Chico! … Chico! …

În urma acestei legănări pline de iubire, dragostea care umplea inimă credincioasă a tânărului, dragostea lui,

puternică, naivă şi sinceră, îşi arătă încă odată puterea: rănitul îşi recăpătă cunoştinţa.

Imediat văzu că se află în braţele iubite şi îl recunoscu şi pe marele său prieten care se apleca asupra sa şi le surâse, învăluindu-i în acelaşi zâmbet.

Cu o privire grăitoare îl întrebă fără glas pe marele său prieten, care-şi întoarse privirile, încurcat.

— Aş vrea să ştiu, totuşi… spuse rănitul.

— Vai! … murmură Pardaillan.

Şi Chico înţelese. O contracţie dureroasă îi altera trăsăturile. Dar nu era decât un nor fugitiv care trecu imediat. Îşi reveni imediat şi cu seninătate adresă surâsul său de devotament singurelor două fiinţe de pe lume pe care le iubea, murmurând:

— Da, e mai bine că s-a întâmplat aşa.

Juana, de asemenea înţelese şi numai atunci izbucni în lacrimi.

Cu duioşie, micuţul o întrebă:

— De ce plângi, Juana?

— O, Luis! … Luis! … cum poţi întreba aşa ceva?

— Nu trebuie să plângi, insistă cu aceeaşi duioşie rănitul. Vezi, e mai bine să dispar… Aş fi fost o povară pentru tine… şi eu… aş fi fost foarte nefericit!

— Luis! … Luis! …

— Acum pot să-ţi spun, deoarece o să mor…

Şi cum ar fi vrut să fie sigur înainte de a spune ce avea de spus, îl fixă cu privirea pe Pardaillan:

— O să mor, nu-i aşa?

S-ar putea crede că în disperarea sa, Pardaillan nu mai era stăpân pe sine, deoarece în loc să-l liniştească, spunându-i cuvinte încurajatoare pe care o omenie elementară i le-ar fi dictat, acesta îşi ascunse capul în mâini ca pentru a-şi ascunde lacrimile şi în acelaşi timp, cu capul îi spunea: „Da! Da!”

Fără a remarca această insistenţă brutală, micuţul continuă cu aceeaşi blândeţe:

— Deoarece tot o să mor… pot să ţi-o spun, Juana… te iubeam, te iubeam atât de mult…

— Vai! … şi eu, suspină tânăra.

— Dar eu, continuă rănitul cu un surâs trist, eu, Juana, nu te iubeam că pe o soră… aş fi vrut… să fac din tine… soţia mea! Nu trebuie să-mi porţi pică, nu ţi-aş fi spus niciodată asta… dar acum o să mor… nu mai are importanţă. Aminteşte-ţi Juana… te-am iubit…

— Chico! suspină Juana pierdută, Chico! Îmi frângi inima. Nu vezi că şi eu te iubesc… şi nu ca pe un frate! …

— Oh! exclamă rănitul, uimit, găsind puterea să-şi ridice capul, oh! … e adevărat? …

— Luis! strigă mica Juana strângându-i capul cu dragoste, Luis, te iubesc şi eu, totdeauna te-am iubit! …

O expresie de bucurie îngerească se răspândi pe figura micuţului.

— Oh! … prea târziu… zise el dintr-o suflare, o să… mor.

— Luis! strigă Juana aproape înnebunită, nu muri… Te iubesc! … Te iubesc! …

— Prea târziu… zise încă odată rănitul. Şi căzu din nou leşinat.

— Ei! Pe toţi dracii! izbucni Pardaillan, nu plânge mică Juana! … Nu a murit! … Şi nici nu va muri!

— Oh! Domnule, zise Juana, nu râdeţi de durerea mea… Vă jur că e sinceră! …

— Ei la naiba! Cred şi eu! Dar uită-te la mine, micuţo, semăn eu cu unul care râde de aşa ceva?

— Ce vreţi să spuneţi? gâfâi tânăra.

— Ce-am mai spus, Chico nu e mort… vezi? Se mişcă… Şi nici nu va muri!

— Juana, zise rănitul cu un strigăt de bucurie, dacă el o spune… înseamnă că e adevărat… Nu voi muri! …

Şi cu o nelinişte dureroasă întrebă:

— Dar… dacă nu mor… o să mă mai iubeşti?

— Oh! Răule… cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Şi pentru a-şi ascunde tulburarea:

— Dar domnule cavaler, pentru ce aţi jucat comedia asta? … Ştiţi că aţi fi putut să mă ucideţi?

— Asta nu, micuţo… Mă întrebi de ce am jucat comedia asta! … Ei, pe Pilat! Pentru că n-am văzut alt mijloc să-l fac pe acest timid incorigibil să pronunţe acele două cuvinte, pe cât de înfricoşătoare, pe atât de dulci: te iubesc!

— Atunci, numai asta a fost?

— Îmi porţi pică? întrebă cu blândeţe Pardaillan luându-i mâinile în ale sale.

— Sunt prea fericită ca să vă port pică. Şi cu un accent de recunoştinţă nesfârşită:

— Ar trebui să fiu cea mai ingrată dintre creaturi… Oare nu vă datorez fericirea mea?

Atunci, aplecându-se spre ea şi arătându-i-l pe Chico cu un semn din ochi, Pardaillan îi spuse în şoaptă:

— Nu ţi-am prezis că o să-l iubeşti?

— E adevărat, zise ea simplu. Tot ceea ce promiteţi, se înfăptuieşte.

Pardaillan începu să râdă, cu râsul lui puternic şi sănătos.

— Şi acum, spuse el, ştii ce-ţi prezic?

— Ce anume?

— Primul vostru copil va fi un băiat…

Juana roşi şi privind talia scundă a tânărului, dădu din cap cu îndoială.

— Un băiat, repetă Pardaillan râzând, pe care-l veţi boteza Jean, în amintirea mea… şi care va creşte mai mare ca mine… şi care va fi puternic ca un stejar.

— Cred că aşa va fi, zise cu gravitate Juana, fiindcă o spuneţi dumneavoastră şi vă promit să-l botez Jean în amintirea voastră.

Cât despre Chico, el nu spunea nimic, nu gândea nimic. Credea că visează un vis frumos şi nu dorea decât un lucru: să nu se mai trezească niciodată.

Capitolul 23
Evadatul din iad.

Prima grijă a Juanei după ce a ajuns la han, a fost să cheme un doctor.

Pardaillan, cu toate că era sigur că nu se înşelase, aşteptă totuşi nerăbdător verdictul savantului personaj, care se pronunţă după o atentă examinare a rănii. Ca şi el, medicul confirmă că rănitul se va vindeca în cel mult opt zile… Era totuşi o minune că nu fusese ucis.

Liniştit în privinţa asta, Pardaillan, cu toată căldura de afară, se înfăşură în manta şi fără a spune nimănui nimic, dispăru. Odată ajuns afară, se îndreptă cu pas rapid spre Guadalquivir şi murmură cu un zâmbet sinistru: „Acum, între noi doi, Fausta!”

Fausta, după arestarea lui Pardaillan şi răpirea lui don César, se retrăsese în somptuoasa ei casă din piaţa Sfântul Francisc.

O dată ce Pardaillan se afla în mânile Inchiziţiei şi-l ştersese din minte. Toate gândurile ei se îndreptau acum spre don César şi, în consecinţă, asupra planurilor sale ambiţioase pe care şi le construise pe speranţa căsătoriei cu fiul lui don Carlos.

Lucrurile nu mergeau poate după cum ar fi vrut ea, dar, în orice caz, nu avea de ce să fie nemulţumită.

Pardaillan nu mai era ca să o împiedice. Giralda era în paza lui don Almaran, care oricât de rănit ar fi fost, nu va lăsa să-i scape prada. El Torero se afla ascuns într-o casă de-a ei, păzit de oamenii ei.

Dacă avea prudenţa să lase să fie uitate evenimentele produse în timpul răpirii lui El Torero, abţinându-se mai ales de a se face văzută ea însăşi în acea casă, era aproape sigură că d’Espinosa nu va descoperi locul unde-l transportase pe prinţ.

Mai târziu, când aceste evenimente vor fi uitate şi lucrurile se vor mai linişti, îl va duce pe prinţ în casa ei de la ţară şi va şti cum să-l facă să-i accepte planurile. Apoi mai târziu, când intriga va fi bine ţesută, se va ocupa şi de fiul ei… fiul lui Pardaillan.

Nu avea decât o îndoială: d’Espinosa părea resemnat în privinţa conspiraţiei, al cărui şef declarat era ducele de Castrana şi ea, şeful ocult.

D’Espinosa, aşadar, îi cunoştea rolul în această afacere şi totuşi nu-i spusese niciodată nimic. Altceva o mai neliniştea. Simţea că este urmărită chiar în propria-i casă şi lucrul acesta dacă se mai prelungea, devenea periculos.

Fausta înţelese că la urma urmei, era prizonieră. De altfel acest lucru nu o îngrijora. Ştia că în orice moment putea să-i scape complicelui ei, d’Espinosa. Dar totuşi, această urmărire o neliniştea, mai ales că nu cunoştea intenţiile marelui inchizitor în privinţa ei.

Toate acestea o făcuseră ca timp de cincisprezece zile, atât cât durase detenţia lui Pardaillan, să fie foarte rezervată.

În fiecare zi mergea la d’Espinosa să se informeze de starea prizonierului. D’Espinosa, de fiecare dată îi aducea la cunoştinţă starea acestuia şi ce mai făcuse sau urma să facă.

În ajunul zilei în care Pardaillan reuşise s-o elibereze pe Giralda din captivitate, spre seară, Fausta se dusese ca în fiecare zi la marele inchizitor. La întrebările sale, d’Espinosa îi răspunse în mod ciudat:

— Chinurile domnului de Pardaillan s-au sfârşit.

— Trebuie să înţeleg că e mort? întrebă Fausta.

Şi marele inchizitor, fără a-i explica mai mult, repetă:

— Chinurile lui s-au terminat.

În ceea ce îl priveşte pe don Almaran, aflase că acesta, în cele din urmă refăcut, plănuia ca a doua zi să se ducă la castelul Bib-Alzar, chemat de treburi grabnice.

Fausta surâse. Ştia care sunt aceste treburi grabnice ale lui Barba Roja la castelul Bib-Alzar. Se înapoie acasă. Astfel, în ziua şi la ora aproximativă când Pardaillan ieşea din han murmurând: „Între noi doi, Fausta!”, aceasta se afla în micul oratoriu al casei sale de la ţară, care avea după cum ştim, o uşă secretă ce ducea la subsolul misterios.

În momentul în care intrăm în această cameră, Fausta tocmai termina o lungă discuţie pe care o avusese cu El Torero.

— Doamnă, spunea El Torero cu voce tristă, crezând că mă faceţi să vă accept planurile, aţi avut cruzimea să-mi dezvăluiţi secretul naşterii mele. Poate ar fi fost mai omenesc să mă lăsaţi în neştiinţa mea! … Oricum, răul a fost făcut şi nu mai poate fi reparat… Dar scopul vostru nu e atins. La ce bun să vă încăpăţânaţi degeaba. Nu sunt ambiţiosul pe care îl doreaţi şi acum, mai mult ca oricând, sunt hotărât să nu mă răzvrătesc împotriva aceluia care, pentru mine, este şi va rămâne doar rege. Ambiţia mea este să mă retrag în frumoasa Franţă cu prietenul meu Pardaillan şi acolo, împreună cu aceea pe care o iubesc, să-mi găsesc locul ce-l merit, până la sfârşitul vieţii.

— Oh! exclamă Fausta, totdeauna o să fiu dezamăgită? Crezând că mă adresez unor bărbaţi, nu întâlnesc decât femei… nişte femei fricoase, slabe, care se lasă conduse numai de sentimente! … De ce nu sunt eu bărbat? … Pardaillan ăsta, pe care tu vrei să-l urmezi, ştii ce-a devenit?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă El Torero, care nu mai ştia de arestarea cavalerului.

— Mort! zise Fausta cu răceală. E mort Pardaillan, a cărei influenţă nefastă te-a făcut să-mi refuzi planurile. Mort nebun… nebun furios… Ha, ha, ha! Un nebun furios era tocmai potrivit pentru a servi drept model altui nebun care eşti chiar tu însuţi. Şi eu, eu Fausta, sunt aceea care l-am adus la nebunie, care l-am împins în prăpastie.

— Pe Cristos! Doamnă, dacă ceea ce spuneţi e adevărat…

Cu un gest violent, Fausta îl întrerupse:

— O să mă asculţi până la capăt. Şi nu uita că la cea mai mică nesupunere, vei cădea aşa de rău, încât nu te vei mai scula niciodată. Zidurile astea au ochi şi urechi… şi sunt bine păzite… în ceea ce o priveşte pe iubita ta… ţiganca aia nenorocită pentru care refuzi tronul ce ţi-l ofer, … ei bine… află că şi ea e moartă… moartă, înţelegi? … moartă după ce

a fost dezonorată de Barba Roja… Rămâne-i deci credincios amintirii ei… Poate că şi tu, imitându-l pe nebunul de Pardaillan, vei hotărî să rămâi pe vecie credincios unei moarte… o moartă dezonorată.

Dintr-o săritură, El Torero o apucă de încheietură şi cu o voce demenţială îi strigă:

— Repetă… repetă ce mi-ai spus… şi jur pe Dumnezeu că ţi-a sosit ceasul morţii.

Fausta nici nu clipi şi nu încercă să se elibereze. Cu cealaltă mână scoase din sân un stilet micuţ…

— O simplă înţepătură, zise ea cu răceală şi eşti mort. Vârful lui a fost otrăvit cu o otravă care nu iartă.

Profitând de ezitarea lui, se eliberă cu o mişcare bruscă şi sprijinindu-se cu spatele de perete, repetă:

— Pardaillan a murit nebun… este opera mea. Logodnica ta a murit dezonorată… este tot opera mea… Tu, tu la rândul tău, vei muri disperat… şi aceasta, tot opera mea va fi!

Spunând acestea, apăsă resortul care deschidea uşa secretă şi fără a se întoarce, făcu un salt înapoi.

Dar se lovi de cineva. De un bărbat care se găsea acolo… în spatele uşii al cărui secret credea că este singura care-l cunoaşte… Un bărbat care poate auzise tot ce spusese. Cine era? Nu conta. Principalul era ca acesta să dispară. Cu un gest fulgerător, ridică braţul înarmat cu stiletul otrăvit şi-l îndreptă spre duşman.

Deodată simţi că mână-i este cuprinsă de o altă mână, adevărată cătuşă vie, îi zdrobea încheietura şi o obligă să dea drumul pumnalului, după care, aceeaşi mână o împinse în cabinet, în timp ce o voce răutăcioasă pe care o recunoscu, îi spunea:

— Tot aud vorbindu-se de moarte, de otravă, de nebunie, de tortură, mai ştiu eu despre ce! Am impresia că doamna Fausta are o întâlnire de dragoste… ori de câte ori Fausta vorbeşte de dragoste, pronunţă cuvântul moarte.

La aceste cuvinte, la apariţia lui neaşteptată, se auzi o dublă exclamaţie pe tonuri diferite:

— Pardaillan! ...

— El însuşi, doamnă, zise Pardaillan care rămase în faţa uşii secrete.

Şi cu acea voce albă pe care o folosea în clipele sale de mânie teribilă, adăugă:

— Complimentele mele, doamnă, toţi cei pe care i-aţi ucis, se află destul de bine, slavă Domnului! ... în ceea ce priveşte nebunia furioasă de care vorbeaţi, poate că sunt nebun, dar numai de dorinţa de a vă zdrobi ca pe un şarpe veninos!

— Pardaillan! ... viu! ... repetă Fausta.

— Viu, la naiba! Cât se poate de viu, doamnă... La fel de viu ca şi frumoasa Giralda pe care aţi condamnat-o şi care nu a fost dezonorată de Barba Roja, având în vedere că mâna asta l-a trimis pe lumea cealaltă... înainte ca faptul să se producă.

— E vie! ... Giralda e vie? gâfâi El Torero.

— Cât se poate de vie, prinţe...

— Oh! Pardaillan! Pardaillan! ... cum aş putea...

Fausta se resemnă. Îşi citise condamnarea în ochii lui.

„Dacă nu-l ucid... mă va ucide el, îşi spuse ea calmă. Să mor, n-ar fi nimic... dar nu vreau să mor de mâna lui...”

Şi cu o mişcare fulgerătoare apucă un fluier de argint ce-i atârna la gât şi suflă.

Pardaillan văzuse gestul şi l-ar fi putut opri. Dar nici măcar nu încercă.

În acelaşi timp în care Fausta chema ajutoarele, el, cu un gest şi mai rapid, îşi scoase deodată spada şi pumnalul şi întinzând pumnalul lui don César care nu era înarmat, cu o figură de nepătruns şi cu o voce calmă, îi spuse:

— Întrebaţi cum vă puteţi achita de puţinul pe care l-am făcut pentru voi? O să vă spun: luaţi pumnalul... păziţi-o pe doamna... păziţi-o cu grijă... E vorba de viaţa noastră... la cel mai mic gest suspect, ucideţi-o fără milă, ca pe un câine turbat.

Şi cu o voce de o autoritate de nezdruncinat:

— Faceţi ceea ce vă cer… nu altceva… şi vom fi chit, prinţe.

Uşa se dădu de perete. Patru bărbaţi cu săbiile în mâini apărură în prag. Fără îndoială că nu se aşteptau să-l vadă pe Pardaillan, deoarece se opriră nehotărâţi, întrebându-se din priviri. Cavalerul, văzându-le ezitarea, îi zeflemisi:

— Bună seara, domnilor! Domnul de Chalabre, domnul de Montsery, domnul de Saint-Maline, încântat să vă văd!

— Domnule, spuse politicos Saint-Maline salutându-l, onoarea e de partea noastră.

Chalabre şi Montsery executară una din cele mai desăvârşite reverenţe, la care Pardaillan răspunse în acelaşi fel adăugând:

— Deci vrem încă odată să-l punem în dificultate pe domnul de Pardaillan… Dacă nu l-aş iubi aşa de mult, v-aş ura mult noroc, domnilor.

— Ne copleşiţi, domnule, zise Montsery.

— Pe drept cuvânt, nu pe voi credeam că vă vom găsi aici, adăugă Chalabre.

Cel de-al patrulea personaj care-i însoţea, nu era altul decât Bussi-Leclerc.

Uimirea sa la vederea lui Pardaillan era aşa de mare, încât nu reuşi să scoată un cuvânt, privindu-l doar cu ochi îngroziţi.

Pardaillan îl zărise din prima clipă, dar urmărind un plan, al cărui scop era de a-l exaspera pe acesta, se făcea că nu-l vede.

Totuşi, nu-l scăpa din ochi. La complimentul lui Saint-Maline, strigă deodată, cu un ton de surpriză indignată:

— Dar pe cine văd? … Da, e Jean Leclerc! Cum de nişte gentilomi desăvârşiţi ca voi se pot însoţi cu o asemenea persoană? Domnilor, mă întristaţi! Priviţi-l doar! … încă i se mai vede pe obraz urma palmei mele! … Ce ruşine!

Aceste cuvinte îşi produseră efectul aşteptat. Fără să spună un cuvânt, cu dinţii încleştaţi, nebun de ruşine şi

furie, Bussi-Leclerc întrerupse complimentele, năvălind cu spada în mână, în timp ce ceilalţi trei îi săreau în ajutor.

Câteva momente care îi părură o veşnicie, Fausta, păzită de El Torero, nu auzi decât zgomotul lamelor şi gâfâiturile spadasinilor.

Camera era mică şi oricât de simplu ar fi fost mobilată, cele câteva mobile micşorau totuşi spaţiul şi împiedicau mişcările. Cei patru se împiedicau reciproc mai mult decât se ajutau.

Pardaillan era mai liber în mişcări decât ei. Rămăsese cu spatele întors înspre uşa secretă rămasă deschisă.

Fausta observase amănuntul. Îşi spunea că dacă Pardaillan ar fi vrut, ar fi luat-o cu el prin intrarea secretă şi astfel ar fi scăpat atacului laş al celor patru. Dacă nu a făcut-o, înseamnă că nu a vrut. De ce? Pentru că era sigur că îi va bate, îşi spunea Fausta. O disperare mohorâtă o cuprinse. Vedea, simţea că Pardaillan va învinge.

Cei patru se înviorase ră. Loveau cu furie, săreau, răsturnau mobilele, se avântau înainte. Acum izbucniră şi înjurăturile şi ameninţările cele mai înfricoşătoare.

Pardaillan rămânea în continuare de nezdruncinat în faţa pericolului. Nu ataca, dar nici nu dădea înapoi. Parcă şi-ar fi interzis să treacă uşa deschisă din spatele său. Numai spada i se mişca. Era peste tot, în acelaşi timp. Şi totuşi şi Pardaillan începuse să se încălzească şi-şi spunea că poate a venit momentul să termine odată.

Atunci începu atacul cu o forţă irezistibilă. Forţa lui se îndrepta mai ales spre Bussi. Şi ceea ce trebui să se întâmple, se întâmplă. Pardaillan fandă fulgerător şi Bussi se prăbuşi.

În tot timpul luptei Bussi nu se temea decât de un singur lucru: că va fi din nou dezarmat. Aşa încât atunci când simţi că spada îi străpunge pieptul, avu un surâs plin de satisfacţie şi în timp ce sângele-i ţâşnea, îşi exprimă mulţumirea printr-un singur cuvânt:

— În sfârşit! …

Şi rămase nemişcat… pe vecie.

Atunci PardaillaN. Se ocupă de ceilalţi trei. Tot atât de liniştit de parcă s-ar fi aflat într-o sală de scrimă, le spuse serios:

— Domnilor, în amintirea unei oferte mărinimoase din partea voastră pe când mă credeaţi la strâmtoare, vă voi cruţa viaţa…

Şi cu o încruntătură:

— Dar cum sunteţi sâcâitori, mă văd nevoit să vă condamn la inactivitate… pentru câtva timp.

De abia termină şi Saint-Maline se prăbuşi cu coapsa rănită.

— Unu! … numără Pardaillan. Şi aproape imediat:

— Doi!

De data asta era Chalabre, cu umărul străpuns. Mai rămânea Montsery, cel mai tânăr. Pardaillan îşi coborî spada şi-i spuse blând.

— Puteţi pleca, domnule!

— Ei, domnule! strigă Montsery roşu de indignare, nu merit insulta voastră.

Şi se aruncă înainte.

— E adevărat, mărturisi Pardaillan părând, vă cer iertare… Trei!

— Minunat, domnule! strigă vesel Montsery. Sunteţi un om desăvârşit… Mulţumesc! Şi se prăbuşi leşinat, cu braţul străpuns.

Pardaillan se întoarse spre Fausta şi cu o voce şfichiuitoare ca o lovitură de bici, arătându-i uşa prin care năvăliseră cei patru, îi zise:

— Dacă mai aveţi alţi asasini ascunşi, nu vă jenaţi… Folosiţi-vă de frumosul fluier şi chemaţi-i.

Abătută, descumpănită pentru prima oară în viaţă, Fausta negă cu un semn sălbatic.

— Ei cum! spuse Pardaillan cu o ironie dispreţuitoare, cum, numai patru bieţi asasini în jurul Faustei? … Haide, caută! …

— La ce bun! Mărturisi Fausta descurajată.

— Ah! Şi eu îmi spuneam la fel! … o zeflemisi Pardaillan. Ei, atunci să ne luăm toate precauţiile pentru a nu mai fi deranjaţi.

Spunând acestea, se îndreptă spre uşa pe care tocmai năvăliseră cei patru şi o încuie cu cheia, trăgând şi zăvorul interior. Cheia şi-o puse în buzunar.

După ce făcu toate acestea, se întoarse încet spre Fausta şi figura lui, până atunci zeflemitoare şi dispreţuitoare, luă o expresie ameninţătoare atât de teribilă, încât Fausta, pierzându-şi cumpătul, exclamă în sine: „S-a sfârşit! … Mă va omorî! … tocmai el! … el! …”

Pardaillan, fără să spună un cuvânt, se apropia încet. Şi ea, împietrită, fără nici o expresie în priviri, îl vedea apropiindu-se fără a se putea mişca. Când se află foarte aproape de ea, cu aceeaşi încetineală înfricoşătoare, îi cuprinse gâtul cu degetele şi începu să strângă.

Atunci, cu un gest instinctiv, Fausta îşi trase capul între umeri. Ochii săi negri, atât de calmi, gravi, limpezi de obicei, se ridicară asupra lui înfricoşaţi, rugători şi cu un geamăt, îl imploră:

— Pardaillan! … Nu mă ucide! …

— Ah! izbucni Pardaillan într-un hohot de râs, mai înfricoşător chiar decât mânia de până atunci, ah! Este adevărat, deci! … Ţi-e frică! … frică de moarte! … Faustei îi este frică de moarte! … Ah, asta-ţi lipsea, Fausta! …

Mândră, Fausta se îndreptă. Calmul ei obişnuit care pentru moment o părăsise, îi reveni ca prin minune şi-i spuse privindu-l în ochi:

— Nu mi-e teamă de moarte… o ştii bine, Pardaillan…

— Haida-de! rânji Pardaillan, ţi-e frică! Ai cerut să fii cruţată.

Cu un gest rapid, profitând de neatenţia lui El Torero care urmărea scena cu sufletul la gură, îi smulse pumnalul şi proptindu-şi-l în dreptul inimii spuse cu hotărâre:

— Repetă că Faustei îi este frică… şi voi muri la picioarele tale… Şi tu, Pardaillan, nu vei şti niciodată de ce am cerut această cruţare.

Pardaillan înţelese că o va face.

— Fie, spuse, el, nu voi repeta. Aştept să te explici, deoarece nu poţi nega că ai cerut să fii cruţată.

— Da, am cerut… şi o mai fac… Dar, ascultă Pardaillan, mi-a trebuit de o mie de ori mai mult curaj cerându-ţi acest lucru.

Văzând cât de mirat o privea încercând să-i înţeleagă cuvintele, continuă:

— Ascultă Pardaillan şi vei înţelege.

Şi continuă, însufleţindu-se din ce în ce:

— Da, am vrut să te omor, da, am încercat să te distrug prin toate mijloacele, oricât de necinstite ar fi fost, sunt de acord, da, am fost cât se poate de crudă şi fără inimă… dar te iubeam, Pardaillan, totdeauna te-am iubit… şi tu, tu m-ai dispreţuit… înţelegi? Dar dacă eram aşa de hotărâtă şi odioasă în ura mea, care era de fapt dragoste, n-am vrut, Pardaillan, înţelegi? N-am vrut ca într-o zi, fiul tău să se ridice împotriva ta, întrebându-te:

— Ce-ai făcut cu mama mea? N-am vrut ca acest lucru să se întâmple… fiindcă eu sunt mama fiului tău. Înţelegi acum de ce am cerut cruţare? De ce nu poţi ucide pe mama fiului tău?

Auzind aceste cuvinte pe care fusese departe să le prevadă, o mirare uriaşă îl cuprinse pe Pardaillan. Ei! Cum aşa! Era tată? … Avea un fiu, el, Pardaillan? Se înţelege că voi să cunoască tot ce era legat de naşterea fiului său şi o întrebă pe Fausta care-i povesti totul. Pardaillan, ascultă cu atenţie şi când termină, spuse:

— Aşa încât, fiul meu se află, poate, la această oră, la Paris, sub supravegherea subretei tale Myrthis… şi tu, demna lui mamă, n-ai găsit timpul să te ocupi de acest copil… E drept, aveai atâtea de făcut… în sfârşit, ce-a fost, a fost.

Fausta îşi plecă fruntea.

— Şi acum, ce o să faci? întrebă ea.
— Păi… mă întorc la Paris. Mi-am terminat misiunea.
— Ai documentul?
— Fără îndoială! … Şi tu, ce vei face?
— Aici nu mai am ce face… Sixt al V-lea a murit. Mă voi întoarce în Italia şi poate că mă vor lăsa să trăiesc liniştită… Cel puţin o sper.

Se priviră un moment în tăcere, după care îşi întoarseră privirile. Niciunul nici celălalt nu întrebară nimic de copil. Poate că fiecare îşi avea planul său.

Pardaillan se ridică şi se înclină uşor:
— Adio, doamnă, zise el rece.
— Adio, domnule, îi răspunse ea pe acelaşi ton.

Epilog.

Întorcându-se la hanul Turnului împreună cu El Torero, Pardaillan găsi un dominican care îl aştepta răbdător.

Călugărul venea din partea monseniorului mare inchizitor să-i anunţe domniei sale că Maiestatea Sa regele, îl va primi în audienţă de rămas bun pe domnul ambasador în ultima zi a săptămânii. În acelaşi timp, călugărul îi înmână lui Pardaillan un permis de liberă trecere atât pentru el cât şi pentru întreaga sa suită, plus un bon de tezaur de 50. 000 de ducaţi pe numele lui don César El Torero, plătibil în oricare oraş al Spaniei, sau la Paris, sau oriunde în Franţa.

Regele îl primi cu amabilitate pe domnul ambasador şi-l asigură că Spania o va recunoaşte pe Maiestatea Sa, regele Navarrei ca rege al Franţei din ziua în care Ea se va converti la religia catolică.

D’Espinosa rugă pe domnul ambasador să accepte o amintire pe care marele inchizitor o oferea personal, că unuia dintre cei mai viteji şi demni gentilomi cu care a avut vreodată a face.

Această amintire pe care Pardaillan o acceptă cu bucurie vizibilă, era o spadă de luptă, lungă şi solidă, semnată de unul din cei mai vestiţi meşteri din Toledo.

Pardaillan o acceptă cu atât mai bucuros cu cât aceasta nu era o armă de paradă, ci o armă simplă şi solidă. Numai că, reîntorcându-se la han, observă că mânerul spadei era împodobit cu trei diamante, din care cel mai mic ar fi costat peste cinci mii de scuzi.

Chico, care se însănătoşea văzând cu ochii, mai ales datorită îngrijirii „micii sale iubite”, se văzu înzestrat de generozitatea recunoscătoare a lui El Torero cu suma de cincizeci de mii de livre, sumă care nu contribui prea mult să-l facă mai bine văzut de bravul Manuel, care-şi dăduse, scrâşnind, consimţământul ca acest mititel să se căsătorească cu fiica sa, frumoasa Juana. Pardaillan voi să participe la căsătoria lui Chico, socotind că-i este dator cu acest semn de prietenie.

De altfel, se poate spune fără exagerare că această căsătorie a fost un adevărat eveniment şi că tot ceea ce oraşul considera mai răsărit, ba chiar şi oameni de la curte, avură curiozitatea să asiste la această unire, considerată drept extravagantă nu de puţini. Dar când au văzut fermecătoarea pereche nu mai conteneau cu laudele şi binecuvântările.

Trebuie să spunem că imediat ce micuţul a fost în stare s-o facă, Pardaillan a reluat cu coştiinţiozitate lecţiile sale de scrimă, arătându-se surprins şi încântat de progresul rapid pe care-l făcea elevul său.

În cele din urmă, Pardaillan reluă drumul Franţei, ducând cu el pe El Torero şi logodnica sa, frumoasa Giralda, care hotărâseră să se căsătorească în Franţa.

După aproape o lună de la plecarea sa din Sevilla, Pardaillan înmână regelui Henric IV preţiosul document cucerit în urma atâtor lupte şi pericole, dându-i un raport detaliat asupra împlinirii misiunii.

— Uf! făcu Bearnezul rupând în bucăţi documentul cu o bucurie vizibilă. Pe toţi dracii! Domnule, vă datorez pentru a doua oară coroana… Nu spuneţi nu… Am memorie bună.

Hai, să vedem, tot atât de hotărât sunteţi, chiar nu pot face nimic pentru voi?

— Pe legea mea, sire, răspunse Pardaillan surâzând, asta-mi pică de minune. Tocmai voiam să cer o favoare Maiestăţii Voastre.

— Bine! zise bucuros regele. Să vedem ce favoare… şi dacă nu sunteţi prea pretenţios…

Şi în sinea lui îşi spunea: „Ai ajuns şi tu ca toţi ceilalţi!”

Şi Pardaillan, la rândul său, gândea: „…dacă nu sunteţi prea pretenţios! Se arată întreg Bearnezul din el prin aceste cuvinte”.

Şi cu voce tare:

— Aş cere Maiestăţii Voastre favoarea de a-i prezenta un prieten din Spania care a venit împreună cu mine.

— Cum, asta-i tot? …

— Aş cere pentru el o slujbă onorabilă în armatele regelui.

Şi sesizând strâmbătura imperceptibilă a regelui adăugă cu răceală:

— O slujbă onorifică, se înţelege de la sine… Prietenul meu este destul de bogat pentru a nu avea nevoie de soldă.

— Bine! Din moment ce…

Pardaillan surâse la mărturisirea regelui şi reluă cu aceeaşi răceală:

— Aş vrea ca Maiestatea Voastră, în amintirea înaltei stime cu care mă onorează, să-i uşureze prietenului meu căile de a găsi unele ocazii prin care să arate ce poate.

— Drace! făcu regele surprins.

— În sfârşit, Maiestatea Voastră să acorde titlul de ducat pământului pe care prietenul meu îl va cumpăra în Franţa.

— Hei! Drace! Drace! … un ducat! Cum asta… aşa, deodată… unui ştiu eu cine… O să iasă scandal!

— Lăsaţi să iasă, sire… Dar să ştiţi că prietenul meu nu este un oarecare… E de nobleţe autentică… şi încă din înalta nobilime.

— Dacă răspundeţi de asta! zise regele ezitând.

— Răspund, sire… Ei bine, e da sau nu?

— E da, afurisitule! … Cred că nu vi se pare prea mult dacă vreau să ştiu totuşi cui îi este destinată această favoare?

— Din moment ce e acordată, nu, zise Pardaillan ca un copil.

Şi în câteva cuvinte îi explică cine este El Torero pentru care ceruse toate favorurile şi care regelui i se păruseră prea multe.

— Ei, pe toţi dracii, de ce n-ai spus-o imediat?

— Aveam şi eu ideile mele, sire, zise Pardaillan surâzând.

Regele îl privi un moment în ochi şi apoi izbucni în râs. Ghicise motivul. După care îi luă mâinile în ale sale şi-i spuse cu emoţie adevărată:

— Şi pentru voi? … Nu cereţi nimic?

— Dar n-am nevoie de nimic, sire, făcu Pardaillan cu cel mai naiv ton. Sau mai degrabă da… am nevoie de ceva…

— Ei, vezi! …

— Am nevoie, continuă Pardaillan liniştit, să fiu total liber.

— Ah, făcu regele dezamăgit, vreo aventură mai deosebită, fără îndoială?

— Dumnezeule! Nu, sire… o aventură obişnuită… Trebuie să găsesc un copil.

— Un copil? zise regele mirat. Şi ce vă interesează acest copil?

— E fiul meu! răspunse Pardaillan înclinându-se.

SFÂRŞIT